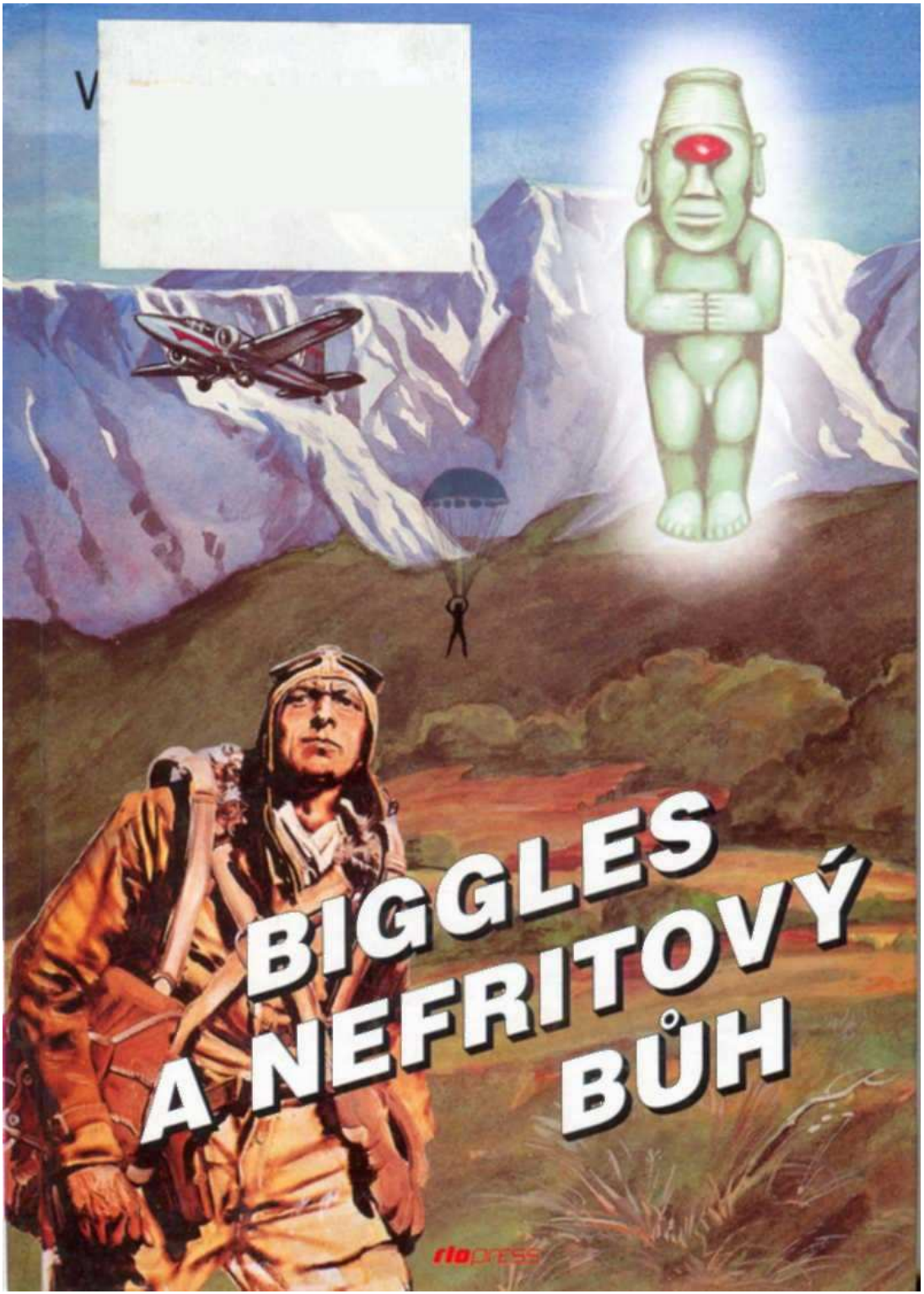

BIGGLES
A NEFRITOVÝ
BŮH
rlopress

W. E. Johns

BIGGLES A NEFRITOVÝ BŮH

RIOPRESS

PRAHA

2001

©W. E. Johns 1969, first published 1971 by KnightBooks, London
Illustrations © Pavel Andrýsek, 2001
Translation © Jan Nemejovský, 2001

ISBN 80-86221-38-5

Všechny osoby v této knize jsou vymyšlené a nevztahují se k žádné žijící osobě.

Obsah

Sice neztraceni, ale daleko od domova
Letecký komodor vypráví
Komodor rozhoduje
Biggles začíná pátrat
Nevděčná mise
Biggles na první návštěvě
Varování a následky
Barrendova verze
Nebezpečný let
Šokující zprávy
Havárie letadla
Znepokojivé události
Překvapivé odhalení
Biggles riskuje
Neznámý zasahuje
Nezapomenutelný start
Poslední trumf

PRVNÍ KAPITOLA

SICE NEZTRACENI, ALE DALEKO OD DOMOVA

Pod nekonečnou a jasně modrou oblohou se pohyboval jenom jeden jediný předmět. Z hlediska světa se zdálo, že se po nebeské pláni vleče tak pomaloučku, jako kdyby to byl jen nějaký mikroskopický hmyz, co si právě dal ten nemožný úkol přelézt po jakési modré střeše mezi zeměkoulí a vesmírem. Sám v kosmu, ze kterého zmizel veškerý život, byl tak nenápadný jako moucha na čerstvě nabíleném stropě.

Ve skutečnosti to ale bylo letadlo. Konkrétně dvoumotorový Merlin Letecké policie Scotland Yardu z Londýna, z Anglie. Prokousával se vytrvale svou osamělou poutí na západ a jeho výškoměr přitom ukazoval 24 tisíc stop.

Dole pod ním se v rozechvělém oparu žhavého vzduchu rozprostírala až k východnímu horizontu úplně plochá pláň, ponurá krajina nízkých keřů, skalisek a písku, která tvoří většinu vnitrozemí Argentiny. Před ním, přímo napříč kurzu letadla, se jako konečná hranice zemského povrchu tyčil hřeben obrovitého, na vrcholcích zasněženého pohoří, z kterého se skládají mohutné Andy. Jejich ledem pokryté strany se leskly jako střepiny skla, modré, zelené a krystalově bílé, zatímco jejich dolní úbočí se utápěla ve fantastických odstínech fialové tu a tam přerušované vertikálními pruhy tajícího sněhu, který se právě řítil dolů ze světa mrazu a ledu tam nahoře.

V jednom okamžiku začala projevovat majestátně, ale současně i jistým způsobem až nádherně, svou přítomnost i jedna sopka. Každých dvacet sekund, s pravidelností chronometru, vypálila jazyk žlutavého sirného kouře až do stratosféry, kde se rozvolnil a začal pomalu rozplývat kamsi k dosud nepoznaným hvězdám.

Tam za těmi horami, dosud mimo dohled dvou mužů v kabině letadla, detektiva-inspektora Letecké policie Bigglesworthe, zvaného Biggles, a pilota-seržanta jménem Algy Lacy, ležel cíl letadla, úzký pruh republiky Chile, skoro tři tisíce mil ze severu na jih, ale přitom jenom něco přes sto mil šířky, s Tichým oceánem rozkládajícím se široko daleko až ke kdesi ztraceným obzorům dalekého pobřeží.

Někde tam pod letadlem, ačkoliv to piloti nemohli vidět, ani doufat, že to třeba i jen zahlédnou, stál v zemi zabodnutý kůl s červeně pomalovanou tabulí a dvěma nápisy. Na jedné jeho straně stálo Argentina, na druhé straně Chile. To bylo jediné oficiální značení hranice mezi těmito dvěma státy.

Někde tam, pořád ještě kdesi v dálce před nimi, daleko za horami, ležel také konečný cíl Merlina, letiště Los Cerrilos, které slouží potřebám Santiaga, hlavního města Chile. Sedí si tam jako hnízdo zavěšené sedmnáct set stop nad mořem, sedm mil od středu města.

Z výšky, do které se Merlin musel vyšplhat, aby se vyhnul těm obrovitým překážkám ležícím přímo v jeho kurzu, nemohlo být vidět na zemi podrobněji prakticky vůbec nic. Nikde nebylo vidět žádný orientační bod kromě té vybuchující sopky, která normálně patřila mezi spousty většinou dřímajících vulkánů a tudíž neměla ani žádné vlastní jméno a nemohla být prakticky k žádné

orientaci využita, i když se asi na mapě Argentiny fyzicky vyskytuje. Nikde nebylo ani známky po nějakých důkazech lidského života. Stejně tak se oba piloti mohli dívat dolů na povrch měsíční krajiny. Bylo skutečně téměř nemožné si představit, že země tak evidentně nehostinná dokáže uživit celý národ. Do jisté míry to byla i pravda. Ale oba piloti dobře věděli, že i v této nadmořské výšce žijí na vrcholcích hor potomci původních obyvatel, nikdy skutečně nepokořených, divokých, ale s vlastní důstojností, s výrazem ve tváři, který nikdy neprozrazoval nic z jejich skutečných myšlenek, po staletí ovládaných – a v počátku i zneužívaných – bílými lidmi odkudsi z jiného světa, z jakési Evropy, světa, o kterém nic netušili a o který se vůbec nikdy nezajímali.

Jak se letadlo víc a víc přibližovalo k obrovitému pohoří, stávala se atmosféra stále nervóznější. Oba piloti se často dlouze dívali dolů k zemi jako kdyby něco hledali, což ostatně byla pravda. Dosud však nezahlédli vůbec nic, co by je nějak zaujalo. Za daných okolností to ale nebylo nic překvapivého. Letadlo, obzvláště po ztroskotání, by v prostoru každé otevřené krajiny bylo jenom nepatrnou tečkou, natož na tak obrovské rozloze chaotické scenerie, jakou byla ta pod nimi. Ale Biggles, očima neustále sledující kompas, věděl, že letí ve správném kurzu a byl si jistý svou schopností letadlo správně navigovat.

■

Po chvíli, když si všiml, jak se Algy vytrvale dívá dolů s výrazem naprostého soustředění, se ho zeptal: „Na co se to tam dole pořád tak koukáš?“

„Na nic konkrétního. Jen tak se dívám," zněla prostá odpověď.

„A zahlédl jsi něco?"

„Je mi líto, ale ani to nejmenší, co by nám v našem pátrání třeba i jen drobet pomohlo."

Biggles pokračoval. „Mně se zdálo, že bychom třeba mohli něco uvidět, když jsme letěli nad těmi planinami. Než jsme začali stoupat kvůli horám. Teď si ale začínám myslet, že během zbývající cesty moc šancí něco uvidět už mít nebudeme. To co je pod námi, to není žádný panenský prales, ale samé ostré skály a já teď musím jít ještě trochu výš, abych se dostal dostatečně daleko od těch dvou vysokých štítů přímo vepředu. Vsadím se, že tam kolem těch jejich vrcholů budou pořádné turbulence, takže to s námi zatraceně zalomcuje. Nemáš chuť dát si trochu kyslíku? To by možná bylo docela příjemné osvěžení."

„Ne, díky. Mně je docela dobře. Ale každopádně je od tebe hezké, že mi to nabízíš."

Merlin se kolébal řídkou atmosférou kupředu k těm ledovci věčně pokrytým vrcholkům čnícím v jeho trase jako mlčenlivá stráž vstupu do polárních oblastí jakési mrtvé planety.

Touto dobou už je jistě čtenář zvědavý, z jakého asi důvodu letí právě letadlo Britské letecké policie nad územím cizího svrchovaného státu a tak daleko od své mateřské základny.

DRUHÁ KAPITOLA

LETECKÝ KOMODOR VYPRÁVÍ

„Vy, Bigglesi, jste dokázal, že jste nadmíru schopný řešit různé tajemné záhady a já jsem zvědav, co si myslíte o jedné takové záhadě, kterou mi právě předali.“ Letecký komodor Raymond, velitel Zvláštního leteckého útvaru Scotland Yardu, se opřel o opěradlo židle za svým psacím stolem a s jiskrou humoru v očích si zkoumavě měřil svého služebně nejstaršího šéfpilota. Pak s šibalským úsměvem pokračoval: „Já mám totiž pocit, že rád dostáváte takové ty čínské skládačky, které nikdo jiný nedokáže dát dohromady.“

„To se tedy velice mýlíte, pane,“ odpověděl trochu chladně Biggles. „To už je prostě můj osud, prokousávat se životem tak, že jdu z jednoho problému do druhého. Mám z toho bezesné noci a jediný důvod, proč s tím mám něco společného je to, že mne za mého mládí naučili poslouchat rozkazy. A tady mi dáváte rozkazy vy. Jednou ale, až přijdu k rozumu, tak si koupím v Cornwallu malou parcelu a budu se živit pěstováním fialek.“

„Až ten den přijde, Bigglesi, jestli vůbec někdy přijde, tak budu vědět, že jste zralý na to, aby vás zavřeli do blázince,“ připojil se k němu jakoby smutně komodor. „Doufám ale, že se to ještě nestane, protože mi byla předložena jistá hádanka, a já jsem myslel, že by vás docela bavilo mi s jejím řešením pomoci. No ale když se na to necítíte, tak se prostě nedá nic dělat.“

„Vy schválně provokujete moji zvědavost," protestoval Biggles. „Na to už jsem vám naletěl mockrát. Jenže teď si už jako každý starý a zkušený vrabec pořádně rozvážím, jak daleko poletím, než se za něčím pustím. Poslechnout si vás ovšem mohu."

„Tak to už zní lépe," spokojeně zabručel letecký komodor.

„Když jste se právě před chvílí zmínil o čínské skládačce, tak jste to jistě nemyslel doslova?"

„Možná ano."

„V takovém případě mi dovolte, pane, abych vám rovnou řekl, že jestli se někdo domnívá, že poletím letadlem až do Číny, tak abych se hnal na Dálný východ, kvůli tomu se mi tedy zrovna srdce netrpělivostí nerozbuší."

„Nechtěl byste si ten případ poslechnout, Bigglesi? Je velice zajímavý, ne-li přímo originální."

„Jestliže vy máte dost času mi o něm povědět, pane, tak já bych měl být schopen si ho poslechnout."

„Dobrá. Ale je to značně dlouhý příběh a musím začít od začátku."

Biggles přikývl. „To je vždycky ten správný start."

„Nepochybuji o tom, že jste jistě slyšel tu velice populární báseň, pravidelně recitovanou na všech možných večírcích, která se jmenuje Zelené oko malého žlutého bůžka?"

„To ano a také jsem slyšel o tom bláznivém oslu známém jako Šílený Carew, který se tu sošku snažil štípnout. Ovšem, to znám. Až příliš dobře. Jeden chlápek z mé letky se na jisté zdvořilostní návštěvě po pár drincích vyšplhal na piano a mezi záchvaty skytání nám to celé recitoval. Byl ještě trochu větší blázen než Šílený

Carew, takže vám ani nemusím říkat, co se s ním nakonec stalo. Takže mi nepovídejte, že se o toho žlutého bůžka pokoušel ještě někdo jiný!“

„Bigglesi, jste na správné vlně, jenom s tím rozdílem, že tentokrát šlo náhodou o zeleného bůžka s jenom jedním, ale zato velkým a červeným okem.“

Biggles pokrčil rameny. „Na barvě nezáleží. Lidi, co si zahrávají s bohy ostatních lidí, ať jsou jakékoli barvy, obvykle dostanou, co si zaslouží. Jaký konkrétní bůžek to je tentokrát?“

„Vypadá to, že si tím nikdo není tak úplně jistý. Ale musel být bezpochyby velice důležitý.“

„Pro lidi, co je vytvořili, jsou všichni bůžkové obvykle důležití. Co je tak zvláštního na tomhle?“

„Jeho jediné oko, umístěné uprostřed čela, tvoří rubín výjimečných rozměrů.“

Biggles si povzdechl. „Zase ta stará historie. Kdypak se asi lidi poučí, že když chtějí, aby jejich bohy nechali ostatní na pokoji, měli by je dělat z mosazi a se skleněnýma očima? Pak by nikdo neměl nutkání je sundávat z jejich trůnu. Z čeho je tenhle? Předpokládám, že ze zlata?“

„Ne. Z nefritu. Je to jedinečný kousek řezbářské práce z jednoho kusu nefritu. Váží asi dvě libry.“

„Kde spatřil světlo světa?“

„Na tom se naši specialisté nedokáží shodnout.“

„Už mi to dochází. Bůžek se ztratil a na vás se obrátili, abyste ho zase našel.“

„Jako obvykle jste trefil hřebík přesně na hlavičku.“

„Copak nikdo neví, kam se asi poděl?“

„Zase správně. Touhle dobou už může být kdekoli na světě.“

Biggles se smutně pousmál. „To je nádhera! Už začínám chápat, čemu říkáte čínská hádanka. Znamená to poslat někoho, aby se honil po celém světě za jehlou z kupky sena. To je vyhlídka! A ještě k tomu mi tady říkáte, že ani nevíte, odkud vlastně pochází!“

„To je pravda. Ale existuje tady jistá teorie. Já vám budu vyprávět celý ten příběh a vy si o tom uděláte svůj vlastní názor. Co se nás týče, tak ten příběh začíná v Londýně. Konkrétně v East Endu. Napadne vás asi, že je to podivné místo pro začátek kariéry nějakého božského idolu. Víte, stalo se to totiž takhle. Slyšel jste někdy o uličce Petticoat Lane?“

„No samozřejmě. Je to kousek od čtvrti Algate East. Každou neděli je tam takový bleší trh, kde vám třeba na jednom konci štípnou hodinky a na druhém vám je zase prodají zpátky.“

„Ehm, dnes už to není až tak zlé jako kdysi. No ale jednou v neděli ráno, už před nějakou dobou, se tou ulicí procházel jakýsi Sam Bates, takový úplně obyčejný chlápek z řad londýnských cockneyů a hledal nějaký vhodný dárek pro manželku k narozeninám, když tu najednou jeho pohled padl na zvláštní předmět, jakýsi ornament, který ležel na jednom stánku spolu se spoustou všelijakých dalších věciček. Napadlo ho, že je docela pěkný a že by se dobře vyjímal u nich doma na římse nad krbem. Abych to celé zkrátil, koupil to za dvanáct šilinků, odnesl domů a posadil na římsu. Tam to stálo kdovíjak dlouho. Celá léta. Neměl ani nejmenší tušení, co to skutečně bylo. Pro něho to byl jen kus vyleštěného kamene otesaný do podoby jakéhosi ošklivého mužíka sedícího se zkříženýma nohama a rukama na kolenou. Do čela měl vložený kousek nějakého červeného skla. Vzadu

bylo duté, takže skrz něj prosvítalo světlo a to mu dávalo zvláštní výraz čehosi nebezpečného. Batesova rodina si s tím ale hlavu nedělala. Pro ně to byl jen takový starý Joe, se kterým si někdy směly hrát děti, jen aby daly pokoj. Někdy ho také stavěly o vánocích na tradiční dort.“

„O něčem podobném jsem už slyšel,“ podotkl Biggles. „Vzpomínám si, že nedávno jeden chlápek koupil manželce takové obyčejné černé korále. Zaplatil za ně třicet šilinků a od té doby se u nich doma povalovaly třicet let. Až pak někdo přišel na to, že ty obyčejné korále jsou vlastně pravé černé perly. A představte si, protože celá šňůra černých perel je něco prakticky naprosto unikátního, ten chlápek za ně dostal u jednoho klenotníka ve West Endu celých třicet tisíc liber!“

„Tak to ty perly asi pocházely ze stejného místa jako ten zelený bůžek,“ konstatoval letecký komodor s úsměvem. „Říkal jsem vám přece, že ta historka není nic originálního. Ale dovolte, abych pokračoval. Tady totiž zasáhl najednou osud. Jednou pozval domů Sam Bates svého kamaráda na skleničku. Ten si všiml starého Joa, jak si tak sedí na polici, vzal ho do ruky a jen tak jako žertem utrousil, že by byla legrace, kdyby se z toho červeného oka vyklubal pravý rubín. To bylo všechno.

Už o tom dál nemluvili, ale když jeho přítel odešel, Bates začal přemýšlet o tom, co jestli něco takového třeba není skutečně možné. Jakmile už mu to kamarád jednou nasadil do hlavy, začalo mu to tam pořád vrtat a ne a ne se toho zbavit. Byl to sice chudák, ale nebyl to žádný blázen. Poprvé se pořádně podíval, jak je soška kvalitně vytesaná a napadlo ho, že možná opravdu stojí za víc, než za těch pár šilinků, které za ni dal. Byl bez

práce a trochu peněz by se mu bylo docela hodilo. Takže chytil starého Joa, strčil do igelitky, skočil na autobus do Regent Street a zašel k jednomu ze známých klenotníků.“

„A zeptal se, jakou má starý Joe cenu?“ přerušil ho nedočkavě Biggles, který sledoval komodorův příběh se stále větším zájmem.

„Nepředbíhejte,“ napomenul ho letecký komodor. „Byl to přece cockney a je známo, že cockneyové jsou pěkně mazaní. Ne, ne. Ukázal toho svého jednookého bůžka asistentovi klenotníka a zeptal se, kolik by stálo ho vyčistit. Když asistent popadl dech řekl mu, že se musí poradit s vedoucím a odnesl ho do kanceláře. Po chvíli se konečně objevil sám vedoucí s podivným výrazem ve tváři a ptal se Batese, jak k tomu bůžkovi přišel. Možná to byl právě ten výraz v očích vedoucího, co způsobilo, že se náš cockneyský přítel dovtípil pravdu. Odpověděl tedy jenom: „To je moje věc.“

„Chtěl byste to prodat?“ zeptal se vedoucí.

„Bates odpověděl, že možná, pokud bude cena výhodná. Vedoucí na to, že si to musí promyslet a navrhl, aby Bates přišel zítra a on mu udělá nabídku. U toho také zůstalo. Bates šel domů, ale hned nazítří ráno se vrátil. Vedoucí obchodu navrhl, že mu za starého Joa, i když ho tak doslova nenazval, může zaplatit deset tisíc liber. Jak jsem ale již řekl, Bates nebyl žádný naivka. Odpověděl vedoucímu, že bůžek má větší cenu a on ho za ty peníze neprodá. Vedoucí tedy zvýšil nabídku na dvanáct tisíc a nakonec se obchod uskutečnil za dvanáct tisíc pět set liber. Bates se cestou domů doslova vznášel, jak se tak říká, protože ho v kapse hřál šek na dohodnutou sumu. Celá ta historka se potom dostala do novin, které později přinesly také zprávu, že byl zelený bůžek prodán

jakémusi soukromému sběrateli za sice nezveřejněnou sumu peněz, ale bezpochyby za takovou, která pro klenotníka znamenala pěknou marži.“

Caravane
CHILEAN AIRLINE

„Takže byl nakonec každý spokojený," zabručel Biggles.

„Prozatím," přikývl letecký komodor. „Ale tady ten příběh ještě nekončí, víte, Bigglesi? Ještě zdaleka ne. Přirozeně se vzhledem k celé té reklamě naskytla otázka, jak si takový klenot našel cestu zrovna až na ten náš známý bleší trh v Petticoat Lane a nikam jinam. Dnes už o tom ale existuje jedna víceméně všeobecně přijímaná teorie. Vlastně je velice obtížné představit si vůbec nějakou jinou."

„Jaká tedy je ta teorie?"

„To se musíme nejdříve vrátit hodně daleko zpátky do historie," zeširoka začal komodor. „Možná víte, možná ne, že v osmnáctém století vtrhli ze severu do Barmy Číňané a nějakou dobu ji okupovali. Když se zmocnili celé země, vyhlásili válku Indii. To zcela logicky vedlo k problémům s námi. A aniž bych chtěl zacházet příliš do podrobností, byla z toho válka, která trvala celá dlouhá léta. Člověk zodpovědný za veškeré to nepřátelství se jmenoval Theebaw, král Barmy. Nakonec však všechno skončilo, když britská vojska napochodovala do Mandalye, hlavního města Barmy a došlo k podepsání mírové smlouvy. No a v té době se tradovala taková pověst, že v královském paláci v Mandalyi je ukrytý obrovský poklad.

Biggles zasténal. „Ne, jenom ne zase nějaký poklad!"

Letecký komodor se k němu rychle naklonil. „Ne, ne, nebojte se, nebudu na vás tentokrát chtít, abyste ho letěl hledat. Žádný poklad neexistoval. Totiž to tvrdila armáda. Když vstoupili vojáci do paláce, tak prý vůbec

nic nenašli. Jestli tam někdy nějaký poklad byl, tak úplně zmizel. Tak to alespoň tvrdí oficiální hlášení. Všichni tomu ale nevěřili. Vyskytly se jisté odporné pomluvy, že byl poklad ukraden a samozřejmě, že za to mohou britští vojáci. Ty pomluvy naše velení rozhodně odmítlo, ale vy už teď jistě vidíte, kam tím vyprávěním mířím?“

„Našel se někdy ten poklad?“

„To sice nikdy ne, ale přiznejme si objektivně, že na těch pověstech něco být mohlo. Vždyť je přece o vojácích známo, že si občas na nějaký ten suvenýr přijdou. Kdysi to bývala dost běžná praxe. Dneska už ovšem tolik ne. Mluvím tedy o dávné historii. A je tedy docela možné, že se tehdy ten bůžek mohl octnout v kapse nějakého vojáka. Ale připomínám, že to všechno je jenom moje teorie. Neexistuje žádný důkaz, že k něčemu takovému někdy skutečně došlo. Na druhé straně si musíme přiznat, že jistá pravděpodobnost tady přece jenom je. A takhle si, jak někteří věří, vzhledem k tomu, že Barma byla vždycky známá svými skvělými rubíny a Číňané zase slavní svým řezbářským uměním, našel konkrétně tenhle bůžek s tím obrovitým rubínem, cestu do Anglie. Ten malinký zelený mužík je možná opravdu velmi, velmi starý.“

Biggles souhlasil, že ta teorie zní docela rozumně.

Letecký komodor pokračoval: „Pokud je to ta správná teorie, tak můžeme předpokládat, že ten voják, co si sošku přivezl domů, neměl ani potuchy, jaká je její skutečná cena a pokud náhodou měl, tak by o tom rozhodně nikde nemluvil, protože drancování je zločin, za který by ho bývali zastřelili. Co se s bůžkem dělo celá ta léta, to nevíme a asi nikdy vědět nebudeme. Jediné, co víme jistě, je, že si nakonec našel cestu do Petticoat Lane

a tam ho vystavovali na prodej spolu s hromadou další veteše, aniž by si kdokoli uvědomil, jakou má vlastně cenu. Mimochodem, Bates, který na to přišel, se moc dlouho netěšil ze svého nenadálého štěstí. Za týden ho přejelo auto a on zemřel. Zrovna se byl povyrazit s kamarády a utrácel trochu z toho svého čerstvě nabytého bohatství, takže by se dalo dokonce říci, že ten bůžek byl nepřímo odpovědný za jeho smrt. Nezdá se vám podivné, jak za sebou všechny tyhle fantastické šperky a drahokamy zanechávají stopy smrti a katastrof? Vezměte si například ten slavný diamant zvaný Naděje.“

„Máte na mysli ten drahokam, který dostala Marie Antoinetta od krále Ludvíka šestnáctého?“

„Ano, přesně ten. Měl 44 karátů a zvláštní odstín modré barvy. Král ho daroval královně a oba skončili na gilotině. V roce 1911 ho koupil v Paříži jakýsi Mclean za šedesát tisíc liber. Krátce nato mu někdo zabil syna.“

„Pokud je na těchhle událostech skutečně něco divného, tak jedině to, že bych měl věřit, že jsou dílem něčeho, co je konec konců jenom jistý druh kamene,“ namítl Biggles zamračeně. „Jelikož svět vytváří zločince a ti jsou zcela logicky motivováni současným ideálem získat bohatství za každou cenu, cokoli, co má nějakou větší hodnotu, způsobí vždycky jen potíže. Třeba je to náhoda, ale pro mne je to zcela přirozený důsledek současného běhu věcí. Zjistili už definitivně, že ten bůžek pochází z nějaké orientální umělecké dílny? Chci tím říci, jestli je to například skutečně nějaký symbol? Třeba Budhy?“

„Ne, to je právě ta jediná věc proti té teorii o Barmě. Ta soška, říkejte si jí třeba bůžek, když chcete, protože to evidentně něco takového je, se nevztahuje k žádnému

dnes známému náboženskému směru. Rozhodně to není žádný Budha, Brahma, Višnu nebo jiný čínský nebo indický –“

„Takže se stále ještě neví, co ta věcička vlastně je zač a kde spatřila po prvé světlo světa?“

„Správně.“

Biggles se lehce pousmál. „A teď nikdo neví, kam se poděla?“

Letecký komodor se zachmuřil. „Přesně, jak říkáte, Bigglesi.“

„Jak se to stalo?“

„To je zase další historka. Chcete si ji poslechnout?“

„Když už jsme v tom, tak proč si neposlechnout rovnou všechno.“

„Já jsem z toho všeho dostal žízeň. Dáte si se mnou šálek kávy?“

„Díky.“

Komodor zazvonil na obsluhu a objednal konvici kávy se dvěma šálky.

TŘETÍ KAPITOLA

KOMODOR ROZHODUJE

Když přinesli kávu, komodor pokračoval.

„Tenhle speciální kousek uměleckého díla, o kterém právě mluvíme, protože to je skutečně umělecké dílo, nemluvě o tom nádherném drahokamu, který mu zdobí čelo, byl od té doby, co spatřil světlo světa v londýnském East Endu, zakoupen a prodán dokonce několikrát. A vždycky šla zaplacená cena o něco výše, což je podle mého názoru zcela přirozené, protože to je skutečně unikátní kousek. A vždycky byla kupcem soukromá osoba. Kdyby ho koupilo nějaké muzeum, byl by tam bezpochyby i zůstal, v bezpečí a klidu. Ale cena zjevně dosahovala částky, která je větší, než si obvykle podobné instituce mohou dovolit. Naposledy byla soška prodána ve veřejné aukci v jedné z předních aukčních síní v Londýně, kde cena dosáhla sedmdesáti pěti tisíc liber, což je pěkně vysoká položka i na to, čemu se obvykle říká „sběratelská cena“.

Biggles ohrnul rty. „Vyhnat cenu tak vysoko, na to muselo být víc nabídek.“

„No, na konci už zbyly vlastně jenom dvě.“

„Někdo po tom bůžkovi musel zoufale toužit. Kdo ho nakonec získal?“

„Jeden jihoamerický multimilionář jménem Don Carlos Ricardo Pallimo, který mimochodem pochází ze

Santiaga v Chile, kde mu patří spousta půdy, ačkoliv jeho podnikání probíhá většinou v zahraničí.“

„K čemu právě on pohřeboval právě takovou sošku?“

„Bůh sám ví. Ovšem pro milionáře je zcela běžné, že se z nich najednou stanou sběratelé vzácných uměleckých předmětů, protože co si zamanou, to také mohou klidně mít. Třeba nevědí, co si se svými penězi jinak počít.“

„Jsou marniví,“ pohrdavě ohrnul rty Biggles. „O to tady v jádru věci jde a o nic jiného. Prostě zbožňují pocit, že se mohou chlubit něčím, co si nikdo jiný nemůže dovolit. Třeba je vzrušuje, když vidí, že se o nich píše v novinách jako o největších znalcích krásného umění. No ale se mnou to vlastně nemá nic společného. Jestli je to tolik těší, tak pro mne za mne, to je jejich věc. Takže, co ten seňor Pallimo s tím svým novým miláčkem udělal? Nebo spíš jak to, že o něj přišel? Kdybych já utratil takové obrovské peníze za něco, co si pak strčím na polici v hale, tak bych se zatraceně postaral, aby mi to zase někdo neštípnul!“

„Dělal, co mohl,“ namítl komodor. „A to je právě ta záhada. Předpokládám, že ho ani nenapadlo, že by to mohl někdo ukrást. Konec konců, k čemu by mu to bylo? Stejně tak jako v případě známého obrazu by to ten zloděj ani nemohl prodat, protože kdyby to jenom i zkusil, okamžitě by v tom všichni poznali tu ukradenou věc.“

„V takovém případě by ten zloděj mohl udělat to, co obvykle profesionální zloději s takovým lupem dělají. Vylomí drahokam a rozřežou na menší kousky.“

„To by ale jeho hodnotu podstatně snížilo. Kromě toho se velký rubín nedá rozřezat. Rozprskl by se na kousíčky. Ale dovolte, abych pokračoval ve vyprávění a

řekl vám, co udělal Don Pallimo. Myslím, že budete souhlasit, že provedl dostatečně rozumná opatření, aby svůj nový poklad ochránil. Nejdříve okamžitě zařídil, aby mu ho letecky doručili domů.“

„Jak to provedl?“

„Najal si celé jedno letadlo.“

Biggles jen zíral. „Páni! To ho ale muselo stát pěkný balík!“

„Jen zlomek toho, jakou hodnotu měl vlastní náklad.“

„Je to prima, být milionářem,“ povzdechl si s trochou sarkasmu Biggles.

„Nemá přece smysl vlastnit nevyčerpatelné bohatství, pokud neužíváte výhody, které vám nabízí.“

„Asi ano.“

„Když jsem říkal „najal si letadlo“, tak jsem asi použil špatný výraz,“ opravoval se komodor Raymond. „Čirou náhodou zrovna jedno osmisedadlové letadlo typu Caravana patřící jedné chilské letecké společnosti, čekalo na londýnském letišti. Přivezlo jednoho člena chilského velvyslanectví s rodinou a mělo se vrátit prázdné zpátky. Donu Pallimovi se zjevně podařilo dohodnout se s tou společností, aby mu domů dopravila jeho malý balíček. To ostatně nemuselo být nijak obtížné. Sám Pallimo nemohl letět s ním, protože měl v Evropě rozdělaná nějaká obchodní jednání. Zdá se, že té společnosti příliš nedůvěřoval, protože si najal jednoho chlápka, jakéhosi Chilana nebo Peruánce, který se chtěl vrátit do Jižní Ameriky, aby mu ten balíček osobně převezl.“

„Tím balíčkem byl samozřejmě náš bůžek?“

„Ovšem.“

„Byl pojištěn?“

„Přirozeně. U jedné makléřské pojišťovací firmy v Londýně.“

„Na kolik?“

„Na jedno sto tisíc liber.“

„To musel složit pěkné pojistné.“

„Bezpochyby. Ale myslím, že to by asi panu Pallimo příliš nevadilo. Nic by nedokázalo nahradit předmět, který je de facto nenahraditelný. A kdyby letadlo spadlo třeba do moře, tak by se stejně bůžek ztratil na věky.“

„Jaký je to člověk, ten Pallimo?“

„Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale podle toho, co se o něm říká, je to v každém smyslu slova skutečný gentleman.“

„Předpokládám, že Španěl?“

„Samozřejmě. Nebo má rozhodně španělské předky. Tvrdí, že muž jménem Pallimo byl původně jeden z dobyvatelů, kteří v roce 1531 zabrali Jižní Ameriku. Takže možná říká pravdu, i když předpokládám, že se za ta staletí španělská krev trochu pomíchala s krví tamních domorodců. Ale dovolte, abych to dopověděl. Teď se totiž dostáváme k té části celého příběhu, která se týká nás.“ Komodor přisunul před Bigglese dózu s cigaretami. „Letadlo, které vezlo našeho bůžka, odletělo z letiště Heathrow asi tak před šesti týdny. V pořádku dorazilo na své první mezipřistání do Buenos Aires v Argentině, kde mu na letišti Ezeiza doplnili palivo a udělali běžnou kontrolní údržbu. Až potud bylo všechno naprosto v pořádku.

Letadlo se poté vydalo na poslední část své dlouhé pouti do Santiaga. To samozřejmě znamenalo letět přes ty obrovské Andy. Počasí bylo ale výborné a pilot už podobný let absolvoval, takže se zdá, že neexistoval

žádný rozumný důvod, proč by se letadlo mělo ocitnout v jakýchkoli nesnázích. Ostatně evropské i americké letecké společnosti tuto trasu létají zcela pravidelně a bez problémů.“

„Chcete tím říci, že to letadlo nikam nedoletělo?“

„Nikdo už to letadlo nikdy neviděl. Rozhodně nedoletělo do Santiaga, kam původně mířilo.“

„Jestli někde spadlo, tak se hned tak nenajde. Předpokládám, že už se po něm pátralo?“

„Samozřejmě. Ale bezvýsledně. A neexistuje žádný náznak, co se asi mohlo stát. Jistou dobu po startu pilot udržoval radiové spojení s věží na letišti a evidentně bylo všechno v pořádku. Pak se ale najednou vysílačka odmlčela. Společnost, které letadlo patřilo, provedla společně s chilským vojenským letectvem rozsáhlý průzkum celé oblasti, ale všichni hlásili, že nenašli ani jedinou stopu. Teď už pátrání odvolali.“

„A to je poslední stav věcí?“

„Ano. A Don Pallimo je přirozeně velice nešťastný.“

„To jsou určitě také všichni pozůstalí té letecké posádky, kteří nemají absolutně žádný zájem o kus nějakého otesaného drahokamu,“ trochu nevrle poznamenal Biggles. „Z kolika lidí se vlastně ta posádka skládala?“

„Ze čtyř. Dva piloti, jeden navigátor, který také obsluhoval vysílačku, a letuška. Kromě toho ještě ten člověk, co nesl ten drahocenný balíček.“

Biggles zadusil v popelníku zbytek cigarety. „A teď přijde otázka za milion. Co to všechno má společného s námi?“

„Požádali nás, abychom s tím něco udělali.“

Biggles pokýval hlavou. „Měl jsem pocit, že tak bude znít vaše odpověď. Proč zrovna nás? Kdyby to bylo jedno z našich čtyřech letadel, to by bylo něco úplně jiného. Pořád nevidím, že by to s námi mělo mít cokoli společného?“

„Na něco jste zapomněl. Jistá londýnská firma bude muset vyklopit maličkost – pojistné to tisíc liber. A když se v současné době státní pokladně nedostává hotovost, můžete si být jistý, že ta představa, předat nějakému cizinci tolik hotové měny, nevyvolává zrovna u britské vlády sympatie. Kromě toho Pallimo není typ člověka, který by se tak snadno vzdal. Možná proto je milionářem. Vzal si totiž do hlavy, že v tom vězí nějaký podvod.“

„Dovedu si představit, že na nic jiného nemyslí než na toho svého drahocenného bůžka. Ale jestliže věří, že někde došlo k nějakému podrazu, tak pro to přece musí mít nějaký důvod?“

„Pokud ano, tak se o něm nezmínil.“

„Ale chilská vláda nebude zrovna nadšená, že jim do jejich záležitostí strkají nos nějací přivandrovalci.“

„S tím si nemusíte dělat žádné starosti. Pokud by k něčemu takovému došlo, tak to Pallimo dokáže vyžehlit. Ve své vlasti je to velmi vlivný muž.“

Biggles překvapeně svraštil čelo. Jeho pohled vyjadřoval otázku, kterou se mu teprve po delší době podařilo přece jenom důstojně zformulovat. „Komodore, vy mi tady vážně naznačujete, že mám letět až do Jižní Ameriky a hledat nějaké letadlo, co se mohlo ztratit kdesi mezi Atlantikem a Tichým oceánem?!“

„Tak zlé to zase není. Třeba ani do tak vzdálených končin nebudete muset letět. Jen jsem si myslel, že byste

třeba mohl vést vyšetřování někde blíž domova. Rozhodně alespoň pro začátek.“

„Blíž domova? A to jako kde?“

„To záleží na vás. Oni nás vlastně ani tak moc nežádali hledat to letadlo. A proto s vámi musím souhlasit, že se nás to tím pádem nijak osobně netýká.“

„Takže to každého tolik očaroval ten malinký bůžek, je to tak?“

„Upřímně řečeno, ano. Nebo spíš ta finanční suma, kterou stát ušetří, pokud se bůžek najde. Vzhledem k vyšetřování ještě pojistka nebyla vyplacena. Mohu vám jen ještě říci, že pojišťovací společnost nabízí nálezci za vrácení nepoškozené sošky obvyklých deset procent, to jest deset tisíc liber.“

Biggles na svých rtech vykouzlil cynický úsměv. „Dostanu ty peníze, když starého Joa najdu?“

„Víte naprosto přesně, že jako policejní důstojník nesmíte za své služby přijmout jakoukoli odměnu.“

„To nezní zrovna jako dobrá motivace k tomu, abych nasazoval svůj krk a letěl někam tři tisíce mil nad slanou vodou a dalších pár tisíc nad tropickou džunglí, navíc s těmi největšími pohořími na celém světě pod zadkem!“

„Už mne zase provokujete, Bigglesi,“ nasadil lehce vyčítavý tón komodor.

„Ne tak úplně bez důvodu. Vy si myslíte, že když se do tohohle případu zakousnu, tak ho už nepustím, dokud nebudu mít ten kus jednookého kdovíčeho pěkně v kapse! Dovolte, abych vám řekl, že už jsem z těchhle podniků typu ‚akce nebo smrt‘, ze kterých nakonec nemám vůbec nic, drobet otrávený!“

„Ale no tak, mluvte přece vážně, Bigglesworthi,“ napomínal ho komodor. „Nemohl byste se nad tím problémem alespoň trochu zamyslet?“

„To už jsem přece udělal.“

„A pokud to tedy není tajemství, co si o tom myslíte?“

„Celá ta věc pěkně smrdí.“

„Jak to?“

„Tohle není žádná normální loupež – pokud to vůbec loupež je. To je z toho vidět na míle daleko.“

„Já jsem ale neříkal, že je to loupež.“

„To si přece myslí ten Pallimo.“

„Tak pokračujte, prosím.“

TAXI
LN 67 G
HOTEL
GRANDE
RESTAURANT
DANCING
NIGHT REVUE
SWIMMING POOL
BAR

„Proč by měl někdo krást něco, o čem až moc dobře ví, že to nemůže nikde nabídnout, aniž by vzbudil okamžitě podezření? Co si s tím počne? Bude to schovávat pod postelí v krabici, jen aby se s tím občas tajně pomazlil? Nedovedu si představit žádného normálního člověka, který by si dal takovou práci a utratil takovou spoustu peněz, jen kvůli tomu.“

„Přejděte k věci.“

„Představuji si, že za tím vším vězí daleko víc, než kdokoli tuší. Kromě Pallima, možná. Někdo prostě chtěl toho bůžka. A chtěl ho strašně moc. Proč asi? Tím dotyčným, který se dosud neobjevil na scéně, by mohl být ten kupec, co vyhnal na aukci cenu až na tak obrovskou sumu, kterou zaplatil nakonec Pallimo. Předpokládám, že chtěl bůžka koupit sám a když se to nepovedlo, asi proto, že neměl tolik peněz jako Pallimo, nezbylo mu než se uchýlit k zoufalejší metodě.“

„Chcete mi naznačit, že zmizení toho letadla, které ho přepravovalo, nebyla normální nehoda? Je to tak?“

„Podle důkazů, které zatím máme, to tak vypadá.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Tak nesoudím jenom já. Evidentně tak soudí i sám Pallimo, jinak by přece nikoho nepodezíral z nějakého podvodu? Já mám takový pocit, že on toho ví mnohem víc, než nám zatím prozradil.“

„Jemu strašně záleží na tom, aby tu svou hračku zase dostal zpátky. Proč by tedy měl zatajovat informace, které by mohly vést k jejímu nalezení?“

„To je otázka, na kterou neznám odpověď. A taky si myslím, že tahle věc žádná obyčejná hračka není. Jestli se nemýlím, tak tady zřejmě jde o něco velmi

nebezpečného. To ovšem neznamená, že jsem najednou pověrčivý. Může tu existovat třeba i nějaká politická souvislost. Takže než se podívám na zuby téhle legrácce, tak bych si s tímhle Donem Carlosem Pallimem rád srdečně popovídal. Rozhodně se na něho musím mrknout, abych si udělal představu, co je to opravdu za typ člověka. Kde vlastně je teď?“

„To netuším. Jsem přesvědčen, že je někde na kontinentě. To budou vědět na chilském velvyslanectví. Jestli jsem to dobře pochopil, tak tam vždycky nechává adresu svého momentálního pobytu, nebo adresu, na kterou mu mohou posílat jeho poštu. Ti o něm budou vědět ihned, jakmile se vrátí do Londýna.“

„V tom případě, než vlezu za řízení a potáhnu se někam na druhý konec světa, zaskočím na chilské velvyslanectví, abych si správně nastavil startovní čáru. Chtěl byste, abych tam zašel?“

„To bych byl velice rád. Počínejte si v té věci naprosto podle svého. Bylo by moc nepříjemné, kdyby si vrchní komisař Yardu začal myslet, že s tím problémem nic neděláme.“

Biggles vstal. „Dobrá, pane. Udělám to tedy tak, jak jsme se dohodli. Pokud se mi podaří přijít na nějaké záhady kolem toho zeleného mužíka s červeným okem, dám vám vědět.“

„Vážně si myslíte, že by mohlo jít o něco kriminální povahy?“

„Vůbec by mne to nepřekvapilo. Po tom, co jsem už všechno zažil, vím tohle: kdokoli, kdo si začne zahrávat s pohanskými bůžky, si jenom říká o problémy typu pár kapek jedu do sklenice nebo rána pěkně dlouhým nožem do zad. Šílený Crew to zkusil a už všichni víme, jak

dopadl. Tak tedy nashledanou, pane.“ Biggles komodorovi lehce pokynul hlavou a se smíšenými pocity opustil jeho kancelář.

ČTVRTÁ KAPITOLA

BIGGLES ZAČÍNÁ PÁTRAT

Ještě než opustil budovu, aby začal vlastní vyšetřování, stavil se Biggles u sebe v kanceláři, aby si vyzvedl čepici a vysvětlil svému dozorčímu pilotovi Algy Laceymu, co se chystá.

„Dřív než cokoli podniknu, pokusím se trochu si popovídat s tímhletím milionářem, co se jmenuje Pallimo," uzavřel své vyprávění. „Doufám, že mi budou na chilském velvyslanectví schopni říct, kde právě teď je a kdy ho čekají zase zpátky v Londýně. Třeba bude chtít spolupracovat, třeba ale také ne. No, uvidíme."

„A jestli chtít nebude?"

„Tak si může jít toho svého drahocenného bůžka hledat sám."

„Můžu něco zařídit i já?"

„Ano. Abychom ušetřili čas, mohl bys zatím zajet na londýnské letiště a najít někoho, kdo organizoval let Caravany, toho chilského letadla, zpátky do Chile. Můžeš třeba prověřit posádku."

„To udělám," slíbil Algy.

„Potom se sejdeme." Biggles vyšel z kanceláře a venku před budovou, aby vyřešil problémy s parkováním, si na cestu na chilské velvyslanectví v Londýně objednal taxi. Tam se ke svému překvapení a zároveň i spokojenosti dozvěděl, že dotyčný, kterého chtěl vyzpovídat, se vrátil včera do Anglie a teď bydlí ve svém obvyklém apartmá v hotelu Grande, Španěly řízeném

podniku ve čtvrti Mayfair. Vyrazil ihned přímo tam, ohlásil se v recepci a uvedl účel své návštěvy.

Pár minut byl nucen čekat, mezitím co se hotelový personál namáhal zjistit, co na to řekne jejich host, ale pak ho ochotně informovali, že ho Don Pallimo laskavě ihned přijme. Hotelový sluha ho doprovodil do apartmá, zaklepal a otevřel dveře.

Biggles, připraven předložit své identifikační dokumenty, vstoupil dovnitř a zjistil, že muž, kterého si tolik přál vyslechnout, stojí u okna, kouří dlouhý černý doutník a očekává ho.

Don Carlos Ricardo Pallimo vypadal skoro přesně tak, jak by se čekalo, že velmi bohatý Jihoameričan vypadá. Bylo mu asi šedesát let, na sobě měl nenápadný, ale zjevně velmi luxusní téměř černý jednořadový oblek s drobnými bílými proužky. Nebyl nijak vysoký, ale držení těla měl jako nějaký aristokrat, což ostatně prý byla pravda. Hladce oholen, s černými vlasy, měl pleť čistou a hladkou, odstínu staré slonoviny. Jeho černé oči se zjevně uměly pronikavě dívat, což prozrazovalo víc než pouze průměrnou inteligenci. Jeho výraz vyjadřoval sebejistý klid. Jak vykročil kupředu, aby přivítal svého návštěvníka, pohyboval se s jistou elegancí a nad identifikačními dokumenty, které mu Biggles ukazoval, jen mávl rukou. Když promluvil, jeho hlas byl klidný a jeho anglická výslovnost byla naprosto perfektní, bez nejmenšího přízvuku.

„Co pro vás mohu udělat, inspektore?“ zeptal se. „Prosím, posaďte se.“ Ukázal na křeslo.

„Děkuji, pane,“ přijal Biggles pozvání a uvelebil se pohodlně v křesle. „Jsem z Letecké policie Scotland Yardu a specializuji se na problémy související s

leteckým provozem. Byl jsem pověřen, abych vyšetřil zmizení jistého cenného předmětu, který jste před nedávnem získal v tomto státě a který, pokud jsem to správně pochopil, se ztratil na letecké trase z Londýna do vaší vlasti v Jižní Americe.“

„Informovali vás správně,“ přikývl Don Pallimo zachmuřeně. „Poslal jsem ho domů se speciálním doprovodem. Předpokládám, že víte, jaký to byl předmět?“

„Vím jenom tolik, co asi v této době už ví každý v Anglii. Byla to broušená nefritová soška s vloženým velkým rubínem, která prý byla starodávným bůžkem pocházejícím původně odkudsi z Dálného východu.“

Pallimo odpověď Bigglese poněkud překvapila. „Máte částečně pravdu. Byla to starožitná soška – velmi starobylé umělecké dílo. Bůžek, pokud tomu tak chcete říkat. Ale nikdy nebyla a není z Dálného východu.“

„Jak to víte?“ nemohl se udržet Biggles.

„Na tom nezáleží. Berte to prostě tak, že to skutečně vím. Její zmizení mne velmi rozladilo a dal bych hodně za to, abych ji dostal zpět. Kdybych si byl jistý, že je nenávratně ztracena třeba kdesi na mořském dně, tak by mi to ani tolik nevadilo. Jenomže já se spíše obávám, aby se nedostala do rukou nějakého jiného člověka. To je vlastně ten pravý důvod, proč jsem ji koupil.“

To podivuhodné přiznání Bigglese opět překvapilo. „Domnívám se, že máte nějaký důvod, proč to berete zrovna takhle?“

„Řekněme, že je to osobní záležitost. A nyní mi povězte, proč si myslíte, že vám mohu být nějak nápomocen?“

„Víte, Done Pallimo, někde jsem vyšetřování musel začít a zdálo se zcela logické, že tedy začnu u vás. Vy jste přece uvedl, jak mi bylo řečeno, že v tomto případě jde možná o nějakou nečistou hru. Je to tak?“

„Ano.“

„Takže tomu mám rozumět tak, že nepokládáte ztrátu letadla dopravujícího ten váš artefakt za zcela náhodnou?“

„Mám jenom jisté podezření. Žádný důkaz, který bych vám poskytl, ale nemám.“

„Ale nějaký důvod pro to, co si myslíte, určitě máte?“

„Mám prostě jenom takový dojem, že v tomto případě nejde jenom o nějakou obyčejnou krádež.“

„Proč?“

Pallimo chvíli váhal. „Nazvěme to třeba intuicí.“

„Nečistá hra je velice široký pojem,“ pokračoval Biggles. „Nemyslíte, že to letadlo prostě někdo jenom unesl? Takové věci se přece stávají, jak ostatně musíte také velmi dobře vědět.“

„To samozřejmě nevylučuji. Každá cennost je vždycky velkým lákadlem pro zloděje všeho druhu.“

„Když jste ten umělecký předmět na aukci starožitností zakoupil, někdo přece licitoval proti vám, aby zvedl cenu až tak vysoko, jak jste nakonec musel zaplatit?“

„To jsem si uvědomil.“

„Víte, kdo to byl?“

„Ne. Neviděl jsem na něho. Byl to někdo za mnou.“

„Třeba nějaký sběratel starožitností?“

„Velmi pravděpodobně.“

„Máte nějaké podezření, kdo to mohl asi tak být?“

Don Pallimo opět zjevně zaváhal. „Ne.“

Biggles to zkusil tedy jinak. „Když jste tu sošku získal, angažoval jste jistého člověka, jako poslíčka, aby ten artefakt odvezl do vašeho domu v Chile?“

„Správně.“

„Kdo to byl?“

„Záleží na tom?“

„Možná.“

„Určitě se zřítil spolu s tím letadlem.“

„To ovšem za předpokladu, že se skutečně zřítilo. Na to nemáme žádné důkazy.“

„Můžete si být jistý, že to byl člověk naprosto dokonalého charakteru, jinak bych mu takové poslání s tak drahocenným předmětem nikdy nesvěřil.“

„Neodpověděl jste na mou otázku, pane Pallimo,“ trval na svém Biggles. „Jak se jmenoval ten člověk?“

„O’Higgins.“

„Nějaký Ir?“

„Původně Ir.“

„Co to znamená?“

„Byl to přímý potomek slavného rodu O’Higginse, toho politika a vojáka, který v devatenáctém století, jako velitel chilské armády, osvobodil Chile z područí španělských royalistů. Stal se diktátorem, ale byl později sesazen a přestěhoval se do Peru, kde také zemřel.“

„Takže O’Higgins, kterého jste pověřil starostí o svůj drahocenný exponát byl Peruánec?“

„Ne. Později se část rodiny vrátila do Chile a usadila se tam natrvalo. Já se s nimi znám velice dobře. Věděl jsem, že José O’Higgins je v Londýně a že se chystá vrátit do Santiaga, takže jsem ho požádal, jestli by mi sebou nevzal také jistý balíček a on s tím souhlasil.“

„Říkáte jistý balíček. Jak vypadal ten balíček?“

„Malá kartónová krabice přebalená hnědým papírem a převázaná papírovým motouzem.“

„Nebylo to trochu příliš nedbalé na tak drahocenný předmět?“

„Napadlo mne, že by ten balíček neměl vypadat jako že obsahuje něco drahého. Vím ovšem, že to není nic originálního a už se to tak dělalo mnohokrát.“

„Věděl O’Higgins, co ten balíček obsahuje?“

„Samozřejmě. Sám jsem mu to prozradil. Naprosto jsem mu důvěřoval.“

„Neměl jste naspěch, abyste už byl doma?“

„Možná ano. Ale nechtěl jsem tady tu sošku jen tak nechat.“

Biggles přikývl. „To dokážu pochopit. Ale teď, pokud vás příliš nezdržuji, bych rád, abyste mi řekl tohle, prosím. Pravil jste, že ten bůžek nepochází z dalekého orientu. Víte tedy, odkud vlastně pochází?“

„Ano. Z Chile.“

Biggles údivem vykulil oči. „To mě tedy zaskočilo! Jistě by to překvapilo i mnohé experty v tom oboru!“

Pallimo se cynicky usmál. „Nevěřte všemu, co tvrdí experti. Oni musí neustále předstírat, že tomu rozumí. A všechno to, čemu nerozumí, připisují orientu. Přitom zapomínají, nebo prostě netuší, že tady existovaly ještě starší civilizace. Dávno předtím, než Evropa objevila

Ameriku, tam existovaly úžasné kultury a ty také dokázaly vytvořit vysoce umělecká díla. Jenomže příjezd Evropanů, to byl jejich konec. Evropa proti nim začala zcela metodicky vyhlazovací válku. Ale pár původním obyvatelům se podařilo uniknout a přežít.“

„Máte na mysli Inky.“

„Ne tak úplně. Ti přišli až později. V Jižní Americe existovaly velké civilizace již dávno před Inky, jak ostatně dokazují současné archeologické průzkumy. Tito původní obyvatelé byli úžasně nadanými umělci a odborníky na zpracování zlata a drahokamů. Železo tehdy ještě neznali.“

„A tenhle bůžek –“

„– Ano, tohle si musíme ujasnit. Ta soška představuje bůžka, který byl všeobecně vysoce uctíván.“

„Jste si tím jist?“

„Já to přece musím vědět, vždyť jsem tam vyrostl! Celý život studuji dávnověk své země. Zvládl jsem i jazyk, kterým tito lidé dávných věků mluvili. Kdybych o to stál, mohl bych klidně prohlásit, že jsem ta největší kapacita na jihoamerické civilizace. Mluvil jsem s jejich potomky. Znám dokonce i jméno boha, kterého uctívali. Jmenoval se Atu-Hua, bůh Sierry – bůh hor. A měl byste pochopit i další věc, když už o tom spolu mluvíme. Hranice Jižní Ameriky vždycky nebyly takové jako dnes. To, co je dnes stát jménem Chile, bylo kdysi dávno mnohem větší území.“

„A proto, že jste v té sošce poznal boha Atu-Hua, jste si ji tolik přál mít?“

„Dá se říci, že to byl jeden z těch důvodů.“

„Byl tam ještě nějaký další důvod?“

„Ano, ale o tom bych raději nehovořil. Chcete vědět ještě něco?“

„Tenhle O’Higgins je čistě evropského původu?“

„Po tolika staletích přirozeně v Jižní Americe už příliš čistě evropské krve není. Lidé uzavírají sňatky mezi sebou a velká většina obyvatel jsou nyní tak zvaní

mestizos, což znamená smíšené krve. Mezi ně patřil také O'Higgins."

„Takže mu mohla v žilách kolovat krev Inků nebo dokonce ještě původnějších obyvatel?"

„To je možné. Není to nic, za co by se měl člověk stydět. Proč se na to ptáte?"

„No, jenom tak mne napadlo, že by mohl mít o tu sošku boha svých prapředků také jiný než zběžný zájem."

„To by bylo jen přirozené, že?"

Biggles přikývl. „Tak tedy, pane Pallimo, pokud je to vše a vy již nemáte, co byste mi mohl říci, nebudu vás už dál zdržovat. Beru to tak, že vám stále ještě záleží a tom, abyste získal zpět svůj ztracený majetek, pokud by to bylo možné?"

„Dal bych cokoli, jen abych ho získal zpět," prohlásil Don Pallimo tak rozhodně, že se na něho Biggles překvapeně podíval. Nic víc však už neřekl, a když poděkoval Chilanovi, že mu věnoval tolik svého drahocenného času, opustil hotel a vrátil se do své kanceláře ve Scotland Yardu.

„Tak jak jsi pořídil," ptal se nedočkavě Algy, který se mezitím vrátil z letiště.

„Ušlo to. Don Pallimo mi toho napovídal spoustu, ale myslím, že mi toho mohl říct mnohem víc."

„Myslíš, že před tebou něco tají?"

„To tedy ano."

„Páni, proč by to ale dělal? Chce přece tu sošku najít?"

„To je otázka, na kterou ti teď nemohu dát žádnou uspokojivou odpověď, ale mám pocit, že v téhle záležitosti je toho mnohem víc, než se dosud ukázalo. Třeba je do toho zapletená i politika. Jak, to sice netuším,

ale znáš přece, jak to vypadá v těchhle jihoamerických republikách. Stačí kapka a je tam hned nějaká revoluce. A co ty, zjistil jsi něco na letišti?“

„Moc ne, ale přece jenom jsem získal jednu informaci, o které si myslím, že si ji určitě velice rád poslechneš.“

„Tak ven s ní!“

„V tom zmizelém letadle neletěl Pallimův kurýr jako jediný cestující!“

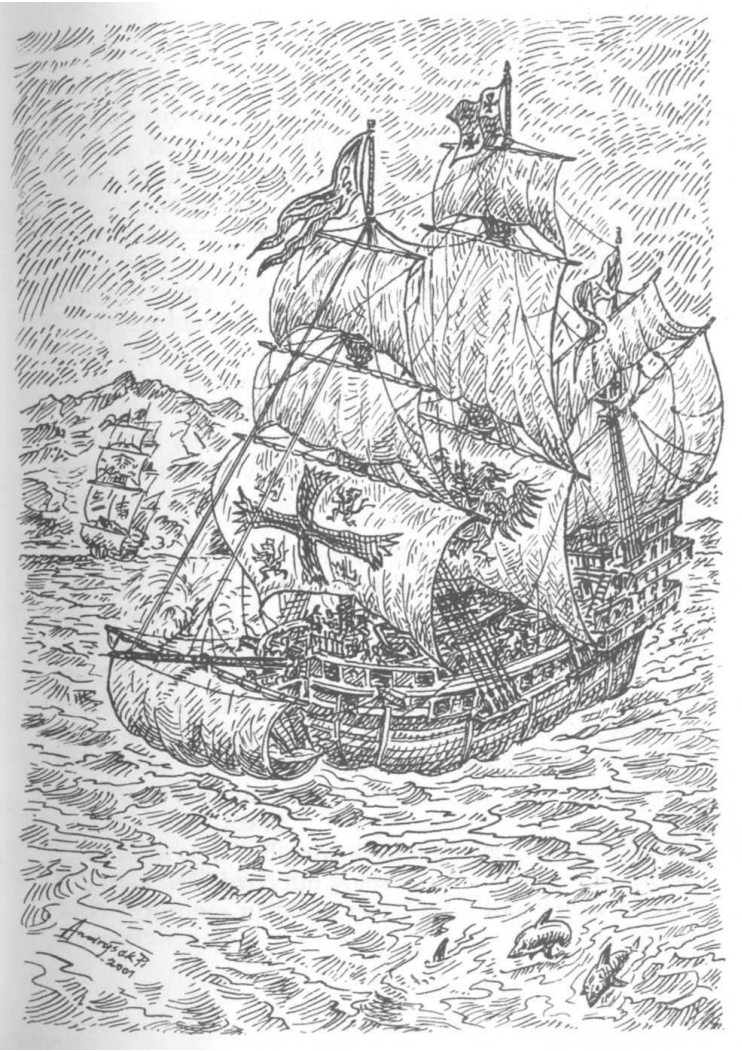
„Nepovídej! Chceš říct, že tam byl ještě někdo, kdo si normálně zaplatil letenku?“

„Ano, ještě jeden člověk.“

„To by mne zajímalo, jestli o tom Pallimo ví?“

„No, kdyby o tom věděl, tak by ti to byl býval určitě řekl, ne?“

„To bych předpokládal. Ale třeba taky ne. Tohle by mohl být klíč k něčemu, o čem nechtěl hovořit. Já jsem celou dobu měl pocit, že je v tom něco zvláštního. Vlastně si ale vzpomínám, že mi to dal docela jasně najevo. On mi totiž řekl, že je tam ještě jedna záležitost, o které by raději vůbec nemluvil. Byl to jeden z důvodů, proč mu tolik záleželo na tom, aby dostal ten drahokam co nejdříve zpátky. A to mne utvrzuje v domněnce, že v celé té záležitosti je mnohem víc než je pouhá cena konkrétního nefritu, jakkoli nádherně vytesaného. Kdo byl tenhle nadpočetný cestující? Povedlo se ti zjistit jeho jméno?“

„Ano. Nebylo to žádné tajemství. Byl to nějaký Barrendo. Profesor Barrendo, největší chilská autorita přes nejstarší americké civilizace. Byl tady zjevně na nějakém přednáškovém turné pro nějakou asociaci a strašně potřeboval dostat se rychle domů. Letecká společnost byla přirozeně zase ráda, že má o cestujícího víc.“

„Předpokládám, že profesor také zmizel jako celé to letadlo?“

„Ne. Je v bezpečí.“

„Jak se to mohlo stát?“

„Ověřil jsem si, že v Buenos Aires vystoupil, aby navštívil nějakého svého příbuzného, který tam žije a chtěl pak pokračovat domů později. Někteří lidi mají ale štěstí, co?“

„Takové štěstí, že to vypadá jako by dostali do vínku nějaké jasnovidecké nadání,“ poznamenal Biggles zamyšleně.

„Chceš tím naznačit, že mohl vědět o tom, co se s tím letadlem stane?“

„Nechci naznačit nic, jenom říkám, že to, čemu někteří říkají štěstí, může být prostým důsledkem toho, že mají k dispozici tak zvané vnitřní neboli zasvěcené informace.“ Biggles se natáhl po telefonu.

„Co hodláš dělat?“

„Vrátím se k Pallimovi, jestli mne ještě bude ochoten přijmout. Rád bych mu položil jednu otázku. Čím víc se totiž o tomhle případu dozvídám, tím víc to začíná smrdět!“

PÁTÁ KAPITOLA

NEVDĚČNÁ MISE

Biggles zatelefonoval do hotelu Grande a požádal, aby mu dali apartmá Dona Pallima. Když ho spojili, ohlásil se: „Tady je inspektor Bigglesworth, pane Pallimo. Na něco jsem se vás zapomněl zeptat, když jsem byl před chvílí u vás. Raději bych o tom ale nemluvil po telefonu. Můžete mi věnovat minutku, když se tam zastavím? Nebude to trvat rozhodně déle…Ano, děkuji vám, pane.“

„Nebudu tam opravdu dlouho,“ ohlásil pak Algymu už mezi dveřmi.

Za čtvrt hodiny už byl v hotelu. Zjistil, že je už očekáván. Na rozdíl od první návštěvy ho nyní uvedli do apartmá Dona Pallima okamžitě.

„Tak tedy, inspektore,“ obrátil se na něho Don Pallimo přímo pobaveně sotva vstoupil, „copak jste se to zapomněl zeptat?“

„Jsou to vlastně dvě otázky, pane, takže přejdu ihned k věci. Věděl jste, že na palubě letadla, které přepravovalo váš soukromý majetek spolu s O’Higginsem do Santiaga, byl ještě jeden cestující?“

Pallimův výraz ve tváři se rychle změnil. „Ne, to jsem rozhodně nevěděl!“ prohlásil ostrým hlasem.

„To jsem si myslel, jinak byste se mi o tom byl jistě zmínil. Druhá otázka je tato. Znáte jistého člověka jménem Barrendo?“

Pallimo se zamračil. Na okamžik vypadal dokonce jakoby vyplašeně. „Ano, člověka toho jména samozřejmě znám. Co s ním má být?“

„On byl tím druhým cestujícím ve vašem letadle.“

Pallimo chvíli na Bigglese zůstal překvapeně koukat, ale nic neříkal.

„Myslel jsem, že byste to rád věděl,“ začal Biggles po chvíli, trochu nesvůj, protože si uvědomil, že jeho prohlášení tady vyvolalo skutečný šok. „To je vše, pane.“ Obrátil se k východu.

Pallimovi se podařilo najít ztracený hlas. „Ještě okamžik, inspektore. Co se týče toho Barrenda. Byl také v letadle, když zmizelo?“

„Ne. Dozvěděl jsem se, že vystoupil v Buenos Aires, údajně kvůli tomu, aby navštívil nějakého svého příbuzného, který tam prý žije.“

„Ovšem,“ vydechl Pallimo. „Ovšem…“

„Proč říkáte „ovšem“? Očekával jste ode mne takovou zprávu?“

„Ne, ne, to „ovšem“ nic neznamenalo, rozhodně ne,“ úsečně odpověděl Pallimo. – „Děkuji vám za vaši informaci, inspektore. Přeji vám pěkný den.“

„Jste si jist, že mi nemáte už co říci?“

„Zcela jist.“

„Tak mi alespoň řekněte, jestli měl Barrendo nějaký zájem o toho bůžka –“

„Jeho zájem byl stejně velký, ne-li dokonce ještě větší než můj zájem,“ přerušil ho Don Pallimo.

„Mohl být Barrendo tím člověkem, který proti vám licitoval na té aukci?“

„To je docela možné, ale to je také všechno, co jsem ochoten vám říci.“

„Jistě nezapomínáte, že pracuji ve vašem zájmu, když se snažím objevit majetek, o který jste přišel," připomněl mu Biggles trochu vyčítavě. „Jakákoli informace, kterou mi můžete sdělit, jakkoli zdánlivě nepatrná, mi přirozeně může ten úkol ulehčit."

„Už nemám, co bych dodal."

„No, v takovém případě už vás nebudu déle zdržovat. Ale ještě než půjdu, tak mi dovolte, abych se vás zeptal: chcete nebo nechcete, abych našel, pokud je to vůbec možné, toho bůžka, kterému říkáte Atu-Hua?"

„Pokud je skutečně ztracen navěky, takje mi to úplně jedno, ale záleží mi především na tom, aby už nikdy nikomu jinému nepatřil."

Biggles pokrčil rameny. „Jak si přejete, pane. Je to na vás. Jestliže na to máte takový názor, proč se vůbec obtěžujete nárokovat si za jeho ztrátu pojistné?"

„Zaplatil jsem přece řádně pojistku, tak proč bych neměl dostat, co mi právem náleží?"

„Vy jste ale toho bůžka pojistil s plným vědomím, že existuje riziko, že bude ukraden nebo ztracen."

„Ano."

„Informoval jste přitom pojišťovací společnost tím pádem i o tom neobvyklém riziku, které na sebe bere?"

„Není přece na mně, abych jim radil, jak mají vést svůj podnik."

„Na to ale oni třeba mají svůj názor," zdůraznil Biggles. „Avšak já vás už nechci déle připravovat o váš drahocenný čas. Předpokládám, že zůstanete v Londýně, případně alespoň v Británii, kdybych vás potřeboval znovu navštívit?"

„Ne, já tady nebudu. Vracím se co nejdříve do Santiaga."

Pokud ta odpověď Bigglese zaskočila či překvapila, nedal to na sobě vůbec znát a již mlčky odešel z hotelu. Cestou se ale stále zamyšleně mračil a když mu taxík zastavil před Scotland Yardem, zamířil rovnou do své kanceláře, kde už ho čekal nedočkavý Algy.

„Dobré pořízení?“ vychrlil na Bigglese.

„Nic dobrého v tom není,“ odvětil Biggles a hodil čepici na svůj psací stůl. „Čím víc do téhle záležitosti začínám vidět, tím míň se mi to líbí. Začíná to opravdu pěkně smrdět. Jsem víc než přesvědčený, že je v tom daleko víc, než nám zatím prozradili jak z našeho vedení, tak z velvyslanectví. Pallimo o tom všem samozřejmě také ví, ale z nějakého důvodu s tím nechce jít na světlo. Na druhé straně, když jsem mu řekl o Barrendovi, že letěl ve stejném letadle a že vystoupil o něco dříve, takže si tím zachránil život, tak to byl pro něho skutečný šok. Rozhodně to nepředstíral. Ale přesto se rychle ovládl a už nám vůbec nic víc neprozradil.“

„Co tedy hodláš dělat?“

„Půjdu teď hned za šéfem a jestliže bude po mém, tak hezky vyřídí tomu, kdo nám poslal tuhle shnilou rebarboru, ať si ji taky sám zbaští! Zatím se tu měj fajn… Potom si spolu zajdeme na oběd.“

Nato Biggles odešel za komodorem do jeho kanceláře a našel ho v pilné práci za psacím stolem.

Když se Biggles ohlásil, komodor ho pozval ihned dál.

Odložil pero a zkoumavě se na něho zadíval. „Tak jak pokračuje vaše vyšetřování, Bigglesworthi?“

„Docela slušně, pane,“ Biggles si odkašlal. „Řekl bych, že až příliš slušně.“

„Co mi tím chcete naznačit?“

„Strávil jsem celé dopoledne kláboseními a jediné, čeho jsem dosáhl je, že jsem rozvířil takovou spoustu bahna, aby nebylo možné poznat, kde má tahle louže vlastně dno. Víte, mně se zdálo, že tenhle případ je nějak problematický už od samého začátku, ale teď jsem si tím už absolutně jistý. Za tím ztraceným bůžkem je mnohem víc, než pan Pallimo dokázal přesvědčit každého na téhle straně Atlantiku. Za to vám ručím, pane.“

„Setkal jste se s Pallimem?“

„Ano. Vrátil se právě z Evropy.“

„Co vám řekl?“

„Problém je v tom, co mi neřekl. On dobře ví, jaké je pozadí celé téhle záležitosti, ale z nějakého důvodu si to chce nechat jen pro sebe!“

„Ale to je přece směšné! Jak může očekávat, že mu budeme pomáhat, když s námi nechce spolupracovat?“

„To je otázka, kterou byste měl raději položit jemu. Mně to rozhodně neprozradí. Ale já už se toho dozvěděl dost, aby mne to přesvědčilo, že ztráta toho zeleného bůžka není jenom taková obyčejná krádež. Určitě je v tom namočených víc lidí než jenom jeden člověk a já Pallima podezírám, že ví přesně, co to je za lidi. Celá ta věc souvisí s nějakou mystikou.“

„Povězte mi, co jste doposud zjistil:“ Komodor pokynul na křeslo vedle psacího stolu. Biggles poděkoval, pohodině se usadil a začal podrobněji vyprávět o výsledcích své dopolední práce. „Začínám si myslet, že se někde v pozadí toho případu odehrávají nějaké politické čachry a tenhleten zelený panáček s drahocennýma krvavýma očkama jménem Atu-Hua v tom hraje klíčovou roli.“

„To je zvláštní, že jste narazil na to jméno Barrendo,“ zamyšleně pronesl komodor. „Dneska ráno se totiž zrovna dostalo také sem k nám.“

„Jak to?“

„Navštívil mne jeden z tajemníků chilského vyslanectví. Chtěl vědět, jestli je Barrendo ještě v Británii a pokud ano, zda bychom jim ho nepomohli najít.“

„Tak jim můžete klidně oznámit, že už tady není. Odletěl domů – totiž v každém případě až do Buenos Aires. Tam prý vystoupil ze stejného letadla jako O’Higgins, ten člověk, co Pallimovi hlídal jeho balíček. Něco mi říká, že ta Caravana nikdy do Santiaga doletět neměla. Nebo jinak řečeno, kdyby tam doletěla, neměla by mít toho bůžka na palubě. Smím vám něco navrhnout, pane?“

„Prosím.“

„Zapomeňme na celou tuhle záležitost a hezky necháme milého pana Pallima, ať si to vyřeší všechno sám.“

„Tak jednoduché to zase není.“

„Proč ne?“

„Copak vám musím připomínat, že tady jde o jistou maličkost, kterou představuje jedno sto tisíc liber?“

„Pallimo ty peníze ani nepotřebuje.“

„To ho neodradí od toho, aby o ně nežádal.“

„Na základě toho, že neinformoval pojišťovací společnost o jistém výjimečném riziku, ta žádost může být neplatná. Tak jsem mu to ostatně dneska dopoledne také řekl.“

„Dalo by se to dokázat?“

„Pokud existenci takového rizika Pallimo sám nepřizná, tak by to mohlo být dost obtížné," nerad připustil Biggles.

Komodor zavrtěl hlavou. „Ne, ne, takhle jednoduše z toho nemůžeme vycouvat, Bigglesworthi. Britské pojišťovací společnosti mají světovou pověst jedině proto, jak plní vyplácení pojistných částek a teď nebudou riskovat, že by o ni mohly přijít. Z toho se nevykroutíme. Ten artefakt byl právoplatně pojištěn. A zmizel. Pojistka musí být vyplacena. Existuje jenom jediný způsob, jak bychom se jako stát mohli vyhnout placení odškodného."

„A to?"

„Tím, že se ten předmět najde a opět veřejně ukáže."

„Ať se propadnu, pane, to je přece zrovna ten nejtěžší úkol! Jak to hodláte dokázat?"

„Prostě. Někdo se toho bůžka bude muset vážně pokusit najít."

„A ten někdo mám být zjevně já, že?"

Letecký komodor se pochmurně usmál. „Musím přiznat, že to je přesně to, co jsem měl na mysli. Ale sledovat stopu toho ztraceného letadla nemusí být nijak zvlášť těžký úkol."

„Za předpokladu, že neodbočilo z kurzu, například."

„Myslíte, že odbočilo?"

„Pokud se nedrželo své pravidelné trasy, tak může být momentálně kdekoli na světě."

„Ne tak úplně. Nemělo přece neomezenou zásobu paliva. Muselo by někde přistát, někde, kde je k dispozici letecký benzín a olej. O tom někde musí být záznam, zejména proto, že Caravana není běžný typ letadla."

Biggles seděl tiše a uvažoval, že důvody jeho šéfa zní vcelku správně.

„Povězte mi,“ pokračoval po chvilce komodor. „Co si o tom Pallimovi myslíte?“

„No, choval se vcelku zdvořile.“

„Stoprocentní běloch?“

„Tak daleko bych nešel. Kapku barevných předků v sobě určitě má. Hádám, že je to mestizo. Proč?“

„Protože podle toho chilského tajemníka, co mne dnes ráno navštívil, je tenhle Barrendo, co se tak náhle vynořil, asi míšenec. Jeho matka byla Indiánka. To by vysvětlovalo jeho vynikající znalosti místní historie a domorodého folklóru. Napadlo mne tedy, že tady by mohlo být něco, co má takový člověk společného s Pallimem.“

„A se zeleným bůžkem?“

„Přesně tak.“

Biggles pokrčil rameny. „Může být. Pallimo to ví nebo alespoň ví o Barrendovi. To mi bylo jasné ihned, jakmile jsem zmínil jeho jméno. Na okamžik sice vypadal, že to s ním otřáslo, ale z toho, jak se tomu námětu dokázal neustále vyhýbat bych řekl, že je jenom ztráta času snažit se z něho na to téma dostat ještě nějaké informace.“

„Pak se tedy budeme muset obejít bez něho. A to nám ponechává jediné možné řešení. Někdo se bude muset vydat do světa a vést vyšetřování na místě, to znamená přímo v Chile, respektive v hlavním městě, Santiagu.“

„To bude značně komplikovaná záležitost co se týče přepravních možností, volného pohybu a tím mám na mysli samozřejmě pohyb letadla.“

„To si nemyslím. Když jsem se o této možnosti zmínil tajemníkovi chilského vyslanectví dnes ráno, tak

nejen, že nevznesl žádné námitky, ale právě naopak, vypadalo to, že mu velice záleží na tom, aby nám vyhověl. Jsem si jistý, že se na něho můžeme plně spolehnout ve všech potřebných náležitostech. Já vás zkontaktuji s velmi užitečným britským kontaktem v Santiagu, jedním anglickým podnikatelem. V Argentině také nemusíme mít žádné problémy. Ve vašich dokumentech bude uvedeno, že jste prostě jenom cestující letící nad Argentinou s konečnou destinací v Chile.“

„Takže vy vážně chcete, abych se tam vypravil?“

„Byl bych velice rád, kdybyste tam mohl zaletět. Nic důležitého momentálně na práci nemáte a naši nadřízení by tím pádem také viděli, že se snažíme ze všech svých sil.“

Biggles vstal. „Dobrá, pane. V takovém případě mi dovolte, abych začal s přípravami. Bertie s Gingerem mají dovolenou, takže jdu na oběd jenom s Algym. Uvidím, co tomu ten řekne.“

Ted náš čtenář již jistě chápe, co dělal Merlin, letoun Letecké policie Scotland Yardu, ve výšce 24 000 stop nad Argentinou a v kurzu na Santiago de Chile, zatímco se mu na obzoru zvedly do cesty zasněžené vrcholky obrovitých And jako by to byl skutečný konec světa.

A my můžeme pokračovat v našem příběhu.

Až potud tedy nedocházelo k žádným potížím. Atlantik přeletěli v nádherném počasí a s pomocí větru v zádech – toho tolik oslavovaného větru, který vždy pomáhal všem námořním lodím urychlit jejich dalekou cestu. Se správnými dokumenty, které byly samozřejmě úplně v pořádku, s doporučujícími dopisy v Bigglesově

kapse, bylo jejich přijetí v Eize, mezinárodním letišti Buenos Aires, tak perfektní, jak si jen mohli přát. Po jednom dni odpočinku, během kterého jim diskrétní dotazování po zmizelém letadle a jeho posádce nepřineslo nic než to, co již věděli, se Merlin s plnými nádržemi, vydal na poslední část své daleké cesty.

Zpočátku jejich trasa vedla nad bohatými lesy, hektary cukrové třtiny, sady pomerančovníků, jezery a řekami. Ty později ustoupily známým pampám, centrálním plošinám s chvějící se trávou a obrovskými stády dobytka, která zásobují většinu Spojeného království většinou masa, aby posléze ustoupily suchým a prašným skaliskám a skalnatým úpatím velehor, jak jsme již popsali v úvodu.

ŠESTÁ KAPITOLA

BIGGLES NA PRVNÍ NÁVŠTĚVĚ

Bez jediné příhody, která by stála za zmínku, doletěl Merlin do cíle své cesty nad scenérií, která je určitě tou nejúchvatnější krajinou na Zemi. Už sama velikost těch hor zanechává v divákovi pocit úžasu nad obrovskou velkolepostí samotného stvoření světa

Bylo jenom něco málo po poledni, když se za krásného a příjemně teplého počasí dotkla kola letadla prašné přistávací dráhy na Los Cerrilos.

Ani tady se neobjevily žádné potíže, dokonce ani jazykové, protože v Chile se vyučuje angličtina na základních školách a mluví jí tedy více méně každý občan. Národním jazykem je samozřejmě španělština, ale existuje tu i jistá varianta, jakýsi kříženec, žertovně zvaný španglíš.

Biggles se představil vedení letiště a bylo mu zdvořile přiděleno místo k parkování. Poté byl už ponechán svým vlastním plánům a ty pro tu chvíli byly opravdu prosté. Sice ho to svádělo, aby položil pár otázek šéfovi společnosti, které to ztracené letadlo patřilo, ale odolal s tím, že v současné situaci bude asi lépe nedávat příliš lidem najevo, co vlastně sleduje. Než se den nachýlil, měl se sám na vlastní kůži přesvědčit, že to bylo velice moudré rozhodnutí.

„Tak jaký je plán?“ ptal se hned Algy, když se k němu vrátil.

„Myslím, že prvním úkolem by mělo být prověřit místní variantu našich dušených a zapékaných ledvinek

nebo něčeho podobného. Jsem po tom dlouhém letu pěkně vyhladovělý. Pak si najdeme něco, kde bychom mohli bydlet. Potom si můžeme jen tak poklábosit a přitom navštívit člověka, o kterém komodor tvrdí, že by mohl být naším užitečným místním kontaktem. Je to jakýsi Skot jménem Thurburn, agent několika obchodních firem. Žije tady evidentně spoustu let, takže bude mít všechny místní drby v malíčku.“

„To by šlo,“ přikývl Algy.

Sehnali taxík, který byl velmi nápadně označený, jak je ostatně v Santiagu zvykem, velkým bílým nápisem na předním skle a požádali řidiče, aby je dovezl do hotelu Santa Lucia. Jak jim už bylo řečeno, ten podnik má slušnou úroveň a přitom není nijak zvlášť drahý.

Za dvacet minut už byli u vchodu do hotelu a rychle se přihlásili k pobytu. Pak se rychle osprchovali, dali do pořádku a když zjistili, že se podává oběd, sešli dolů do restaurace. „Nemusíme se nijak honit,“ povídá Biggles Lacymu, když si objednali doporučené jídlo, národní specialitu Cazuela de Ave, ze které se vyklubalo velmi chutné dušené kuře s míchanou zeleninou. „Pan Thurburn hned tak ve své kanceláři nebude. Zjistil jsem od správce letiště, že se tady prakticky všechno, včetně obchodů, od jedné až do čtyř hodin pravidelně zavírá.“

„Skvělý nápad,“ souhlasil ochotně Algy. „Vidím, že jsi už trochu vyšetřoval.“

„To nikdy neškodí, když někam jedeš poprvé v životě,“ trochu jízlivě pronesl Biggles.

O něco později, po kávě a moučníku, příjemně občerstveni, vešli do kanceláře člověka, kterého se rozhodli navštívit, na Boulevardu Calles Ahumada, v samém středu města. Okamžitě je uvedli do jeho

soukromé pracovny, což zjevně značilo, že jejich návštěvu už očekává.

Od psacího stolu se zvedl s napřaženou rukou šedovlasý, hladce oholený gentleman kolem šedesátky. „Takže se vám podařilo najít k nám cestu," vítal je s úsměvem. „Posaďte se a udělejte si pohodlí. Dali byste si něco k pití?"

„Ne, díky. Jsme právě po obědě."

„Tak cigaretu?"

„Díky. Takže vy už jste věděl, že přijdeme?" začal přímo Biggles.

„Dostal jsem z hlavní kanceláře v Londýně dopis, kde stálo, že se možná u nás zastavíte a pokud k tomu skutečně dojde, mám vám poskytnout veškerou možnou pomoc. Jde prý sice o soukromou záležitost, ale na základě žádosti kohosi z vašeho hlavního stanu. Takže jsem vám plně k službám, pánové. Jak vám ale mohu konkrétně pomoci?"

„Řekli vám také, proč jsme sem vlastně přijeli?" začal Biggles svůj neformální výslech.

„Dali mi najevo, že vyšetřujete ztrátu jakéhosi balíčku, který zmizel spolu s letadlem, které ho dopravovalo, někde na trase mezi Buenos Aires a Santiagem. O tom zmizení letadla jsem se dočetl v jednom ze zdejších anglicky psaných novin, které se jmenují Jihoamerická Pošta. To je opravdu jediný zdroj a rozsah mých informací."

„Vy víte, co bylo v tom balíčku?"

„Ne."

„Víte, komu měl být doručen?"

„Ne. V novinách o tom nestálo vůbec nic. Jen se tam psalo o tom zmizelém letadle, které naštěstí prý nevezlo obvykle plný počet cestujících.“

Biggles změnil téma. „Vidím, že velice dobře sledujete místní události.“

„Přirozeně. Když tady žijete skoro čtyřicet let, tak víte, co se tu děje. Já jsem sem přijel jako mladý muž a tolik jsem si tuhle zemi oblíbil, že jsem se rozhodl zůstat navždy, což je také rozhodnutí, kterého jsem ještě nikdy nelitoval. Teď je Chile mou adoptivní vlastí.“

Biggles po odmlce pokračoval: „Neznáte náhodu člověka jménem Don Carlos Ricardo Pallimo?“

„Samozřejmě, že ho znám. Obchoduji s ním. Je to jeden z nejdůležitějších lidí v téhle zemi.“

„Jak byste ho jen tak několika slovy charakterizoval?“

„Absolutně spolehlivý. Proč?“ Pan Thurburn zvedl obočí. „Má nějakou spojitost s vaší návštěvou tady? Nedokáži si představit, že ten by udělal něco, co by –“

„Ne, to ne,“ skočil mu do řeči Biggles. „Nic takového. To on poslal ten balíček letadlem a svěřil ho jednomu Chilanovi jménem O’Higgins, který se čirou náhodou právě vracel po přednáškovém turné z Anglie domů. Nevíte o něm něco?“

„Jen podle toho, co se tady o něm říká. Je to takový tichý a nenápadný penzista zajímající se více o archeologii než o obchod. Ale Don Pallimo ho samozřejmě musí znát velice dobře. Zajímal se totiž o stejné věci, i když jako pouhý amatér.“

„V tom letadle letěl ještě jeden pasažér, jakýsi muž, který si objednal letenku a zaujal své místo na palubě teprve na poslední chvíli. Don Pallimo o tom neměl

tušení. Když jsem se ho na to zeptal, vypadal velice – hm – řekněme rozčileně. Jsem si ovšem velice jistý tím, že toho dotyčného znal, ale za nic na světě by mi o něm nic neprozradil.“

„Jak se ten člověk jmenuje?“ najednou se ostře zeptal Thurburn. „Barrendo.“

„Barrendo! A ten byl také na palubě letadla, když zmizelo?“

„Ne. Ten vystoupil už v Buenos Aires.“

„To je škoda.“

„Co tím chcete říci?“

„Chápu velmi dobře, co rozčílilo Pallima. Mohu ale jedině říci, že kdyby se Barrendo už nikdy do Chile nevrátil, spousta lidí by si pěkně oddechla. A já patřím mezi ně také.“

„Proč?“

„Je to takový rušivý vliv, mám-li se vyjádřit jemně.“

„Zjevně o něm něco víte?“

„To tedy ano. Je to veliký boháč finančně velmi zainteresovaný na těžbě ledku v Chile, který tvoří jednu z našich nejdůležitějších exportních komodit.“

„A co je na tom tak špatného?“

„Zajímá se totiž také velice intenzívně o politiku.“

„No a?“ tlačil Biggles Thurburna ke konkrétnějšímu vyjádření.

Pan Thurburn náhle vstal, přešel potichu ke dveřím, vyhlédl na chodbu, vrátil se ke svému stolu a cestou začal potichu vysvětlovat: „Člověk se tady musí mít zatraceně na pozoru. I zdi mají uši a já bych nerad, aby se někdo dozvěděl, co vám teď povím. Možná bych vám to ani neměl říkat. Ale tenhle Barrendo je cosi jako místní buřič. Takový ten typ jako bývají všichni diktátoři…

všichni ti hitlerové a mussolinniové na naší planetě. Je to klasický míšenec, jeho matka byla Indiánka a to mu samozřejmě zajišťuje spoustu přívrženců mezi domorodými obyvateli v sierras.“

„Na tom přece není nic špatného?“

„Jenomže Barrendo je velmi nebezpečný člověk. Intrikán. Je strašně ambiciózní a stejně tak bezohledný. Kdyby bylo po jeho, pokud by se někdy dostal k moci, tak by mohl celou tuhle zemi, a asi by to skutečně udělal, převrátit vzhůru nohama.“

„Proč by to dělal?“

„To nevím. Mám jenom takový pocit, že stejně jako většina dalších míšenců má nějaký komplex méněcennosti a má odpor k současnému stavu věcí prostě proto, že věří, a v tom se samozřejmě mýlí, že ho běloši nenávidí kvůli tomu, že je barevný. Už teď se snaží rozdělit celý stát na dvě poloviny, jednu bílou a druhou indiánskou. Tohle je ale klidná, mírumilovná země a my si tady nic takového nepřejeme. Nemusím vám zajisté říkat, že v Jižní Americe každá revoluce znamená obrovské krveprolití. Jenže to se vás vlastně netýká.“

„Tak bych to neřekl,“ zamyšleně namítl Biggles. „Naopak, co jste mi právě sdělil, je velmi zajímavé. Já jsem sem přijel jako člověk, který tápe ve tmě a hledá cosi, co nemůže vidět, ale o čem tuší, že tam je. Teď jsem od vás dostal cosi jako slabý paprsek denního světla. Předpokládám, že Don Pallimo ví všechno o Barrendových politických aktivitách?“

„Samozřejmě.“

„To by vysvětlovalo jeho rozčilenou reakci, když jsem mu oznámil, že tím dalším pasažérem v letadle dopravujícím do bezpečí jeho drahocenný balíček, byl

Barrendo. Pořád mám pocit, že je v tom daleko víc, než by se na první pohled zdálo. Hádankou mi je, proč mi zapíral příčinu toho svého rozčilení a dokonce o tom nebyl ani ochoten diskutovat.“

„Je docela možné, že se obával, aby tady neuspíšil blížící se krizi. Už tu o ní ostatně existují jisté vzdálenější příznaky.“

„Ale vy přece tvrdíte, že je Barrendo podnikatelský magnát. Co víc by ještě mohl chtít?“

„Moc. Některým lidem prostě mít peníze nestačí. Pokud by se tady mohl Barrendo stát ještě diktátorem, bezpochyby by všechno velice opatrně zařídil tak, aby si zachoval všechny své podnikatelské a obchodní zájmy a jejich škálu by zřejmě ještě zvětšil.“

Biggles se na okamžik odmlčel a přemýšlel. „Byl jste ke mně upřímný, pane Thurburne. Vážím si toho a můžete si být jist, že vaše důvěrné sdělení budu respektovat. Teď vám prozradím něco, co možná nevíte, něco co by mohlo mít důležitý vliv na naši záležitost – tedy vaši i moji.“

„Jak byste mi mohl vy, jako cizinec, prozradit něco, co o téhle zemi ještě nevím?“

„Mohu vám prozradit, co bylo v tom balíčku, který Don Pallimo posílal letadlem na svou adresu do Santiaga. Bylo to něco, co si koupil v Londýně a za co musel zaplatit obrovskou sumu peněz protože po tom toužil ještě někdo jiný. Byl to vytesaný nefritový bůžek s velkým zasazeným rubínem. V Anglii jsme se domnívali, že pochází z Orientu, ale to Don Pallimo popřel a vysvětlil mi, že jde o mocného boha jakési dávné jihoamerické civilizace.“

Pan Thurburn na něho beze slova fascinovaně hleděl. „Řekl vám, jak se jmenuje?“

„Atu-Hua.“

Ticho, které po těch slovech následovalo, bylo téměř trapné. Pan Thurburn si navlhčil jazykem rty, ale stále mlčel.

„Promiňte, jestli jsem řekl něco, co se vás dotklo,“ začal rozpačitě Biggles.

„To jste tedy řekl.“ Vypadalo to, že pan Thurburn má potíže vypravit ze sebe jednotlivá slova.

„Smím vědět proč?“

Pan Thurburn se zhluboka nadechl. „V Chile, ale také v Bolívii a také v Peru, co se toho týče, se stalo přímo legendou tvrzení, že za úspěch při dobývání Jižní Ameriky před pěti sty lety vděčí Španělé tomu, že získali Atu-Hua. Také se tady všeobecně věří, že pokud se někdy tento bůh vrátí do svého původního domova, budou se odtud všichni Evropané muset vystěhovat zpátky, odkud přišli.“

„A Indiáni tomu věří?“

„Mnozí ano.“

„Myslíte že by Pallimo tomu nesmyslu také věřil?“

„Možná ne, ale na tom nezáleží, pokud tomu věří Indiáni. Dovedete si představit, kam až to povede?“

„Povstání Indiánů?“

„Tak daleko bych zase nešel. Ale člověk, který by jim mohl ukázat, že vlastní jejich boha, by okamžitě získal nad domorodci obrovskou moc.“

„Například Barrendo?“

„To jste řekl vy.“

Biggles přikývl. „Teď už chápu, co tím Pallimo myslel, když mi říkal, že sám nechtěl ani tak konkrétně

toho bůžka, jako spíše jistotu, že ho nezíská nikdo jiný. Dává to podle vás nějaký smysl?“

„Rozhodně.“

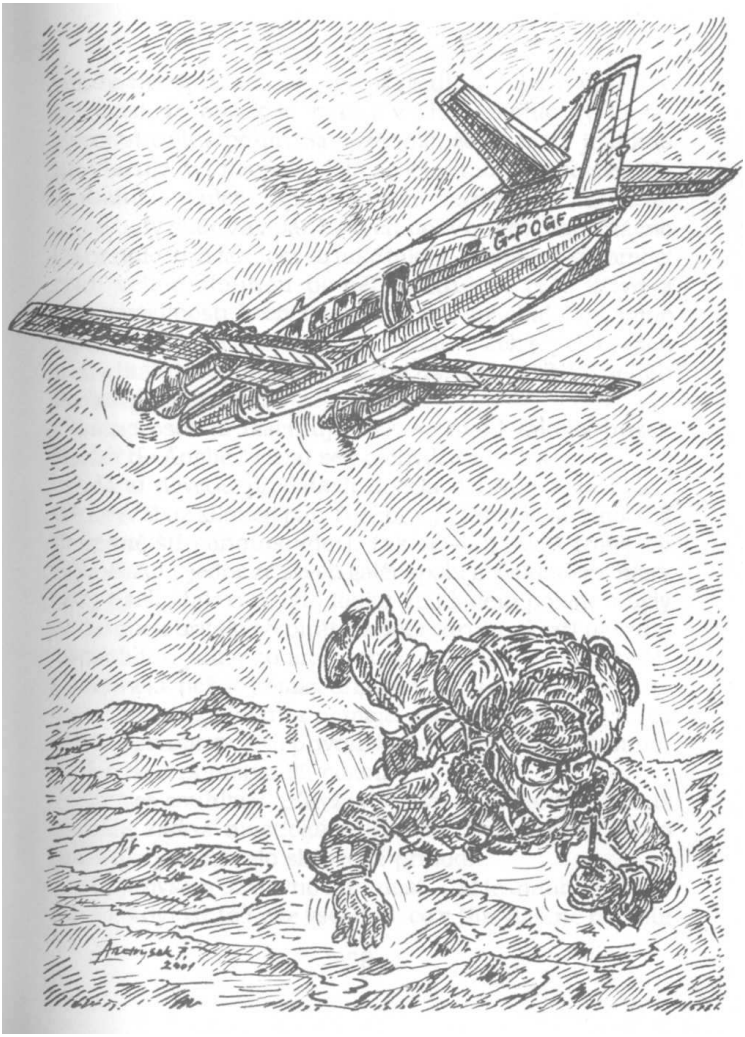
„Ve skutečnosti měl na mysli to, že nechce, aby se Barrendo toho Atu-Hua zmocnil.“

„Nic jiného tím ani myslet nemohl.“

„Tak proč jen tuhle věcičku poslal zase zpátky do Chile?“

„Třeba si myslel, že u něho tady bude v bezpečí. Třeba si myslel, že kdyby Barrendo začal vyvolávat nějaké nepokoje s Indiány, tak ho on, Pallimo, dokáže připravit o veškerou moc tím, že vyrukuje s tím bůžkem. V každém případě pro to musel mít nějaký důvod.“

„Takže teď je hlavní otázkou, jestli má Barrendo bůžka nebo jestli zmizel i s letadlem, kterému se sem nepodařilo doletět?“

G-POGF

„To je teď pro každého člověka v téhle části Jižní Ameriky otázka zásadní důležitosti. Jméno Atu-Hua by se mohlo stát dynamitem. Existuje tady totiž stále ještě extrémně zatvrzelé jádro domorodců, kteří Španělům nikdy neodpustili, co jim provedli a kdyby vešlo ve známost, že bůžek je zpátky v Chile, mohlo by to zažehnout úplný požár. Samozřejmě, že dnes už je nikdo neutlačuje, ba naopak, dělá se všechno, aby se zlepšily podmínky, v nichž žijí. Vy si sice možná myslíte, že to, co se tady stalo za španělských dobyvatelů, patří dávno do minulosti, a fakticky to také tak je. Jenomže domorodci mají velice dlouhou paměť, pokud se týče křivd a nespravedlností, které na nich někdo spáchal. Normálně jsou naprosto mírumilovní, žijí jenom v těch svých horách a zřídkakdy opouštějí svá *rucas*, jak se říká jejich doškovým obydlím.“

„Mne osobně fascinuje, jak se mohl takový bůžek dostat do Anglie,“ ozval se po chvilce Biggles.

„Já si dovedu představit docela dobře, jak to bylo,“ odpověděl už klidněji pan Thurburn. „Když se ho zmocnili ti španělští conquistadoři, tak poslali svou trofej do Španělska v jedné ze svých galér spolu s pokladem, který tady našli. Jak víte, tyto lodi s nákladem pokladů byly často obětí britských pirátů a dobrodruhů, kteří ukradli, co mohli, a pak si to mezi sebou rozdělili. Co je pravděpodobnější než že nějaký anglický ignorantský lupič v té sošce nalezl zalíbení a nemaje nejmenší představu, co vlastně znamená, si ji přivezl domů? Potom, během mnoha let, se s ní mohlo dít cokoli.“

Biggles souhlasil. „Když jste to vysvětlil takhle, tak už to není žádná mystická záležitost. Bezpochyby se to takhle nějak muselo skutečně přihodit.“

„To je ovšem už dávno minulost. Teď je mnohem důležitější, když už teď víte všechno, co s tím vlastně hodláte dělat? Docela bych vám radil, abyste to všechno nechal plavat a odletěl domů,“ pan Thurburn si zapálil doutník.

„Mně by to vyhovovalo, jenomže tak jednoduché to zase není,“ namítl s úsměvem Bigglesi. „Mne sem vyslali se zvláštním úkolem a kvůli tomu, že by se mi to osobně docela hodilo, z toho nemohu jen tak vycouvat.“

„Ale co jiného můžete dělat?“

„Upřímně řečeno, nevím. Prostě nevím. To poslední, co bych chtěl je, zaplést se do jihoamerické politiky. Kdyby mi Pallimo přímo řekl, co za tím vším vlastně je, tak bych si dvakrát rozmyslel, než takovýhle úkol přijmu.“

„Třeba to tušil a proto vám to raději neprozradil.“

„Možná ho navštívím. Třeba teď bude mít pocit, že může mluvit mnohem otevřeněji. Kde bydlí?“

„Jeho domu se říká Dům Esmeralda, Casa Esmeralda.“

„Kde to je?“

„Asi tak v polovině cesty odtud na letiště.“

„A Barrendo? Kde bydlí Barrendo?“

„Na stejné silnici, asi tak o míli blíž u Santiaga. Má dům jako palác na kopci a jmenuje se to Castel Romano. Nemůžete si ho splést. U vjezdu stojí vždycky nějaký Indián.“

„Proč?“

Pan Thurburn pokrčil rameny. „To se zeptejte Barrenda. Asi je to nějaká domovní stráž, či co. Všechno jeho služebnictvo jsou Indiáni.“

„Co tím sleduje?“

„To bych mohl jen hádat. Ale vy si jistě uděláte svůj vlastní závěr.“

„Jak spolu vycházejí Pallimo a Barrendo?“

„Dost dobře se znají, to je jasné. Na povrchu mezi nimi neexistuje žádné nepřátelství, ale jelikož tady reprezentují dvě naprosto rozdílné třídy, dalo by se říci i dvě politické strany, nebude mezi nimi asi žádná upřímná náklonnost.“

„To si dovedu představit.“ Biggles udusil svou cigaretu v popelníku a vstal. „Tak já vám tedy děkuji, pane Thurburne, za vaši pomoc. Poskytl jste mi toho spoustu k přemýšlení. Dám vám vědět, co se rozhodnu podniknout. Zatím vás už nebudu déle zdržovat.“

„Bylo mi potěšením.“

„Potěšení bylo oboustranné. Doufám, že se opět setkáme.“

A tím skončil Bigglesův první neformální výslech v Santiagu.

SEDMÁ KAPITOLA

VAROVÁNÍ A NÁSLEDKY

„Tak co tomu všemu říkáš?“ zeptal se Algy, sotva vyšli na ulici a vydali se zpátky směrem ke svému hotelu.

„To, co jsme se právě dozvěděli, celou tu situaci sice značně vyjasnilo, aniž by nám to ale poskytlo nějaké dostatečné vodítko k tomu, jak a kdy byla Caravana přinucena zmizet. Zásadní otázkou teď je, kdepak máme toho zlomyslného bůžka, který nám způsobuje takové potíže? Byl vůbec ještě na palubě, když letadlo startovalo z Buenos Aires, nebo se ho Barrendovi podařilo zmocnit? On ho tolik chce a my teď konečně víme proč. Člověk, který by nám mohl na tu otázku odpovědět, je O’Higgins, ten průvodce našeho posvátného balíčku. A my nemáme moc šancí, že ho někde najdeme, i kdyby byl třeba ještě naživu, což je ostatně velice nepravděpodobné. Vypadá to, že budoucnost Chile závisí na tom, kde se v tomto okamžiku nachází Atu-Hua. To je tedy vážně otázka k zamyšlení!“

„Vypadá to čím dál víc, jako kdyby to byla práce někoho už na trase letadla,“ snažil se přispět svou troškou do mlýna Algy.

Biggles přikývl. „Když shrneme všechno, co známe, směřuje to skutečně k takovému závěru. Tady jsou zřejmě ve hře dvě obrovské síly. Třeba to pro nás jako cizince osobně opravdu nic zvláštního neznamená, ale ten zelený bůžek je klíč, který by mohl otevřít stavidla a začít obrovské krveprolití. Mně se tahle záležitost už od začátku nelíbila. A teď se mi líbí ještě méně. Ten, kdo

najde Atu-Hua, bude držet v ruce bombu a já se musím přiznat, že se začínám strašně bát, abych to nebyl nakonec já sám.“

„Možná, možná. Jenomže nás sem poslali, abysme splnili úkol, zjistili, co se s tou věcičkou stalo a šéf určitě čeká, že budeme pokračovat v pátrání.“

„To asi čeká. Někomu tam doma záleží jenom na tom, aby ušetřil sto tisíc liber, i přesto, že to je pakatel ve srovnání s cenou té věci v téhle zemi.“

„Takže co uděláme teď? Mluvit o tom pořád dokola, to nám asi moc nepomůže, co?“

„Mluvit o tom je totéž, jako o tom přemýšlet. Abychom se dostali dál, mohli bychom si třeba promluvit s Donem Pallimem – pokud je ovšem už doma v Santiagu.“

„A jaký máme cíl?“

„Jestliže si uvědomí, že víme mnohem víc, než nám byl ochoten zprvu říci, totiž co je podstatou celé téhle záležitosti, třeba si to ještě rozmyslí a začne s námi mluvit otevřeněji. Konec konců on to všechno začal.“

Algy se zamračil. „Nechápu jak by nám to mohlo pomoci. Pokud se bůžek nenajde, bude chtít vyplatit tu svoji pojistku. Já bych myslel, že je lepší navštívit seňora Barrenda. Jestli tady někdo o tom bude něco vědět, tak to je především asi on.“

„To ovšem znamená, že je ještě mnohem nepravděpodobnější, že nám něco prozradí. Pak by výsledkem takového setkám bylo jenom to, že jsme mu odkryli naše karty jen tak pro nic za nic.“

„Dobrá, je to na tobě. Máme nějakou jinou možnost?“

„Mohli bychom podniknout pár průzkumných letů a doufat, že najdeme místo té havárie, jestli ovšem to letadlo skutečně leží někde na zemi. Jestli ne, muselo se už někde na světě vynořit.“

Algy se s tím nehodlal smířit. „Ale jestli ten balíček nezůstal v troskách, nedostaneme se stejně nikam dál. Pallimo bude pořád vyžadovat vyplacení svých peněz.“

„Třeba to nezní zrovna hezky, ale kdyby to letadlo shořelo při havárii, tak by to všechny diskuse vyřešilo. Takový žár by nepřežil ani nefrit, ani ten rubín.“

„Kdybysme dokázali, že Atu-Hua už neexistuje, měl by Pallimo absolutně neprůstřelný argument pro to, aby trval na vyplacení pojistky,“ namítl Algy. „A jestli tomu dobře rozumím, tak my jsme tady právě proto, abysme tomu zabránili.“

„To by bylo rozhodně lepší, než nějaké povstání, které by stálo život spoustu nevinných lidí. Třeba se nám podaří Pallima přesvědčit, aby svoji žádost o proplacení pojistky stáhl.“

„Na to bych se moc nespoléhal. Proč by to dělal? Jestli na ty peníze má nárok, tak ať si je má, to říkám já.“

„V pořádku. Nebudeme se o tom hádat. Ať uděláme ale cokoli, musíme postupovat opatrně. Podle toho, co nám povídal Thurburn mají oba, Pallimo i Barrendo, dost velkou moc, aby nám zdejší pobyt pěkně znechutili. U toho zůstaneme. Dneska už je stejně pozdě dělat ještě cokoli dalšího. Pokud bude zítra stejně hezky jako dneska, mohli bychom si zkusit trochu zalítat.“

Tou dobou právě docházeli k hotelu. Šli by bývali přímo do svých pokojů, ale recepční je uviděl a zavolal na ně: „Seňor Bigglesworth!“

„Si,“ ozval se Biggles.

Recepční zamával obálkou. „Máte tady nějaký vzkaz!“

„Gracias.“ Biggles pohlédl překvapeně na Algyho, potom si vzal obálku, pohlédl na nápis na obálce a roztrhl ji. Zpráva na jediném listu papíru byla evidentně velmi stručná, protože ji přelétl pohledem a ihned beze slova podal Algymu.

Ani Algymu netrvalo příliš dlouho ji přečíst. Na čistém listu bílého kancelářského papíru bylo napsáno velkými tiskacími písmeny: *NECHTE SI PORADIT OD PŘÍTELE. VRAŤTE SE DO ANGLIE. A* to bylo všechno. Žádná adresa. Žádný podpis.

Biggles povídá: „Koukni na obálku!“

Algy si ji prohlédl. Stálo tam jednoduše: Plukovník Bigglesworth.

Algy se zašklebil: „Tak oni tě povýšili!“

Ale Biggles se ani neusmál. „Není tady žádná známka, takže to musel někdo osobně přinést až sem.“ Pohlédl na recepčního, který se už se mezitím začal věnovat svým záležitostem, a zeptal se ho: „Kdo sem ten dopis přinesl?“

Recepční ale tvrdil, že neví, protože v té době nesloužil. Jeho tvář byla jako obvykle bezvýrazná a zcela neproniknutelná.

„Kdo tedy sloužil?“ zeptal se Biggles.

Recepční pokrčil rameny a opět tvrdil, že neví ani to. Když přišel do služby, našel ten dopis ležet na stole v recepci. Říkal to všechno takovým způsobem, že bylo jasné, jak je mu to absolutně lhostejné.

Bigglese takový postoj sice neoklamal, ale usoudil, že klást další otázky tady nemá zjevně cenu. Pokud ten člověk nechce mluvit, a zdálo se, že z nějakého důvodu

opravdu nechce, nic ho k mluvení nepřiměje. Takže jen tiše navrhl Algymu: „Pojďme, dáme si šálek čaje," a už se jako první vydal směrem k jednomu malému stolku v hale, kývl na vrchního a objednal čaj. Když vrchní odešel pro objednané občerstvení, řekl Algymu:

„Co si o tom dopise myslíš?"

„Někdo má o nás zjevně zájem."

„Kdo?"

„To mi řekni."

„Moc lidí neví, že jsme tady. Vypadá to ale, že někdo dokonce ví, i proč jsme tady a kde bydlíme. Ten dopis sem přinesli, mezitím co jsme byli pryč. To vylučuje pana Thurburna, protože ten nevěděl, že jsme přijeli, dokud jsme se neohlásili u něho v kanceláři. Někdo nás musel vidět, jak přistáváme a sledovat, kam jdeme. Ten člověk mne zná dokonce i jménem."

„Ale oslovuje tě jako plukovníka."

„Na to zapomeň. On ví, co dělá. Přisoudit někomu vyšší hodnost, než na jakou má právo, to je starý trik, jak zapůsobit na jeho marnivost. Pallimo by určitě takový dopis nikdy nenapsal. Konečně také proč by to vůbec dělal? On přece ví, že pracujeme pro něho. Proč by nám radil, abychom se vrátili domů? Takže zbývá už jenom jeden člověk, který by se o nás mohl zajímat."

„Barrendo."

„Přesně tak. Poslední, co o něm víme je, že byl v Buenos Aires, kde vystoupil z letadla, ale podle toho, co něm říkal Thurburn, tak už je určitě doma. Možná nás tady nevidí zrovna rád. Podle toho dopisu se sice jeho pisatel vydává za našeho přítele, ale přitom by byl raději, kdybychom mu nestáli v cestě. Cítím v tom dokonce jistou hrozbu."

„Chceš říct, že se nás snaží vystrašit?“

„Co jiného? Má evidentně sám dost strachu z toho, co tady můžeme odhalit, jinak by nám žádný takový dopis nepsal.“

„Co s tím hodláš dělat?“

Tady nastala v konverzaci pauza. Přišel totiž vrchní a servíroval jim čaj. Když odešel, Biggles opět pokračoval: „Jedna z věcí, kterou rozhodně neudělám, je vrátit se domů.“ Nalil do obou šálků téměř černý čaj, zalil kapkou mléka, osladil si a potom se zamračil. „V celé téhle záležitosti je něco, co mi stále nějak nejde dohromady. Pallimo mi sice řekl, že mu nijak nezáleží na tom, aby se stal majitelem toho bůžka, ale přitom mu strašně záleží na tom, aby ho nezískal nikdo jiný. Takže nevidím žádný důvod, pokud šlo skutečně o nějakou nečistou hru, proč by se měl podílet na zmizení toho letadla. A proč sem mimochodem musel posílat toho bůžka? Jestliže tu věcičku nechtěl, tak se jí mohl jednoduše zbavit. Stačilo si vyjít na procházku na Londýnský most a prostě ji hodit do vody. Na druhé straně, podle Thurburna, by byl Barrendo rád, kdyby toho bůžka měl on, protože má moc ovládnout zdejší indiánské obyvatele. Jestliže ho ale chtěl fyzicky vlastnit, tak si dovedu jen těžko představit, že by se podílel na zmizení celé Caravany, protože to by bylo přesně proti jeho zájmům.“

„Třeba tu sošku ukradl Barrendo, když letadlo přistálo v Buenos Aires? Jestli to tak bylo, tak mu pak už vůbec nezáleželo na tom, co bude dál s Caravanou,“ uvažoval celku logicky Algy. „Zmizení letadla je možná čistá shoda okolností, co ty na to?“

„Ale jestliže Barrendo ukradl Zeleného bůžka už v Buenos Aires, nebo kdekoli na trase, O'Higgins, který ji přece měl za úkol osobně přepravit, by si toho musel všimnout. A první věcí, kterou by stoprocentně udělal by bylo, informovat Pallima nebo přinejmenším ohlásit vedení letiště, že ho někdo okradl. Ale existují jisté náznaky, že když letadlo opustilo Argentinu, bůžek byl stále ještě v pořádku na palubě. A Higgins také. Můžeme se jenom domnívat, že zahynul při havárii, pokud k nějaké havárii vůbec došlo, takže nám není schopen vysvětlit, co se vlastně stalo. Ne, ne, tady někde něco prostě nehraje. Pravděpodobně je tady ještě nějaký faktor, o kterém zatím nic nevíme. Situace se zatím vyvíjí tak, že to vypadá, jako bychom se pohybovali stále ve větších a větších kruzích."

„Co tedy ale můžeme dělat?"

„Mám chuť nejdříve zajít do toho paláce Castel Romello, abych se přesvědčil, že se Barrendo skutečně vrátil domů. Zatím to ještě nevíme jistě."

„A pokud bude doma, tak co?"

„Zeptám se ho přímo z očí do očí, jestli napsal tenhle dopis. A jestliže ano, tak proč. To je určitě něco, co nečeká a možná by ho to mohlo trochu vyvést z rovnováhy."

„Kdy hodláš vyrazit?"

„Hned teď. Není nad to pokusit se kout železo, dokud je žhavé. Stačí jedna návštěva, abychom věděli, jak jsme na tom, co se týče Barrenda, když nic jiného. Jak praví staré přísloví, být předem zpraven, znamená být předem připraven."

Algy dopil čaj. „Tak jo. Když to vidíš takhle, tak udělám všechno, co chceš. Ale nemyslíš, když Pallimo

bydlí na stejné ulici jako Barrendo, že bysme ho měli navštívit dřív?“

„Proč?“

„Třeba by nemusel souhlasit s tím, že hodláme navštívit člověka, se kterým, podle Thurburna, nemá zrovna nejlepší vztahy.“

„Tím spíš bychom měli nejdřív navštívit Barrenda. Pokud bude mít Pallimo nějaké námitky potom, tak už to bude jedno. Přinejmenším tak zjistíme, jestli se Barrendo už vrátil. Ani jeden přece nejsme na jejich výplatní listině, takže si můžeme dělat, co chceme. Mně je tenhle zelenooký bůžek absolutně lhostejný, ale jestli můžu ušetřit vládě, která mne platí, sto tisíc liber, tak to je, podle mého názoru, docela správný džob. Tak už pojď, vyrazíme.“

Vyšli před hotel a zjistili, že nedaleko čeká taxík. Biggles nařídil řidiči: „Víte, kde je dům Castel Romello, ve kterém bydlí pan Barrendo?“

„Si, seňor.“

„Prima. Tak nás tam zavezte.“

„Pronto, seňor.“ Nastoupili do vozu.

Jen pár minut jízdy je dopravilo do cíle, mohutné výstavné vily ve starošpanělském koloniálním slohu, umístěné dostatečně daleko od silnice a obklopené cypřiši, růžemi, mimózami a dalšími kvetoucími stromy a keři. Bíle natřená brána hlavního vchodu byla zavřená, ale jak jim už bylo řečeno, vedle jakési menší strážní budky stál v pohotovosti jeden Indián, možná, aby otevíral, ale spíš aby zabránil nežádoucímu vstupu nevítaných návštěvníků.

Vystoupili z taxíku a Biggles požádal řidiče, aby tam na ně počkal, že zbytek cesty dojdou pěšky. Taxikář, zjevně jakási veselá kopa, ochotně a s úsměvem souhlasil.

Biggles pak společně s Algym vyrazil k bráně. Jakmile se přiblížili, strážce vystoupil proti nim a ptal se, co si přejí.

„Přišel jsem navštívit seňora Barrenda, pokud je doma," oznámil klidně Biggles. „Jméno?"

„Bigglesworth z Londýna."

„Počkejte."

„Nerad mluví zbytečně, co?" zamručel Algy, když strážce odcházel do své budky a sňal z vidlice sluchátko zřejmě domácího telefonu. Slyšeli, jak s někým hovoří, ale nemohli rozeznat, co vlastně povídá. Ve vteřině byl zpátky. Beze slova otevřel bránu a gestem jim naznačil, aby šli dále.

„Není to zrovna mluvka." polohlasně poznamenal Algy, když procházeli kolem něho.

„Třeba mu nařídili, aby držel jazyk za zuby," odvětil Biggles stejně tiše. „Očekával jsem trochu zdržení, ale podle toho, jak nás horlivě pouštěl dovnitř bych řekl, že moje jméno musí znát i ten člověk, který s ním telefonoval."

„Barrendo tedy neriskuje, že by se nechal otravovat cizinci!"

„Vlastní bezpečí a ochrana majetku jsou trestem, se kterým se musí vyrovnat každý člověk, když zbohatne."

Někdo je musel sledovat, protože jakmile přišli k domu, rozsvítilo se nad hlavními dveřmi světlo a ty se otevřely. Další muž indiánské vizáže, tentokrát v uniformě služebnictva, se jim ukláněl uprostřed luxusně

zařízené haly a další člověk, stojící na koberci na druhém konci a evidentně čekající na jejich příchod, jim vyšel v ústrety a oslovil je naprosto dokonalou angličtinou: „Jmenuji se Barrendo. Vítejte v mém skromném příbytku, pánové. To je skutečně potěšení. Je mi velkou ctí. Račte, prosím, tudy.“ Zavedl je do nákladně, ale vkusně zařízeného pokoje a pokračoval: „Prosím, posaďte se a udělejte si pohodlí. Mohu vám nabídnout sklenku nějakého pití? Třeba sherry?“

„Momentálně ne, děkujeme,“ odmítl ho za oba zdvořile Biggles.

Algy toho mezitím využil, aby si dobře prohlédl člověka, o kterém už se toho tolik dozvěděli, ale nikdy předtím se s ním osobně nesetkali. Byl malé postavy, štíhlý, hladce oholen, s pletí o něco temnější než by se dalo čekat, zjevně dědictví po jeho domorodé matce, pokud ovšem to, co jim pověděl Thurburn, je pravda. V každém případě, pomyslel si Algy, zatím bylo jeho chování, stejně tak jako jeho oblečení, absolutně bezvadné. Připravoval se na docela jiné přijetí.

OSMÁ KAPITOLA

BARRENDOVA VERZE

Když se Biggles pohodlně posadil do nabídnuté židle a přijal i nabízenou cigaretu, zahájil svůj neformální výslech: „Pokud to nebude znít zrovna hrubě, tak bych se rád zeptal, pane Barrendo, proč by pro vás naše návštěva měla být potěšením?“

„Právě jsem myslel na to, že vám zatelefonuji, když vtom vás ohlásili,“ zněla překvapující odpověď. „Byl bych si považoval za čest navštívit vás sám, ale rozhodl jsem se, že bude možná lépe dát vám ještě nějaký čas, než se řádně ubytujete.“

„Znamená to snad, že jste mne chtěl navštívit kvůli něčemu konkrétnímu?“

„Napadlo mne, že mne budete možná chtít navštívit vy. A jelikož jste právě přišli, zdá se, že jsem měl pravdu.“

„Proč jste si myslel, že vás budu chtít navštívit?“

„Samozřejmě kvůli té nešťastné záležitosti, která vás sem přivedla.“

„Takže vy víte, oč vlastně jde?“

„Hádám.“

Biggles, který nebyl připraven na tak upřímnou konverzaci, se na okamžik odmlčel a nevěděl, jak dál. Po chvíli ale přece jenom pokračoval. „Dohodněme se tedy, že jsme se vzájemně zamýšleli navštívit. Vy zjevně víte, nebo jste uhodl, proč vás chci navštívit já, jenomže já nechápu, proč byste měl chtít navštívit vy mne?“

„To se brzy vysvětlí. Chtěl jsem vás totiž pouze varovat, jako cizince v naší zemi, abyste si dal pozor na to, co tady děláte, s kým mluvíte a co říkáte. Není to tady vždycky všechno tak mírumilovné, jako to vypadá. A abych byl zcela upřímný, pochybuji, že se toho moc dozvíte. Takže by bylo mnohem rozumnější odletět zpátky domů dříve, než se dostanete do problémů."

„Děkuji vám. To je od vás skutečně velmi laskavé a já oceňuji vaši radu. Jenže my jsme urazili příliš dlouhou cestu a tak tady hodlám ještě chvíli zůstat. Když pro nic jiného, tak pro to, abych si mohl vaši překrásnou zemi trochu prohlédnout. Povězte mi ale, jak jste se o naší přítomnosti dozvěděl?"

„Dostal jsem tu informaci jednoduše od přítele. Ten věděl, že jste sem dorazili."

„Překvapujete mne, seňore. Nás tady zná skutečně velice málo lidí. Smím se zeptat, kdo se o nás tady tolik zajímal?"

„Ale zajisté. Není důvodu, abych to před vámi tajil. Byl to Don Carlos Pallimo. Oznámil mi to po telefonu."

Ať už Biggles očekával jakoukoli odpověď, tahle to rozhodně nebyla. Na odpověď se zmohl teprve, když se za notnou chvíli vzpamatoval z překvapení: „Já jsem za vámi vlastně přišel, abych vám položil jednu naprosto konkrétní otázku. A jelikož jste ke mně tolik upřímný, tak vám ji položím hned." Mezitím, co mluvil, vytahoval z kapsy ten dopis, který kdosi doručil na jeho jméno do hotelu. Rozevřel obálku a vyndal z ní jediný list papíru.

S očima pevně upřenýma na Barrendovu tvář, mu ji podal. „Napsal jste tohle vy?" zeptal se poněkud neurvale.

Barrendo se lehce zamračil, ale převzal list papíru a pozorně si ho přečetl. Potom zvedl hlavu a rozhodně se ohradil dívaje se Bigglesovi přímo do očí: „To jsem absolutně nepsal já. Mne by ani ve snu nenapadlo, abych si něco takového vůči vám dovolil!“

„Díky, seňore. Tím je moje otázka zcela zodpovězena.“

„Proč bych u všech všudy vám měl takový dopis vůbec psát?“

„Přece jste nám právě před chvílí podobnou radu, dokonce by se dalo říci varování, sám dal!“ připomněl mu Biggles bez rozpaků.

„Dát někomu radu osobně je jedna věc, ale něco úplně jiného je poslat anonymně cosi, co se velice blíží samotnému ultimátu. Kdybych takový dopis poslal já, proč bych uvažoval o tom, že se s vámi musím osobně setkat?“

Biggles si uvědomil logiku takového uvažování. „Dobrá. Byl jste k nám tak dalece upřímný, že mne to přímo svádí k tomu, abych v celé záležitosti zašel trochu dál. Nevadilo by vám, kdybych vám položil ještě pár otázek?“

„Jen račte, seňore. Budu vám velice rád ve vašem pátrání jakkoli nápomocen.“

„Děkuji vám. Mohu nyní požádat o tu sklenku sherry, kterou jste nám při našem příchodu nabídl?“

„S největším potěšením.“ Barrendo vstal, přešel k vykládanému baru z leštěného dřeva a nalil tři sklenky sherry. Postavil je před ně a sotva se znovu usadil, Biggles pokračoval.

„Začnu úplně od začátku. Pak uvidíme, jak dalece se shodujeme. Vy zjevně znáte Dona Pallima?“

„Přirozeně. Oba jsme se tady narodili. Je to prakticky můj soused. Sdílíme stejné zájmy.“

„Před nedávnem, když byl v Londýně, získal tam jistou sošku.“

„Ano, to vím. Byl bych ji sám rád získal. Ve skutečnosti, jelikož jsem byl v té době také v Londýně, jsem navštívil aukci s nadějí, že ji koupím, ale nebyl jsem ochoten za ni dát tolik peněz jako on, neboť celkem vzato, jde o pouhou raritu.“

Na okamžik to vypadalo, že Bigglese takové upřímné doznání úplně vyvedlo z míry.

Barrendo ale nevzrušeně pokračoval. „Je to velice bohatý člověk, a i když já sám jsem také sběratelem všelijakých inkských a před-inkských uměleckých předmětů, zdálo se mi, že za jeden jediný artefakt zaplatit takovou cenu, je opravdu trochu příliš.“

„Takže vy jste také sběratel?“ opakoval bezmyšlenkovitě Biggles jen tak konverzačním tónem, aby mohl mezitím strávit tu překvapující informaci.

„Jen se rozhlédněte a uvidíte hned všechny ty věci, které se mi podařilo sehnat.“

Biggles i Algy si začali prohlížet pokoj a zjistili, že jsou obklopeni všelijakými podivuhodnými předměty jako džbány, hrnky, hrnci, soškami, a tak podobně, všude na poličkách, ve skřínkách a vitrínách, kterých si dříve nestačili všimnout.

„Takže vy víte, co Don Pallimo nakonec koupil?“ pokračoval po chvíli Biggles.

„Ano. Byla to pravěká náboženská relikvie, pravděpodobně z období tak zvané chauvinské kultury. Bůžek, jestli to tak chcete nazývat, jménem Atu-Hua.“

Biggles, stále udivenější, pokračoval v otázkách. „Jelikož Pallimo ještě neskončil své podnikání v Evropě, poslal tu sošku domů letadlem napřed. Bezpochyby to také víte?“

„Ovšem. Dal ji jednomu svému známému, aby ji sem přivezl.“

„Znáte také toho člověka?“

„Rozhodně. Byl to O’Higgins, jak asi víte.“

Biggles přikývl a Barrendo pokračoval. „My se pohybujeme ve stejné společenské vrstvě, ačkoliv on žije v sieře, dost daleko od Santiaga. Je to také sběratel místních starožitností a dosáhl několika vynikajících výsledků při dešifrování nápisů na starověkých památkách. Jeden indiánský jazyk dokonce převedl do písemné podoby tím, že vytvořil sám celou indiánskou abecedu.“

„Věděl ten člověk, co je v balíčku, který přepravoval?“

„Ano.“

„Jak to mohl vědět?“

„Pallimo mu to řekl. Totiž – tak mi to vyprávěl on.“

„A proto jste si sehnal místo ve stejném letadle?“

„Ne, ne. To byla pouhá náhoda. Dostal jsem totiž zprávu, že můj bratr, který žije v Buenos Aires, je vážně nemocný a já jsem se k němu strašně potřeboval co nejdříve dostat. Proto jsem letěl stejným letadlem a proto jsem vystoupil už v Buenos Aires.“

„To jste tedy měl opravdu štěstí.“

„Vypadá to tak. Jen tak tak jsem stihl svého bratra, než umřel. Jeho úmrtí mne v Buenos Aires chvíli zdrželo, protože jsem musel zařizovat pohřeb a všechny ty

majetkové otázky, takže jsem doma vlastně teprve velice krátce.“

„Povězte mi,“ Biggles si zamyšlené mnul bradu, „bylo by možné, aby tahle figurka bůžka Atu-Hua měla ještě nějakou jinou cenu kromě toho, že je to umělecké dílo a samozřejmě také kromě ceny toho rubínu, který je v ní zasazený?“

„Existují lidé, kteří věří, že je v ní ukryta jakási tajemná moc, ale to jsou samozřejmě jenom takové pověry.“

„S tím by třeba ale každý nesouhlasil.“

Barrendo se usmál. „Toto je svobodná země a lidé mají svobodu myslet si, co chtějí, za předpokladu, že neporušují její zákony. Názor, který jsem právě vyjádřil, byl jenom mým osobním názorem. A nyní, seňore Bigglesworthi, jelikož jsem vaše otázky zodpověděl zcela upřímně, dovolíte mi jistě, abych vám také jednu otázku položil?“

„Budu se ze všech sil snažit, abych ji co nejlépe zodpověděl,“ slíbil Biggles s přátelským úsměvem.

„Je velice jednoduchá. Jaký máte vy zájem na sošce Atu-Hua a z jakého konkrétního důvodu jste sem přijeli?“

„Já osobně naprosto žádný zájem o tu sošku nemám, kromě toho, abych zjistil, jestli se definitivně ztratila. Je to ve skutečnosti otázka peněz. Ta soška je v Londýně pojištěna na velice vysokou částku. Don Pallimo zcela přirozeně uplatnil svůj nárok na pojistnou částku, ale pojišťovna není ochotna svůj závazek plnit dokud existuje šance, že se ten zelený bůžek najednou někde opět nevynoří. Kromě toho je v tom zainteresována i britská vláda, která musí pozorně sledovat, kolik

finančních prostředků v hotovosti opouští Spojené království.“

„Takže vás nenajal Pallimo?“

„Rozhodně ne. Jsem tady jako oficiální zástupce britské vlády.“

„S úkolem najít Atu-Hua?“

„Nebo zjistit, co se s ním stalo.“

„Jak to chcete dokázat?“

„Momentálně jsem omezil svou práci na to, abych zjistil jakékoli informace, které by nám pomohli ten případ tak či onak objasnit. V tom zajisté není nic špatného. Nedovedu pochopit, proč by mne zrovna tohle mělo uvrhnout v nějaké nebezpečí, jak se tady někteří lidé evidentně domnívají.“

„Spíše to vypadá, že by se někomu velice hodilo, kdyby viděl, že jste svého cíle nedosáhl.“

„Například komu? Můžete mi dát nějaký tip?“

Barrendo pokrčil rameny. „Nemá cenu ptát se zrovna mne. Já jenom vím, podle toho, co se tady děje, že některým lidem může vaše práce připadat jako vměšování do čistě domácích záležitostí a tomu by nejraději zabránili.“

„Jaký typ lidí máte na mysli?“

„Mohli by třeba protestovat Araucanijsští Indiáni. Ti na své dávné bohy nikdy nezapomněli a vlastně stále ještě vykonávají některé z těch svých tradičních náboženských rituálů.“

„A vy?“

Barrendo se rozesmál. „Já? Dobrý Bože ne! Já jsem civilizovaný člověk! Totiž alespoň doufám, že jsem.“

„A to je všechno, čím mi můžete pomoci?“

„Obávám se, že ano. Udělal jsem už všechno, co bylo v mých silách.“

„Za což jsem vám, seňore, velmi zavázán.“ Biggles udusil nedopalek cigarety v popelníku a vstal. „Nebudeme už dál zneužívat vaši laskavé pohostinnosti.“

„Bylo mi potěšením.“ Barrendo je sám vyprovodil až k hlavnímu vchodu a pak jim velice přátelsky potřásl rukou.

Když tak kráčeli zpět po příjezdové cestě, teď již v noci, ale dostatečně osvětlené měsíčním svitem, zeptal se Algy: „Tak jaký máš z toho všeho pocit?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Nějak to nechápu. Už od začátku byl obraz celého případu takový mlhavý a teď je ještě mlhavější. Už na začátku nás někdo buď úmyslně nebo neúmyslně zavedl na špatnou stopu.“

„Myslíš, že nám někdo lhal?“

„Tak bych to přímo neformuloval. Alespoň zatím ne. Beru to tak, že ti lidé, se kterými jsme zatím mluvili, byli informovaní mylně. Úmyslně nebo neúmyslně.“

„Ale Barrendo přece nemohl být upřímnější, nemohl být otevřenější a nemohl k nám být ani celkově korektnější, ne?“

„Taky mám takový dojem. Kdyby nám neříkal pravdu a úplnou pravdu tak, jak se mu osobně jeví, tak by to byl nepochybně absolutní mistr v dokonalé přetvářce. Je to smutné, ale čím jsem starší, tím je pro mne těžší přinutit se k tomu, abych někomu bezvýhradně věřil.“

„Ještě jsi nepotkal zrovna dost lidí, kterým by se dalo věřit nebo nevěřit. Kdo to zatím byl? Jenom Pallimo, Thurburn a teď Barrendo. Který z nich se nás to snaží tahat za nos?“

„Ještě nevím, ale s trochou trpělivosti na to nakonec musíme přijít.“

„Hodláš teď jít za Pallimem?“

„Dneska večer ještě ne. Nedovedu si představit, co by nám ještě mohl říci. Třeba by se mu také nezamlouvala naše návštěva u Barrenda. Raději využiji trochu času, abych si promyslel tu Barrendovu verzi celého našeho případu. Jedna věc je ale naprosto evidentní. Všichni, co mají s tím případem co dělat, včetně O’Higginse, který ten balíček vezl, mají jednu věc společnou. Všichni mají zásadní a hluboký zájem o historické památky pocházející od pravěkých civilizací této země. Jsou to známí sběratelé a náš zmizelý bůžek spadá přesně do takové kategorie. Možná ještě víc, než jsme si původně mysleli. A všichni by ho rádi měli jen pro sebe. O tom se asi nedá moc pochybovat. Otázkou je, jsou motivováni jenom zájmem o historii, nebo je za tím ještě nějaký nebezpečnější zájem? Mám ale pocit, že už jsme absolvovali dost povídání. Je čas dát se do něčeho praktičtějšího. Zítra se mrkneme na ty zdejší hory hezky shora.“

„Jestli nám to dovolí.“

„Proč by nám v tom měl někdo zabránit nebo se o to třeba jenom pokoušet?“

„Já nevím, ale něco mi říká, že tady nejsme zrovna moc vítaní. Někomu tady by vyhovovalo, kdybychom se do toho vůbec nemíchali. Ten dopis, co jsme v hotelu dostali, je toho praktickou ukázkou. Měl nám nahnat strach, abychom to tady rychle zabalili.“

„Ten člověk, co to napsal, měl vědět, že mne to tím pádem bude zajímat mnohem víc než jindy, a že jsem pevně rozhodnutý přijít na kloub téhle zatraceně

zamotané historii! A taky zjistím, co se stalo s tou zmizelou Caravanou. Výhrůžky mně vždycky jenom vyprovokují k větší aktivitě, to bys mohl už vědět. Starosti mi ale dělá jiný problém. Jestliže najdeme Caravanu někde dole v těch horách, jak se k ní dolů dostaneme?“

Během hovoru došli až k příjezdové bráně. Taxi tam na ně stále čekalo, řidič byl na svém místě a zjevně na ně čekal, indiánský strážce také stál na svém místě ve strážní budce.

Jak tak klidně kráčeli k vozu, beze spěchu, uviděl je řidič a nastartoval motor. Algy nastoupil na bližší straně a Biggles ho právě chtěl následovat, když se zarazil, protože jeho pozornost upoutal nenadálý pohyb na druhé straně ulice. Kolem dokola byla sice otevřená krajina, ale silnici lemovala hustá pichlavá křoviska. Odtud se také zničehonic vynořily dvě postavy, okamžitě se rozdělily a blížily se k autu. Biggles neočekával žádné potíže, ale v pohybu těch dvou bylo cosi nepřirozeného, co v něm okamžitě probudilo jisté podezření. Bylo sice příliš tma na to, aby mohl cokoli dobře vidět, ale měsíční světlo bylo dost silné, takže to, co zvedla jedna z těch dvou postav v napřažené ruce, se v jeho záři jasně zalesklo a o tvaru té věci se už nedalo pochybovat.

„Pozor!“ stačil vykřiknout Biggles k Algymu, skočil do auta, křikl na řidiče: „Jeďte!“ a zabouchl za sebou dveře.

Jak se auto začalo rozjíždět, ozval se za ním dupot nohou a pak zapraskaly výstřely. Něco udeřilo do kufru auta. Biggles se sehnul a strhl k zemi i Algyho.

Řidič reagoval obdivuhodně duchapřítomně. Nikdo mu nemusel říkat, co má dělat. Podle toho, jak rychle

dupl na plyn, by se dalo soudit, že už něco podobného zažil. Auto skočilo kupředu jako kůň, když mu vrazí ostruhy do boku. Výstřely už nebylo slyšet. Pokud ti dva ještě stříleli, tak se už do auta netrefili.

Biggles se rychle obrátil na Algyho: „Nekoupil jsi to někam?“

„Ne, jsem v pořádku,“ hlásil Algy. Potom ponuře dodal: „Jak jsem před chvílí říkal, někdo v těchhle končinách nás asi nemá zrovna v lásce.“

„Začínám si myslet, že máš pravdu,“ suše konstatoval Biggles.

„Kdo na nás asi poslal ty vrahy?“

„Kdybysme věděli tohle, tak už víme všechno.“

„Viděl jsi je?“

„Ne dost dlouho na to, abych je poznal, kdybysme se s nimi měli ještě někdy setkat.“ Řidič jel jako o závod ještě asi půl míle, potom zpomalil, stáhl skleněnou přepážku mezi řidičem a pasažérem a rozjařeně poznamenal: „Čekali na vás nějaký kamarádi, seňoritos!“ Rozesmál se pak, jako by to byl nějaký skvělý vtip.

„Vypadá to tak,“ odpověděl mu Biggles, ale na rozdal od něho se vůbec nesmál. Polohlasně pak dodal k Algymu: „Teď, když nám nějaký pacholek připravil takové uvítání, musíme být opatrnější. Stejně to pořád nechápu. Dovedu si jenom domýšlet, že jsme se dostali do nějaké zatraceně horké kaše, když se někomu vyplatí dělat si takové problémy, jen aby se nás zbavil. No alespoň teď víme, jak si stojíme. Jakmile bude ráno jen trochu vidět, ihned vyrazíme!“

DEVÁTÁ KAPITOLA

NEBEZPEČNÝ LET

Povrch země dole pod pátrajícím Merlinem působil dojmem, jako by byl jaksi nedodělaný. Vlastně jako by ani nebyl správně započatý. Byl tam jen takový chaos ze skal, z propastí jako by se země rozštěpila a z dlouhé řady ledovcových vrcholů táhnoucích se bez přerušení od severu k jihu v souvislém řetězu vznikl jakýsi obrovitý náhrdelník nahrubo broušených diamantů. To byly Andy, páteř jihoamerického kontinentu, téměř pět tisíc mil dlouhé a sto mil široké, známé na jih od Panamské úžiny jako Kordillery a na sever mimo jiné jako Rocky Mountains, dohromady největší horský útvar na světě.

Planiny, velké či menší, se vyskytovaly na obou stranách hřebenů tohoto horského masivu stejně často a objevovaly se na všech úrovních, zatímco v jistých, docela krátkých intervalech, se do výše vinul pruh kouře signalizující vulkanickou povahu této obrovité dřímající masy neklidu. Ze známých důvodů není možné udat objektivní průměrnou výšku této ohromující bariéry, ale odhaduje se, že dosahuje až třináct tisíc stop, i když mnohé z těchto ledových vrcholů, na které ještě žádný člověk nikdy nevkročil, sahají jistě přes dvacet tisíc stop až do řídkých vrstev zemské atmosféry.

Pro pěšího by se našly v této obrovité skalní formaci průsmyky z jedné strany na druhou, ale je jich opravdu málo a jsou velice daleko od sebe, většinou jsou úzké a hraničí s děsivými propastmi a srázy, kde by jeden špatný krok znamenal pád tisíce stop dolů, takže by se po nich

jen tak cestovat nedalo. Není ostatně žádnou vzácností, že se turisté raději vracejí zpátky, když se před nimi zjeví tak klikatá a úzká stezka, až to vyvolává závratě. A nemusí se ani zdůrazňovat, že v úspěšný přechod průsmyky v tak řídké atmosféře, až je dýchání téměř nemožné, by mohl doufat jedině člověk ocelových nervů a vynikající fyzické kondice.

Biggles a Algy v Merlinu už celé tři dny hledali v této nehostinné části zeměkoule Caravanu, ale dosud bez nejmenšího náznaku, který by sliboval úspěch, takže se jim celá jejich operace začínala zdát čím dál tím dětinštější.

Metoda, podle které postupovali, byla stále stejná. Zaprvé dlouhý výstup až do výše 20 000 stop, aby se vyhnuli hrozícím hradbám před sebou, a pak se vždy vydali po trase, která měla být původní trasou zmizelého letadla. Potom, když zdolali ty nejhrozivější vrcholy, nebo případně proletěli mezi nimi, klouzali v táhlém sestupu podél východní strany úbočí až na mnohem příjemnější výšku zhruba nejvyšších korun stromů, kde už ledovcové útesy nahradily vodní kaskády a majáky tropického pralesa se vzepjaly z rovníkových plání dole pod nimi. Všude, kde to bylo možné, Biggles „vyšíval“ krajinu sem tam podél původní linie, i když neměl žádný konkrétní důvod předpokládat, že se ztracené letadlo, řízené podle kompasu zkušeným pilotem, odchýlilo od své pravidelné dráhy. Algy velice dobře chápal, proč už bylo ukončeno oficiální pátrání a odpovědná místa rozhodla, že nemá smyslu riskovat ztrátu dalšího letadla kvůli Caravaně, která by se stejně nedala zachránit, ani kdyby se ji nějakou náhodou podařilo skutečně

lokalizovat. Tady, v tak nepřátelském prostředí, žádná posádka nemohla v žádném případě přežít.

Nicméně, navzdory tomu všemu, dívat se dolů na krajinu, kterou nikdo jiný kromě cestujícího v letadle nemůže vidět, bylo jistým způsobem fascinující. Jakési známky života se zatím objevily teprve dvakrát. První známkou bylo stádo vacunas na malé pláni. Tou druhou byl jeden veliký bílý kondor z hejna těchto velkých ptáků žijících na samých vrcholcích stromů, který přiletěl blíž k nim, aby si je mohl lépe prohlédnout – tak blízko, až jim to jako letcům nebylo zrovna příjemné. Biggles rychle sklopil letadlo na druhou stranu, protože znal dobře hlášení o tom, jak tito velicí vzduchoplavci neznající ve svém království žádný strach, neváhali napadnout i letadla stejně jako jakéhokoli jiného ptačího vetřelce.

Dosavadní let poznamenávala jistá dávka nervozity i přesto, že podmínky pro létání byly skvělé, počasí zůstávalo stále krásné, i přesto, že při potenciální poruše motoru by s trochou štěstí bylo možné dlouhým klouzavým letem přistát na některé planině otevřené krajiny Chile nebo Argentiny, podle toho, na které straně by zrovna k selhání motoru došlo. Momentálně dělal Biggles větší oblouky než obvykle doufaje, že Caravana mohla letět mimo kurz v okamžiku, kdy ztroskotala. Nebylo už totiž pochyb o tom, že musela ztroskotat. Byla tady spousta míst, kde mohl zkušený pilot s malým strojem přistát bez větších škod, i když velké dopravní letadlo by tady nemělo vůbec žádnou šanci.

Po nějaké době jen tak náhodného létání Biggles najednou obrátil letadlo k západu se slovy: „Já už toho mám dost. Takhle se nikam nedostaneme. Kdyby Caravana ztroskotala kdekoli, kde by ji bylo možné vidět

shora, tak by ji určitě chilské vojenské letectvo, které se účastnilo pátrání, objevilo. Udělali jsme, co jsme mohli. Já se vracím na letiště. Pošlu zprávu komodorovi, že tady jenom ztrácíme čas a raději bychom měli letět domů. On si to určitě uvědomuje stejně jako my. Konec konců neexistuje žádný signál, natož důkaz, že se Caravana vůbec někdy dostala alespoň sto mil daleko od místa, kde jsme právě teď."

Algy o ničem nediskutoval. „Já jsem pro. Ty tady velíš, ale musím ti říct, že se mi celá tahle záležitost zdá pěkně praštěná."

Nikdo už víc nepromluvil. Biggles letěl dál, většinou západním směrem a vybíral pečlivě kurz mezi tyčícími se horskými štíty náhle se vynořujícími nad souvislým masivem. Jediným neomylným orientačním bodem tady byla sopka, které si všimli při odletu. Stále ještě si „foukala pod vousy", jak říkal Algy, a to docela pravidelně.

Teprve pár minut potom, co se Merlin začal snášet do pohodlnější výšky, dolů na zhruba deset tisíc stop, zavolal prudce Algy, který neustále pečlivě pozoroval terén: „Drž to rovně! Myslím, že jsem zahlédl nějaký pohyb!"

„Kde?!"

„Vidíš tam tu dlouhou planinu pod útesem? Odtud seshora to vypadá jako vysokohorská louka!"

Ten prostor byl vlastně nezaměnitelný, protože to byla jediná podobná pláň v dohledu. Dlouhý pruh asi tak půl míle a jedno sto yardů široký, zhruba v jedné rovině. Přirozený útvar na úbočí hory s vertikálním útesem prudce se zvedajícím na straně jedné a na druhé obrovská propast, která padala někam hluboko do modré mlhy, tak

hluboko, že nebylo na dno vůbec vidět. Barva toho útesu byla téměř zelená, což předpokládalo nějaké porosty, i když na druhém konci byla jakási červená skvrna, která mohla být cokoli. Nebyla to ale žádná neobvyklá formace. Už takových viděli pod sebou pár, větších i menších. Tahle pláň však byla přímo na hranici lesů, nad ní začínalo už jen pásmo holých skal.

Algy pokračoval v navigaci. „Na okraji toho červeného pruhu, kde hraničí s lesem. Nevypadá to, jako by tam na nás někdo mával? Rozhodně se tam něco hýbe!“

„Možná to je nějaký Indián, co právě loví chincillas. Nedovedu si představit, co by tady kdo dělal.“

„Mně ten člověk vůbec jako Indián nepřipadá. A určitě na nás mává!“

„To nic neznamená. Lidi na letadla normálně mávají, zvlášť tam, kde je vidí málokdy. My ale přece hledáme letadlo a nic jako letadlo tady nikde nevidím. Ale abychom se zbytečně nedohadovali, tak sletím trochu níž, ať se na to můžeme lepší mrknout.“

Biggles ubral plyn a přešel do klouzavého letu a pak přeletěl nad celou planinou. To bylo značně riskantní, protože vzduch mezi skalisky bývá značně nestabilní a plný vírů, které mohly kdykoli uchopit letadlo a mrštit s ním proti skalní stěně ještě než by pilot stačil z náhlé „díry“ vymanévrovat.

„Raději se dívej jen ty, já se soustředím na řízení,“ křikl na Algyho Biggles. Potom napjatě, s jednou rukou na plynu a druhou na řízení, pokračoval: „Co si o tom myslíš? Mně se to vůbec nelíbí a níž už za žádnou cenu nepůjdu!“

„Tam dole je ale nějaký člověk!“

„Jaký člověk?“

„Těžko říct, ale vypadá jako běloch. Teď si sedá na zem, ale pořád přitom mává kusem nějaké látky jako by volal o pomoc. Co s tím můžeme dělat?“

„Nic,“ rychle odpověděl Biggles.

„Neblázni, možná, že má potíže!“

„To je jeho věc. A my je budeme mít brzy taky, jestli se budu pokoušet dostat se ještě níž.“ V té chvíli byl Merlin už na sto stopách a střídavě stoupal a klesal podle toho, jak okolní skály formovaly tvar průsmyku.

„Něco bysme ale udělat měli,“ nevzdával se Algy. „Ten chlápek vypadá jako že nevydrží ani stát na nohách. Určitě je nemocný nebo se mu něco stalo!“

„A co mi tedy, prosím tě, navrhuješ?“ trochu podrážděně reagoval Biggles.

„Vypadá to tam dole jako placka, nikde žádné skály nevidím. Co kdybysme zkusili přistát?“

„Ty jsi snad zešílel?! To tedy ani za nic. Takový blázen přece nejsem!“

„Ten chudák tam dole možná umírá!“

„Promiň, to ale jeho problém. My jsme ho tam přece neposlali. Vážně, tady nemůžeme vůbec nic dělat. Já letím domů.“

„Jestli to uděláme a necháme toho ubožáka svému osudu, tak dneska v noci kvůli tomu určitě nebudu v klidu spát. A jestli tě dost dobře znám, tak ty taky ne!“

„Kristepane! Co ode mne, prosím tě, chceš?!“

„Mohl by ses pokusit přistát. Vypadá to docela bezpečně.“

„Možná to bezpečně vypadá, ale já se koly podvozku země nedotknu, dokud nebudu vědět naprosto

přesvědčivě, že je to stoprocentně bezpečné. A tím si prostě nemůžeme být jistí.“

„Mohl bych to vyzkoušet.“

„Vyzkoušet? Jak, prosím tě?“

„Můžeš mě tady vysadit. V kabině je padák, tak můžu seskočit.“

Biggles na něho zůstal koukat. „Poslyš, je nejvyšší čas, aby ses dal vyšetřit! Ty jsi vážně zešílel!“

„Prověřím tam dole, jestli je ten terén bezpečný pro přistání a jestli ano, tak mě pak zase vyzvedneš.“

„Algy, co jestli ten terén bezpečný nebude, co pak? Jak se asi dostaneš domů?“

„Pěšky.“

„Prosím tě, vždyť ty ani nevíš, co říkáš! Jít pěšky přes tyhle hory?! To přece nemůžeš nikdy dokázat! K tomu je potřeba profesionální horský vůdce, který používá jedině svoje vyšlapané stezky, aby se vůbec někam dostal!“

„Já bych to risknul. Mohl bys mi čas od času shodit dost jídla, abych to přežil.“

„Algy, v minulosti jsme se vrhali do všelijakých šílených podniků, ale tohle je tedy vrchol!“ rozhodně to odmítl Biggles. „Zapomeň na to.“

„Asi tě vůbec nenapadlo, že ten člověk tam dole, je možná jediný z Caravany, kdo to přežil, když to tady někde nabořili do země.“

„To bysme už dávno viděli trosky.“

„Kdyby spadla do propasti nebo do lesa, tak ne.“

„Tak dobře,“ netrpělivě konstatoval Biggles. „Mně osobně to připadá naprosto šílené, ale jak chceš. Nelíbí se mi představa, že bych tady v takové pustině měl někoho nechat, stejně jako se to nelíbí tobě, ale necítím se

oprávněný riskovat tady státní majetek za dvacet tisíc liber a specielně ne tohle letadlo, za které osobně ručím, kvůli nějaké vzdálené šanci pomáhat někomu, kdo nakonec, jak se třeba ukáže, naši pomoc ani nepotřeboval!“

„Bigglesi, jestli seskočím jenom já, tak ty ani tak moc neriskuješ,“ namítl Algy. „Já bych to zkusil. Jestli najdu pevnou zem a žádné překážky, až budu tam dole, tak ti označím dráhu a ty můžeš přistát, abys mě vyzvedl. A pro případ, že bych musel domů pěšky, si vezmu větší zásoby potravin.“

„To rozhodně. Těžko narazíš po cestě na nějakou restauraci. A stopem se taky daleko nedostaneš, to je jasné.“

Algy odešel dozadu do nákladového prostoru a za chvíli se vrátil s jedním ze dvou nouzových padáků, které měli pro případ havárie. Přes rameno měl velký batoh. „Tak jo,“ povídá klidně. „Můžeš mě shodit. Pořádně si tam ten terén prohlídnu, než ti dám znamení. A můžeš se spolehnout, že na tobě nebudu chtít, abys zbytečně riskoval. Jestli široce rozpažím, tak to bude znamenat, že se nedá nic dělat. V tom případě můžeš letět domů a ráno mi hodit zase nějaké jídlo. Dneska už na to nebude čas, protože se za pár hodin setmí. Jestli budu mávat rukama nad hlavou, tak to bude znamenat, že je povrch terénu dost dobrý pro bezpečné přistání, takže jestli se na to budeš cítit, můžeš mě vyzvednout. Označím ti nejlepší dráhu na přistání. Tak, já jsem připravený. Řekni mi, kdy mám seskočit.“ Algy otevřel dveře a zůstal stát mezi nimi.

„Stejně si myslím, že je to pěkně praštěná akce. Ale když chceš, tak zlom vaz!“ Biggles se připravil na

nejtěžší manévr, o který se kdy pokusil. A že jich už měl za sebou pěknou řadu! Teď mu mohli pomoci jenom léta zkušeností, protože věděl, že se nachází v situaci, kdy i sebemenší chyba v odhadu jim může být osudná.

Biggles věděl sice moc dobře, co je třeba udělat a na první pohled to ani nijak zvlášť obtížně nevyhlíželo, ale skutečné nebezpečí bylo v tom, co neviděl, co nemohl předvídat a nemohl nijakým způsobem zjistit: vzduchové proudění, teplé proudy a proudy, ve kterých se letadlo náhle propadne, budou určitě všude mezi těmi rozervanými skalami, s tolika průduchy a s takovými výškovými nerovnostmi, s těmi extrémními rozdíly v teplotě ve vyšších a nižších polohách. Když ale nastavil letadlo pro průlet podél té zelené pláně ve skalní průrvě, zjistil, že podmínky nejsou zase až tak zlé, jak čekal. Bál se jenom, aby boční vítr nezachytil při seskoku Algyho a neodnesl ho do zejícího ústí propasti vlevo od útesů. Proto se snažil letět co nejtěsněji na opačné straně, u skalního masivu. Tím se ale zase vystavil riziku, že než bude schopen zareagovat, může ho náhlý poryv vzduchového proudu z boku hodit s letadlem tak blízko ke skále, že poškodí třeba jenom i konec křídla a i to bude znamenat jenom jednu věc – konec.

Když se stroj ocitl na třech tisících stopách a letěl přesně v rovině co nejnižší možnou rychlostí, těsně před klesáním, vykřikl: „Teď!“ Ucítil slabý úder, to jak se Algy odrazil daleko ode dveří a letadla a okamžitě otevřel naplno plyn, aby zvýšil rychlost, která by mu poskytla větší manévrovatelnost. Ještě stačil zachytit pohledem, jak se padák otevírá, ale na víc už neměl čas. Musel se plně věnovat řízení a tomu, jak se dostat dál od té zdi nebezpečných skalních převisů.

Když se už v pohodlnější poloze podruhé ohlédl, uviděl Algyho na pláni, jak sbaluje svůj padák. Aby udržel planinu na dohled, manévroval ve tvaru „S“ a z bezpečné vzdálenosti pak sledoval, jak Algy pospíchá k ležící postavě na konci červeného pásu, o němž si teď pomyslel, že to jsou asi nějaké květiny, možná vlčí máky. Když dorazil až k ležícímu muži, Algy vedle něho poklekl, ale jenom na okamžik. Nechal vedle něho ležet padák i svůj batoh, a začal pobíhat křížem krážem po délce celé planiny, což mu samozřejmě zabralo dost času. Jednou se shýbl, zvedl kus něčeho, co vypadalo jako kus jakéhosi kamene, a odnesl jej stranou. Potom upustil nějaký bílý předmět, asi svůj kapesník, který měl sloužit zjevně jako značka a pospíchal zpátky na místo, kde nechal své věci. Tam zvedl obě ruce nad hlavu a mával. Potom nasbíral suchou trávu a nějaké rostliny a zapálil to. Vyskočil pramínek kouře. Ale jako indikátor směru větru to moc nepomohlo, kromě zjištění, že tady neexistuje žádný stálý vítr z jednoho směru. Něco podobného se ale v takovém prostředí dalo čekat.

Biggles se zhluboka nadechl a připravil se na nejkritičtější část celé operace. Věděl, že nemají času nazbyt, protože slunce se už začínalo zaklánět za vrcholy hor a jakmile tam zmizí, zmizí také denní světlo. Sám si nebyl jistý, zda má být rád nebo nerad, že je tady vhodný podklad k přistávání, protože bylo evidentní, že je v tom zoufalé riziko, i přesto, že to bylo riziko, se kterým se počítá. Ale musel dodržet dohodu. Ve skutečnosti věděl sám od začátku až příliš dobře, že ať to riziko bude jakékoli nikdy by ho ani nenapadlo, aby tady v těch končinách opustil Algyho samotného.

Když ubral trochu výšku, opakoval stejnou operaci jako při seskoku padákem, jen s tím rozdílem, že si dal větší rezervu na začátku, aby to náhodou nepřetáhl při přistání a nevletěl až do těch stromů, které vypadaly jako součást neprostupného pralesa a začínaly na konci Algym označené přistávací dráhy. Pod tíhou napětí stiskl mimoděk rty a začal přistávací manévr.

Nakonec se ukázalo, že samotné přistání na zemi nebylo o nic těžší než přistání kdekoli na normálním letišti. Letadlo se jenom párkrát zatřáslo, jak vjelo na nerovný terén, ale to se stává běžně. Vcelku vzato vzduch byl mnohem méně turbulentní, než by se čekalo na takovém nechráněném místě. Kola prosvištěla suchou travou a Biggles byl na zemi. Zaroloval až poblíž místa, kde čekal Algy a sledoval jeho přistání, vypnul motory, okamžik ještě seděl, aby si vydechl a zbavil se napětí posledních sekund, potom sešplhal a čekal, až k němu přiběhne Algy.

„Skvělá prácička!“ křičel Algy nadšeně. „Já jsem věděl absolutně jistě, že ty to dokážeš!“

„Tak to jsi toho věděl víc než já,“ trochu vyčítavě odvětil Biggles. „Já už jsem na takovéhle improvizace trochu příliš starý. Už na mně nikdy nesmíš chtít, abych si něco podobného zopakoval. Tak co ses dozvěděl za novinky?“ už klidně dokončil a vytáhl své nezbytné cigaretové pouzdro.

„Pevně si utáhni pásy, hochu, řeknu ti něco, co tě může porazit.“

„Po tom, co jsem udělal právě teď, už mne nemůže porazit nic na světě!“

„Je to děvče!“

Bigglesovi cigaretové pouzdro téměř vypadlo z ruky. „Řekni to ještě jednou! Já jsem se asi přeslechl!“

„Říkal jsem, že je to holka.“

„Jsi si jistý, že nemyslíš nějakou tu máničku, nějakého chlápka s dlouhýma vlasama, který si nechává jen tak –“

„Prosím tě! Když potkám člověka, tak jsem pořád ještě schopný rozeznat ženské pohlaví od mužského!“ dotčeně prohlásil Algy.

„Jaké děvče to je? Indiánské?“

„Nic takového, kamaráde. Je to běloška, bílá, nebo rozhodně dost bílá na to, aby ten její odstín nehrál žádnou roli.“

„K čertu, co by tady na tomhle místě dělala nějaká běloška?“

„To tedy nemám tušení. Není zrovna ve stavu, aby mohla mluvit. Je v bezvědomí. Vlastně si ani nejsem jistý, jestli už není mrtvá. Vypadá totiž jako by prošla skrz naskrz peklem.“

„Před půl hodinou ještě mrtvá nebyla. Hýbala se přece.“

„To mohly být předsmrtné křeče.“

„Fajn. Ale místo klábosení s tím musíme rychle něco udělat.“

„Ještě moment. Měl bys vědět ještě něco. A jestli s tebou pořádně nezatřese tohle, tak už nic na světě.“ Algyho hlas najednou dostal nový, tajemný tón.

„Střílej, poslouchám.“

„To děvče na sobě má uniformu!“

„Jakou uniformu?“

„Šedou. S křídlama vepředu na blůze a zlatým emblémem křídla na čapce.“

Biggles úžasem rozevřel oči dokořán. „Chceš říct, že je to – pilotka?“

„To ne. Ale ať se propadnu, jestli to není letuška!

A k tomu ještě moc pěkná letuška! Totiž než se dostala do toho příšerného stavu, v jakém je teď.“

„Letuška!“ Bigglesovi začalo pomalu svítat. „To mě podrž! Jednu letušku přeci měla i Caravana!“

„Bráško, ty mi přímo čteš myšlenky!“

„Přines rychle lékárničku!“ zněla strohá odpověď.

DESÁTÁ KAPITOLA

Šokující zprávy

Trvalo dobrou půlhodinu než se injekcím v soupravě pro první pomoc, kterou byl Merlin vybaven, podařilo zapůsobit tolik, aby nalezené děvče jakž takž přišlo k vědomí. Vlastně abychom byli přesnější, k jakémusi polovědomí, protože i když otevřela oči, vypadala jako omámená, stále nebyla schopna mluvit, rozhodně ne souvisle. Protože Biggles věděl, že nemá cenu spěchat, nechal ji být v klidu, aby měla tolik času, kolik potřebuje. Během čekání už slunce úplně zapadlo za nejbližší vrcholy a denní světlo už se začínalo rozptylovat v šeru nadcházejícího večera.

Jediné, co Biggles řekl, když k ní poprvé přistoupil a klekl si vedle ní, bylo: „Je to opravdu letuška. Takhle oblečený opravdu nemůže být nikdo jiný.“ Když ji prohlédl, zda nemá nějakou zlomeninu, pokračoval: „Myslím, že to není nic vážného. Horečku nemá, mně to připadá, jako kdyby to bylo jenom ze šoku a vyčerpání. Podle barvy pleti v jejím obličeji bych odhadoval, že už hezky dlouho nic nejedla. To se ale dá lehce napravit. Vybal vařič a uvidíme, co s ní udělá silný masový vývar. Ubohé děvče. Musela projít opravdovým peklem. Ale přežila to a to je nejdůležitější.“

Algy měl pravdu, když říkal, že je moc hezká, totiž byla předtím, než si prošla tím svým utrpením. Na tom ostatně není nic neobvyklého, protože letušky se obvykle vybírají nejen podle inteligenčních testů, ale také podle toho, jaký je jejich zjev a jak působí na cestující. Téhle

dívce bylo asi dvacet, byla spíš drobnější postavy, měla černé oči a temně černé vlasy. Její hubený obličej byl smrtelně bledý a na bradě měla čerstvě zahojenou jizvu. Vypadalo to, že už pěkně dlouhou dobu neviděla ani mýdlo ani vodu. Ruce měla špinavé, šaty potrhané a v nepořádku. Někde ztratila jednu botu a až po kolena byla od bláta, jako kdyby se brodila nějakou bažinou.

„Určitě tady už nějakou dobu byla," poznamenal Biggles. „Chudák holka. Prožila asi těžké chvíle. Algy, jsem rád, že jsme přistáli. Odtud by se nikdy sama nedostala." Mezitím co mluvil, pokoušel se Biggles krmit svou pacientku lžící, vždycky po jednom srknutí, ze šálku hovězí polévky Bovril, kterou Algy našel v jejich výbavě.

„Co budeme dělat?" zeptal se Algy obsluhuje vařič.

„Momentálně nemůžeme dělat nic víc, než děláme."

„Nemyslíš, že bysme měli radši hned odletět do Santiaga?"

„Myslím, že bychom s ní ještě neměli hýbat. Ostatně není proč spěchat. Potřebuji, aby mi řekla všechno, co ví. Jestli tady někde to letadlo spadlo, tak možná ještě někdo přežil a bude nedaleko. Jakmile budu pryč z téhle pláně, tak už se sem hned tak nebudu chtít vracet. Jsem pro to, abychom udělali všechno, co je možné, dokud jsme ještě tady."

„Ale jestli se rychle nesebereme a nevypadneme odtud teď, tak se odtud už dneska nedostaneme. Pokud se ovšem necítíš na start za tmy?"

„V tom případě tady zůstaneme až do rána."

„Ale tady bude za chvíli hrozná zima."

„Můžeme přenocovat v kabině."

„A co když se počasí zhorší?"

„To prostě musíme riskovat.“

„Ty doufáš, že bude brzo schopná mluvit?“

„Samozřejmě.“

„Co když ale nemluví vůbec anglicky? Budeš na to se svojí španělštinou stačit?“

„Měla by umět anglicky. Jeden z jazyků, který musí všechny letušky zvládnout, ať pracují pro jakoukoli leteckou společnost, je angličtina.“ Biggles ukázal směrem k pralesu. „Přišla odtamtud. Její stopa je ještě vidět tam v těch červených liliích nebo co to je za kytky. Faktem je, že když byla při té havárii Caravany, tak přitom nemohla být sama, to je jisté. Ale kde jsou tedy ostatní? Někde nedaleko musí být trosky letadla a ostatní jsou třeba ještě uvnitř. To bychom měli taky zjistit dřív, než odletíme. A to děvče nám to poví.“

Právě při těch slovech si všiml, že dívka otevřela dokořán oči a co víc, teď v nich zasvitla jiskra, signalizující, že je tentokrát při plném vědomí. Okamžitě se pokusila vstát, ale Biggles ji jemně zatlačil zpátky na deku. „Jen pomalu, pomalu. Nebojte se, jsme přátelé. Pijte.“ Dal jí opět napít hovězí vývar a ona hltavě vyprázdnila celý šálek. Biggles se usmál. „Měla jste hlad, co?“

Vyčerpaně se pousmála. „Strašný hlad. Žádné jídlo strašně dlouho. Jak jste se sem dostali?“

„Letadlem. Viděli jsme vás mávat, tak jsme přistáli.“

„Vy jste přistáli – tady?!“ Vypadalo to, že ji to zaskočilo. Ostatně právem.

„A jak jste se sem dostala vy?“ zeptal se na oplátku Biggles.

„Také letecky.“

„Havarovali jste?“

„Ano, seňore.“

„Jak se jmenujete?“

„Conchita. Conchita Gonzales.“

„Vy jste letuška z toho letadla?“

„Ano, seňore.“

„To vaše letadlo, to byla Caravana letící z Buenos Aires do Santiaga?“

„Ano, seňor.“

„My jsme jí hledali. Proto jsme teď tady.“

„To jsem si myslela, když jsem vás viděla včera. Proto já jsem přišla sem, takže abyste mne viděli, pro případ, že se vy budete vracet.“

„Kde je vaše letadlo teď?“

Conchita se začala zvedat a Biggles ji podepřel, aby se mohla pohodlně posadit. Pak ukázala k lesu. „Ve stromech.“

„Jak daleko?“

„Ne moc daleko. Přibližně tak jeden kilometr.“

Tady se Conchita na chvíli odmlčela. Algy ji dal další šálek horkého Bovrilu, tentokrát s kousky sucharů. Nechali ji na pokoji, aby to mohla v klidu sníst a dát se trochu dohromady. Její stav se viditelně zlepšoval. Do bledých tváří se jí začala vracet barva a tabulka čokolády, kterou vytáhl Algy, jí na rtech vyvolala dokonce úsměv.

„Až se na to budete cítit, rád bych vám položil pár otázek,“ začal po chvíli Biggles.

„Už je mi lépe a jsem připravena odpovídat vaše otázky. Cítím se po tom, co jsem snědla vaše polévka, lepší a teď mohu myslet O.K.,“ ozvala se Conchita složitou angličtinou, která jí ale nedělala žádné zvláštní potíže. I její přízvuk nebyl zdaleka tak silný, aby zkreslil

význam slov a její angličtina zněla dokonce exoticky zajímavě.

„Vaše letadlo bylo nuceno přistát. Proč? A jak se to stalo? Kde byla ta porucha?“

„Byla tam exploze.“

Biggles údivem vytřeštil oči. „Cože? Výbuch v letadle? Ve které části letadla?“

„V kabina, kde je zavazadlový prostor, to určitě muselo být.“

„Máte nějakou představu, co ten výbuch mohlo asi způsobit?“

„Ne. Já jsem vyšla velikou silou najednou, jako kdyby někdo na palubu položil bomba. Vyletěla jsem na podlahu letadla ze sedadla, ve kterém jsem četla jednu knihu. Najednou kabina byla plna kouře a všech dusivých plynů.“

„Co se stalo potom?“

„Myslím, že letadlo muselo být poškozeno. Vypadalo jako že nad ním není kontrola. Já se velice moc obávala. Plazila se kupředu, já, a viděla kapitán, kapitán Ibanez, jak zuřivě on bojuje s řízením letadla. Na okamžik jsem myslela, že on zvítězí a pokusí se přistát dole tady, kde my jsme teď. Ale nebylo místo. My jeli dál a dál a vrazili do stromy dolů z kopce na druhé straně, kde hustý les je.“

„A pak?“

„Všechno samý zmatek. Všichni kdo mohli skákali ven z letadlo. Já šla také. Kapitán mi pomohl. Ale druhý pilot byl uvězněný a trvalo nějaký čas než jsme mohli vysvobodit ho také ven. To samé Pepe, ten náš navigátor, který sedí u vysílačky. On se zranil na hlava a je bez plného vědomí. Nakonec jsme se všichni dostali ven. Já

našla svůj obličej pořezaný a nohy poraněné, takže nemohla řádně chodit. Bylo to hrozné.“

„Letadlo neshořelo?“

„Ne, díky všech svatých.“

„To jste tedy měli opravdu štěstí. Na palubě přece musela být spousta paliva!“

„Ale rozhodně ano. My jsme brali extra palivo v El Lobitos, abychom šplhat nad hory mohli, také proto, abychom poštu na okres doručili.“

„Kde je El Lobitos?“

„Na pláni před horami, blízko hranice s Argentina.“

„Co se stalo s cestujícím na palubě jménem O’Higgins?“

„Ten s námi nebyl.“

„Nebyl s vámi! Jak je to možné? Přece s vámi odletěl z Buenos Aires!“

„Ano, on odletěl O.K., ale vystoupil v El Lobitos.“

„Proč? Přece si objednal letenku, pokud vím, až do Santiaga?“

„On říkal, že cítí nevolno, nemoc a že může počkat a následovat v další letadlo potom později.“

„Takže jste nedopravovali vůbec žádné cestující?“

„Ne, ani jeden, seňor.“

„Takže na palubě letadla ale žádná zavazadla být ani nemohla?“

„Já nevím. Zavazadla to není moje práce. Ale viděla jsem poštovní pytel a nějaké malé balíčky, které byly dávány dovnitř.“

„Co se stalo s nimi?“

„Oni musí být stále ještě v letadlo. Já se nedívala, abych viděla. Nikdo, já myslím, se nedíval. Všichni příliš byli rozčileni. Kapitán Ibanez plakal. On je moc dobrý

pilot. Je to jeho první vážná havárie. Říká teď, že je zruinovaný.“

„Pokračujte, prosím, Conchito. Povězte mi přesně, co se stalo potom.“

„Až všichni budou lépe, sedneme si a budeme hovořit. Co jiného můžeme udělat? Letadlo je kompletní troska. Nebude už nikdy znovu startovat a létat. Když já říkám, že co se stalo v kabině, kapitán je jistý, že někdo položil bombu na palubě. Co jiného by to mohlo být? S motory neměli jsme žádné potíže, všechno bylo jenom tak najednou. Nebylo čas na to zavolat nějaký signál pomocí vysílačky. My mluvili o tom, co je třeba udělat. Co bychom měli dělat. My věděli, že bude pátrání, když nedojedeme na naše letiště, ale když je vedle takový hustý les, to nás nikdo vidět nebude. Tak jsme tři dny čekali. Slyšeli jsme letadla, ale nikdo nepřicházel. Pak už jsme neměli dostatek potraviny. Kapitán se rozhodl, že on a Alfredo, ten druhý pilot, musí jít pryč. Byla to jediná věc, která může dělat. Já bych šla společně, ale oni mi to nedovolili, protože moje noha je pořád zraněná. Kromě toho někdo musel zůstat s Pepe, který je nemocný, protože má zraněnou hlavu. A tak kapitán a Alfredo odešli pryč. Ale od tehdy my už o nich nevíme vůbec nic. A odnikud žádná pomoc k nám nepřichází.“

„Do Santiaga nedorazili,“ informoval ji Biggles. „A co je s Pepem? Kde je teď?“

„Já nevím. Před mnoho dní říkal, že půjde pryč najít nějaké potraviny. Myslím, že také onemocněl v hlavě, loco. Odešel do pralesa a odtehdy ho jsem už já nikdy neviděla.“

„Takže už jste dost dlouho sama?“

„Si, seňor.“

„A bez jídla.“

„Beze všecko. Moje noha je lepší, ale pořád bolí. Trochu chodit já mohu. Pořezání na tváři bylo také lepší. Pak asi dva dny před, když jsem myslela, že jsem asi vyřízená, najednou se něco stalo.“

„Co to bylo?“

„Přišli Indiáni. Skupina, samí Indiáni, lovci, myslím. Žádné ženy. Nevím odkud přišli, nic jsem neviděla, ale najednou byli tady. Nebyli to lidi z města. Ale oni mi nic neudělali, nevšímali si mne vůbec.“

„Copak vám nedali ani najíst?“

„Ne. Byli všichni vzrušení a hodně pořád mluvili a mluvili mezi sebou navzájem, ale ne ke mně. Nevím, o čem oni mluvili, ale když skončili nakládání všechny věci, co mohli z letadla, tak se obrátili a všichni šli zase pryč.“

„Vzali všechny věci ze zavazadlového prostoru?“

„Všechno, co si mohli odnosit, dokonce i kusy z letadla, co je možné utrhnout. Odtehdy jsem je neviděla. Dneska, kdy jsem vaše letadlo uslyšela, přišla jsem na toto otevřené místo a doufala, že mne tady uvidíte. V lese toto není možné.“

„Povězte mi, Conchito,“ požádal ji vážně Biggles. „Neznáte nějaký důvod, proč se někdo mohl pokoušet zničit vaše letadlo?“

„Ne, seňor. Nic cenného jsme nedopravovali. Je to všechno jako tajemství. Mohla to být bomba. Letadlo se samo od sebe nemohlo rozbít. Počasí bylo pro létání velice příznivé.“

„Děkuji vám, Conchito,“ Biggles jí povzbudivě poklepal na rameno. „Nemůžete nám toho říci více, než sama víte. Dneska se už nedá nic dělat.“ Pohlédl na

oblohu, která se teď už hodně setměla. „Obávám se, že tady budete muset strávit ještě jednu noc, ale dáme vám něco pořádného k jídlu a co nejpohodlněji vás ubytujeme v naší kabině. Ráno nás zavedete na místo té havárie, protože se Alfredo třeba mezitím vrátil. Potom se vrátíme zpátky do Santiaga."

„Díky, seňor. Ale vaše jméno já neznám."

„Biggles. Tak mi říkají moji přátelé a tohle je Algy."

„Bueno. Teď už znám."

Pomohli Conchitě na nohy a pak ji podepírali cestou k letadlu. Biggles ji ukázal malou toiletu, kde se mohla trochu umýt a upravit, pokud to za daných okolností vůbec bylo možné. Potom šel za Algym do kuchyňky, kde připravoval jídlo. Venku se mezitím jako z oblohy padající přikrývka rozprostřela tma, ticho a chlad.

Když Biggles vstoupil, Algy vzhlédl od vaření. „Tak jak tomu rozumíš teď?"

„Nijak. Jak by tomu mohl někdo porozumět? Vždyť to všechno nedává žádný smysl."

„Věříš tomu, že na palubě byla bomba?"

„Mysleli si to v letadle všichni a ti to přece zažili. Něco takového tam určitě bylo. Ale proč? To je otázka. Proč by to někdo dělal? Já to vidím takhle. O tom nebezpečném malém bůžku na palubě věděli jenom tři lidé. Pallimo, Barrendo a O'Higgins. Tak si je projdeme hezky popořádku. Nejdříve Pallimo. Copak by ji on, právě když za tu sošku zaplatil tolik peněz, nechal schválně uklidit z cesty tím, že ji úplně zničí nebo to zařídí tak, aby ji už nikdo nikdy neobjevil?"

„Já bych myslel, že ano," přesvědčivě pokýval hlavou Algy, zatímco zápasil s konzervou krémové kuřecí polévky.

„Pak je tu O'Higgins," pokračoval Biggles a vybaloval trojúhelníčky bílého chleba. „On se přece sám nabídl, že tu sošku dopraví domů. Pallimo ho pokládá za přítele, kterému je třeba věřit. My ale víme, že v letadle celou cestu nezůstal. Vystoupil v El Lobitos, kde je pošta a čerpací stanice. Třeba měl ten Pallimův balíček stále u sebe. To je velmi pravděpodobné. Ale ať už to tak bylo nebo ne, jaký motiv mohl mít, aby překazil Caraveně doletět až do jejího cíle, do Santiaga? To samé platí pro Barrenda. Ten vystoupil z letadla už v Buenos Aires a vysvětlil nám také proč to udělal. Aby navštívil těžce nemocného bratra. Z jakého důvodu by sabotoval let Caravany? Třeba po tom zelenookém bůžkovi také strašně toužil, ale tohle by nebyl zrovna vhodný způsob, jak ho získat. Pokud je tuhle havárii zodpovědný on, tak tím přišel o svého bůžka jednou provždy. Ne, někde to prostě nehraje."

„Je tu jeden faktor, který jsme možná přehlédli," řekl Algy a míchal zamyšleně polévku v kastrůlku na vařiči. „Ty totiž předpokládáš, že důvodem k atentátu na Caravanu byl tenhle zelenooký bůžek Atu-Hua, že?"

„Co jiného bychom si o tom měli asi myslet? Conchita přece říkala, že na palubě nic cenného už nebylo!"

„To je jedno. Ten výbuch nemusel mít vůbec nic společného s tím, že byl zrovna na palubě nějaký Atu-Hua. Ten grázl, co dal na palubu bombu, pokud to byla bomba, o tom bůžkovi nemusel vůbec vědět. Jak jsi říkal, na palubě byli jenom tři lidé, kteří o něm věděli. Možná zítra, až si prohlédneme to, co zbylo z chudáka Caravany, dostaneme nějaký úplně nový nápad. Třeba tam najdeme nějaké nové vodítko. Jestli tam v zavazadlovém prostoru

pořád ještě bude Atu-Hua, bude stačit, když se vrátíme do Santiaga, předáme tu ďábelskou věcičku právoplatnému majiteli a pak nejkratší cestou hurá domů.“

„S tím samozřejmě nemohu než ochotně souhlasit,“ přikývl Biggles a chystal se nabrat si trochu polévky do papírového šálku. „Musím ti ale říct, že jestli v těch troskách Atu-Hua najdeme, tak to pro mne bude to největší překvapení, co mne dosud v tomhle případu potkalo.“

„Ty nevěříš, že tam bude?“

„Všechna známá fakta ukazují jasně na to, že se nedostal až sem. Možná se mýlím, ale řekl bych, že se ta soška ztratila někde po cestě.“

„Dobrá, tak se toho budeme držet,“ navrhl Algy. „Mezitím bysme se měli všichni pořádně najíst. Conchita má ještě hodně co dohánět, aby se dostala do normální formy. Jak to vypadá s tou její nohou?“

„Pokud jsem schopen to posoudit, tak to není nic moc vážného. Odhaduji to na normálně přetržený lýtkový sval. To se dá zahojit jedině časem a do té doby to bude pěkně bolet. Bude asi pár týdnů kulhat. Dám jí na to elastický obvaz. To by jí mohlo trochu ulevit, ale jinak se s tím nemůžeme dělat vůbec nic a nikdo jiný by s tím také nic nesvedl, i kdyby to byl třeba chirurg.“

„Tak fajn. Mohl bys zatím sehnat nějaké normální misky a lžíce. U svatý makrely a rybího potěru! To jsme si teda vybrali, jak si vydělávat na živobytí! Vařit polívku nějaký ztracený ženský uprostřed jihoamerický džungle!“

Biggles se zašklebil, zmačkal papírový kelímek, hodil ho do koše a začal tahat nádobí ze spodní skříňky pod vařičem. „Jen se uklidni, kamaráde. Ještě to zdaleka

neskončilo, za to ti ručím. Pokud mne tušení neklame, tak naopak tahle legrace teprve teď vlastně začíná!“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

HAVÁRIE LETADLA

Počasí se nezměnilo. Ráno poté, co našli opuštěnou letušku, přišlo sice tiše a nenápadně, ale úplně zahalené do těžkého mlhavého závoje. Vypadalo to beznadějně. Brzy však vycházející slunce rozjasnilo ránu tvář, neuvěřitelně rychle rozehnalo mlhu a nedozírná nebeská klenba se opět nad nimi vyklenula v celé své velebně modré nehybnosti. To každému hned zlepšilo náladu a přidalo na odvaze, protože každá změna počasí ve velehorách má obvykle vážné důsledky. Conchita potom, co se v klidu pořádně vyspala a smyla ze sebe všechnu špínu, najednou vypadala jako úplně jiný člověk. Při svém mládí se zcela logicky velice rychle vzpamatovala ze svých útrap. Bezpochyby k tomu napomohl i pocit, že byla zachráněna v okamžiku, kdy už ztratila veškerou naději. Teď vesele pomáhala s úklidem, i přesto, jak jí Biggles předpověděl, že ještě pořád zraněná noha bolela a ona proto při chůzi přirozeně kulhala. Biggles jí uřízl velký a silný klacek, o který se mohla pořádně opřít a ulevit tak bolavé noze.

Z proviantu, který Merlin měl neustále na palubě pro případ, že by nebylo možné obstarat čerstvé potraviny, posnídali sytou snídani skládající se z té nevyhnutelné základní anglické pochutiny, totiž ovesné kaše s kondenzovaným mlékem a cukrem, a byli připraveni vyrazit, ať jim den přinese cokoli, i když zatím, a možná naštěstí, neměli ani nejmenší náznak toho, co to vlastně bude.

Když v klidu dopíjeli kávu, protože neměli důvod spěchat, obrátila se na ně najednou Conchita: „Proč chcete jít a vidět to rozbité letadlo? Není tam moc co k dívání, jenom kusy. Sem nikdo nikdy nepošle žádnou výprava, aby je přinesla zpátky.“

„Chci se jenom o něčem přesvědčit,“ vysvětloval Biggles. „O něčem, co tam možná ještě je, možná ne. Znáte něco o indiánských božstvech v těchhle končinách?“

„Ne, seňor, Biggles. Jenom vím, že je lepší s nimi nemít nic, ani o nich mluvit.“

„Kdo vám to řekl?“

„Moje matka. Všechny děti to vědí. Indiáni jsou teď mírumilovní lidé, kromě možná slavností, když oni se opijí a pak nevědí, co dělají. Potom je lépe držet se daleko od místa, kde se scházejí.“

„Víte, jak se někteří ti bohové jmenují?“

„Ne.“

„Takže jste nikdy neslyšela jméno Atu-Hua?“

„Ne. Proč?“

„Protože si před rokem nějak našel cestu do Evropy a právě ho vezli zpět sem v letadle, ve kterém jste letěla i vy. Dostal se až sem.“

Conchita se usmála. „Nebudete na mně ale žádat, abych věřila, že ten pohanský bůh způsobil, že naše letadlo jen tak spadlo zničehožnic, že ne?“

„Ne, já bych od vás rozhodně nežádal, abyste něčemu takovému věřila.“

„Ale vy sám tomu jistě také nevěříte?“

Biggles se té otázce vyhnul. „Je čas, abychom se vydali na cestu.“ Zvedl se a upravil si uniformu. „Čím dříve budeme mít za sebou to, co chci udělat, abychom si ušetřili ještě jeden let do těchhle končin, tím dříve vás budeme moci odvézt domů a podat hlášení o tom, co se tady stalo. Potom si s tím letecká společnost, které to letadlo patří, může dělat, co bude chtít. Já myslím, že s námi nemusíte, Conchito. Jenom nám řekněte, kde jsou ty trosky a jak se tam nejlépe dostaneme a zatímco budeme pryč, můžete tady odpočívat. Neměli bychom se tam zdržovat dlouho.“

Conchitě se to nelíbilo. Namítala, že její noha je už skoro v pořádku a ona může klidně chodit. Ostatně by bylo velmi těžké jim popsat cestu ke Caravaně. Bylo by mnohem jednodužší, kdyby jim to mohla ukázat sama.

I proti své vůli, protože byl přesvědčen, že děvče s takovým zraněním může být pro ně přítěží, se Biggles tentokrát nijak dál nedohadoval. „Tak dobrá, jak chcete, Conchito. Půjdeme tedy. Čím dříve odtud budeme pryč, tím lépe. Tamhle na západě se to nějak začíná mračit a já nevěřím, že nám to pěkné počasí vydrží.“

Jakmile se dohodli, vyrazili. Conchita šla zpátky po své stopě vedoucí červenými liliemi až k místu, kde začínal prales. Byl hustý a vlhký a půda pod nohama kluzká, plná všelijakých tlejících rostlinných zbytků. Cesta vedla dolů z kopce, sice ne úplně přímo, ale v určitém úhlu. Mohla to být stezka, po které chodí zvěř nahoru nebo dolů, do propastí zejících dole před nimi. Byly tu i velké srázy, kde musel Biggles s Algym Conchitě pomáhat a Algy si kladl otázku, jak se Conchita

dokázala vůbec dostat až k nim nahoru na planinu. Jediné, co ho napadlo jako možné vysvětlení bylo, že ji pohánělo naprosté zoufalství.

Po téměř půlhodinovém šplhání a klouzání zeleným šerem tropických stromů s jejich obrovitými listy Conchita oznámila, že jsou téměř na místě. Kdyby nebylo jejích stop, které zanechala v měkké půdě při výstupu na náhorní planinu, mysleli by si, že už se dávno ztratili. Ale měla pravdu. Ještě pár minut chůze a dorazili na místo, kde ležel ten nešťastný letoun a rozrazil v pralese téměř stoyardový průsmyk.

Byla to žalostná podívaná. Většina mechanických dopravních prostředků, které se zničí na zemi či na moři, stále ještě svým tvarem připomíná svou původní podobu. Ale letadlo, jehož co nejmenší váha je prvním konstruktérským předpokladem, se většinou při dopadu na zem úplně rozpadne. V tomto případě zůstal věrný své původní podobě zhruba jenom trup letadla, protože nebyl nijak zásadně poškozený. Ale křídla byla uražená a ležela vzadu přes kabinu bez utržených motorů, takže bylo vidět jejich odhalené žebroví. Motory se válely v kusech opodál spolu s koly podvozku a kusy všelijak zkrouceného kovu a kůže, která kdysi tvořila sedadla.

Znehybnělé trosky ležely v naprostém tichu svého okolí. Nikdo ze členů posádky, kteří opustili letadlo, se nevrátil. Ostatně po tom všem, co vyprávěla Conchita Bigglesovi, najít je tady by bylo skutečně překvapení. Biggles také ani na chvíli neuvažoval o tom, že by je vyrazil někam hledat. Bylo by to jen bláhové mrhání časem a silami.

Když se zastavil a přehlédl celou situaci, prohlásil: „Každý, komu se podařilo dostat se z těchhle trosek živý,

měl obrovské štěstí. Conchito, vás možná zachránily ty stromy, které zachytily křídla a tím absorbovaly nejhorší náraz. Posaďte se tady a odpočiňte si. My se půjdeme podívat do kabiny a zavazadlového prostoru. Dlouho nám to trvat nebude, nebojte se. Pojď, Algy, pomůžeš mi s tím."

Během pár minut už bylo ale jasné, že havárii prakticky nic nepřežilo bez úrazu. V kabině nebylo vůbec nic, takže tam skončili hned. Zavazadlový prostor v břichu trupu hned pode dveřmi do kabiny byl od jedné strany na druhou úplně rozervaný. Poštovní vak tady zůstal, ale byl také rozervaný a dopisy ležely rozházené všude na zemi kolem. Také se tady povalovaly nějaké obaly, ale po jejich obsahu nebylo ani stopy.

„To udělali určitě ti Indiáni, co sem přišli po havárii," poznamenal Biggles. „Conchita říkala, že pak odešli se vším, co mohli unést. Jestli tady byl Atu-Hua, tak tentokrát zmizel i s nimi a já doufám, že navždy." Prstem ukázal na pár dopisů, které měly ohořelé rohy. „Tohle dokazuje, že tady muselo dojít k nějaké explozi. V tom měla Conchita pravdu. Určitě se to stalo tady, ale kdo to sem dal, to tedy nehodlám v žádném případě vyšetřovat, protože jsem se nad tímhle problémem už natrápil až příliš."

Šli se podívat také do pilotní kabiny, ale nenašli tam vůbec nic zajímavého, jenom absolutní zkázu. Někdo se dokonce pokoušel vytrhat i přístroje, které havárii přestály relativně ve zdraví. Jak Biggles konstatoval, pravděpodobně opět práce Indiánů.

Kupodivu hlavní velká palivová nádrž byla prakticky nedotčená. „To tedy měli všichni štěstí," suše poznamenal Biggles. „Kdyby se roztříštila, všechno by

okamžitě shořelo a to by byla úplně jiná kapitola. No, to je asi tak všechno, co tady můžeme udělat," jeho hlas zněl teď značně rezignovaně. „Vlastně jsem ani nedoufal, že toho Atu-Hua tady opravdu najdu, takže bych neměl být ani moc zklamaný. Alespoň můžeme Pallimo hlásit, že jsme všechno prozkoumali a objevili i místo katastrofy. Teď ať si už sám dělá, co bude chtít. Pojď, vrátíme se nahoru na naší planinu a zabalíme to tady." Vrátili se k lesu, kde nechali Conchitu, která už byla velmi zvědavá. „Našli jste něco?"

„Nic," zamračil se Biggles. „Můžu vám jedině říct, že jste měla pravdu ohledně té exploze. Velmi pravděpodobně se nikdo nikdy nedozví, co ji vlastně způsobilo, takže teď už se můžeme jedině soustředit na to, abychom se dostali v pořádku domů. Půjdeme pomalu, máme dost času, nemusíme spěchat, nechceme přece, aby se vaše poranění ještě zhoršilo."

Na okamžik se zastavili, aby Conchitě pomohli znovu na nohy, ale ona najednou zvedla ruku. „Poslouchejte! Co je to za hluk?"

Odněkud zdola, pravděpodobně z té lesnaté propasti, se ozývala podivná změť hlasů sestávající se hlavně z divokého zpěvu nebo řevu s příležitostnými výkřiky, doprovázená bubnováním a plechovými údery podobnými zvuku činelů.

Biggles svraštil čelo. „V takovémhle místě to může vypadat jedině na Indiány."

Nikdo s ním nehodlal diskutovat.

Biggles pohlédl na Conchitu. „Dělali Indiáni takový rámus, když sem k vám přišli předtím?"

„Ne. To oni přišli hodně potichu. Vůbec jsem nic neslyšela, teprve když se objevili. Proto jsem si myslela, že oni jsou na lovu.“

„Odkud přišli?“

„To nevím. Ale odešli tímhle směrem. Odkud se ozývá hluk, dolů s kopce.“ Conchita ukazovala rukou dolů do zelené propasti.

Hluk se zvyšoval. „Zní to, jako by se to přibližovalo,“ ozval se Algy.

„Takže se možná vracejí sem,“ vylekaně se obrátila Conchita na Bigglese.

„To by mne ani moc nepřekvapilo,“ úsečně prohlásil Biggles a vyhlížel do údolí. „Hledají všechno, co by se dalo ještě odnést. Ale nemyslím, že bychom se jich museli bát… pokud ovšem…“

„Pokud co?“ prudce řekl Algy.

„Pokud je něco ovšem nerozčílilo. Jestli ano, tak by mohli být nebezpeční. Nikdy se nedá předem říct, co udělá Indián, když přebere a přestane se kontrolovat. Bylo by, myslím, docela rozumné, kdybychom se jim raději uklidili z cesty a tím pádem byli v bezpečí. Ale počkejte okamžik. Já se podívám, jestli je uvidím a zjistím, kam vlastně jdou. Třeba vůbec nejdou sem. Neměli bychom zbytečně zatěžovat tu bolavou nohu Conchity, když ji budeme hnát pryč. Ne, Algy, řeknu ti, jak to uděláme. Bude lepší, když se vy dva hned vydáte na cestu a půjdete klidně a pomalu. Já tady budu všechno sledovat a jakmile mi bude jasné, oč tady jde, tak vás dohoním. Myslím, že to je to nejlepší, co můžeme udělat.“

Conchita vstala, jednou rukou se opírala o Algyho a společně se vydali po stejné cestě, po které přišli. Biggles

je sledoval a pak se opatrně přiblížil ke kraji propasti, odkud bylo dobře vidět dolů. Byl sice opatrný, ale nijak zvlášť se nebál.

Ten barbarský řev se ale rychle blížil.

Algy s Conchitou se šplhali do vrchu po kluzké a lepkavé půdě stezky a brzo zjistili, že výstup je mnohem obtížnější než byl sestup. Přesto dosáhli určitého pokroku a když došli až na suché místo Algy, který viděl, jak to Conchitě přece jenom dělá velké obtíže, navrhl, aby si chvíli odpočinuli. Nemělo cenu se hnát až do naprostého vyčerpání. Algy samozřejmě myslel na zraněnou nohu Conchity, protože bylo evidentní, že s ní má problémy, že ji to bolí a podle toho, jak rychle přijala jeho návrh a sedla si na shnilé listí se dovtípil, že ji poranění bolí mnohem víc, než jim dávala najevo. Každý, kdo si někdy natrhl lýtkový sval to jistě pochopí.

Posadili se tedy, mlčky, nepadlo jediné slovo. Jenom tak seděli a upřeně se dívali směrem, odkud měl za nimi přijít Biggles. Čekali asi tak deset minut nebo čtvrt hodiny a už se připravovali na další výstup, když se najednou objevil Biggles. Podle toho, jak se rychle pohyboval usoudili, že jeho spěch asi nevěští žádné dobré zprávy. Ne že by měli nějaký zvláštní důvod očekávat dobré zprávy, protože se ten hrozný zmatek výkřiků a zpěvu nebezpečně blížil.

„Vstávejte!“ stručně jim řekl Biggles, sotva k nim došel.

„Ta šílená banda možná nedorazí až sem, ale jsem si naprosto jistý, že všichni jdou k tomu havarovanému letadlu. To je pro nás až nebezpečně blízko. Já sice pochybuji, že vědí, co dělají, ale stejně, v té jejich náladě by mohli spáchat jakoukoli šílenost.“

„Takže jsi je viděl?“

„Ano. Dostal jsem dost blízko, abych viděl, co se děje.“

„Co je to asi popadlo?“ divila se Conchita. „Obvykle se vůbec takhle nechovají.“

„Ale teď mají možná důvod,“ namítl Biggles zachmuřeně. „Všichni jsou vyšňoření jako pro nějakou slavnostní příležitost – mají zmalované obličeje, péra ve vlasech, všelijaké stuhy a hadříky. Vede je nějaký takový typ jako kouzelník nebo domorodý šaman a ten nese něco před sebou na nějakém dlouhém klacku.“

„Co to na tom klacku nese, nevíš?“

„Neuhodneš to?“

„Ne. Povídej.“

„Atu-Hua.“

„Atu-Hua!“ vydechl Algy. „Tak kvůli tomu je všechen ten poprask!“

„Zřejmě ano. Já jsem sice toho zpropadeného boha ještě ani neviděl, ale podle popisu to nic jiného být nemůže. Takže jsem se mýlil. Ten Atu-Hua přece jenom v letadle byl.“

„A oni ho tam našli!“

„Proč by taky ne? Byl zjevně v jednom z těch balíčků, co roztrhali a vzali s sebou z rozbitého zavazadlového prostoru.“

„Takže mají konečně svého boha zase zpátky.“

„To tedy mají. A jak je vidět, tak si ho hodlají maximálně užít,“ ponuře poznamenal Biggles. „Tohle je přesně to, čeho se tady jistí lidé obávali. Mohlo by to odstartovat něco mnohem většího.“

„Ale proč se ta banda k těm troskám najednou vrátila?“ nechápal Algy.

„Jak to mám vědět? Nechtěj na mně, abych hádal, co se děje v hlavě takového Indiána. Ale už bychom se měli místo povídání trochu pohnout. Ty rychle jdi napřed, vezmi z kabiny pár pistolí, nabij je a jednu mi přines, čistě pro případ, že by došlo k nějakým problémům. My s Conchitou půjdeme co nejrychleji za tebou.“

Algy o ničem nediskutoval a hned vyrazil.

Biggles pomohl Conchitě na nohy a vyšli za ním, samozřejmě mnohem pomaleji než on.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

ZNEPOKOJIVÉ UDÁLOSTI

Biggles s Conchitou se vynořili z džungle na otevřené pláni právě v okamžiku, kdy k nim běžel Algy, v každé ruce jednu pistoli.

Pár sekund si ho ale Biggles vůbec nevšímal. Zaujalo ho totiž něco, co bylo vidět teprve, když vyšel z hustého stromoví ven a měl neomezený rozhled. Došlo k zásadní změně v počasí. Nebyl vůbec žádný vítr, ani nepršelo, ale jasné ranní slunce překrýval závoj šedé mlhy, mlhy ztěžklé vodou, která najednou zaplnila i všechno kolem a způsobila, že viditelnost klesla až na dvacet, maximálně třicet yardů. Merlin vypadal jako velký chuchvalec šedivé bavlny a nebyl vůbec k rozeznání.

Čím to bylo, že najednou došlo k takové změně, to se jenom mohli dohadovat, ale faktem je, že k takovým extrémním změnám může dojít, a také dochází, zejména ve vysokohorských oblastech. Nebyl to ostatně žádný těžký dešťový mrak, takže to možná způsobil vítr, který sem přivál ledový vzduch shora. Ale původ této změny nebylo to nejdůležitější. Daleko závažnější byl výsledek. Každému muselo být ihned jasné, že pokud budou tyhle povětrnostní podmínky trvat, jakýkoli start letadla nepřichází v úvahu. V každém případě by to nebylo možné bez velkého rizika, jehož výsledek si představovat nebylo zrovna příjemné.

Algy reagoval logicky a vyčítavě ihned, jakmile k Bigglesovi doběhl. „Vidíš, co se stalo? Měli jsme odletět, dokud jsme měli šanci!“

„No, no. Nemusíš se hned tak čílit,“ uklidňoval ho Biggles, vzal si od něho pistoli a strčil si ji do kapsy. „Vždycky se moc lehko říká, co měl někdo udělat, když je po všem. Vždyť se zatím nic nestalo. Za daných okolností bych udělal totéž, co jsem udělal dneska ráno. Bylo to vědomé riziko a já se ho rozhodl vědomě podstoupit. Bez občasného rizika by se člověk na světě moc daleko nedostal. A já jsem rád, že jsem to riskoval, protože teď máme důležitou informaci, o kterou bychom bez toho rizika bývali přišli. Teď už víme stoprocentně, že tenhle ďábelský bůžek, kterého všude hledáme, byl přece jenom na palubě Caravany, když havarovala a víme také přesně, kde je teď. To je přece něco, ne?“

„Ale co budeme dělat teď?“

„Jediné, co můžeme udělat, je počkat, až se mlha zvedne nebo ji odvane vítr. To se může stát každou chvíli.“

„Taky by to ale mohlo trvat celej den! Nebo, co se toho týče, třeba dva nebo tři!“

„Toho si jsem samozřejmě velice dobře vědom. Ale nemusíme hned propadat depresi a dívat se na všechno jen z té černé stránky.“

„A kde jsou Indiáni?“

„Podle toho, co je slyšet, tak bych řekl, že teď jsou už u trosek letadla. Pokud to byl jejich cíl, tak možná nikam dál nepůjdou. O tom, že jsme tady my, zatím nevědí.“

Algy se hned tak nevzdával. „Ale co když sem přece jenom přijdou?“

„Tak to budeme řešit, až k tomu opravdu dojde. Já moc nerad skáču přes plot dřív, než jsem k němu došel. Co kdybychom si zatím dali šálek dobrého čaje?“

„Copak ty Merlina nikam neschováš?“

„To přece není vůbec potřeba! Nechal jsem ho stát čelem v jediném možném směru pro okamžitý start. Jestli přijdou naši šílení hnědí bratři blíž, tak to hned uslyšíme. A pokud tomu dojde, půjdu jim naproti. Jestli začnou být zlí, tak jim vysvětlím, že by nám měli být vlastně vděční za to, že jsme jim přivezli jejich boha zpátky. Budou si asi myslet, že jsme přiletěli s havarovanou Caravanou.“

Nikdo už nic neřekl a tak mlčky kráčeli blíž k letadlu, až se vynořily obrysy Merlina, jako zjevení uprostřed mlhy. Algy šel dovnitř, aby uvařil čaj, zatímco Biggles a Conchita si našli suché místo na trávě venku, aby mohli lépe sledovat, kde se pohybují Indiáni. Biggles si zapálil cigaretu, dokonce i Conchita si od něho jednu vzala. Po tom, co prožila, ji nová situace nijak zvlášť neznervózňovala. Jako profesionální letuška si určitě uvědomila, že jsou teď počasím dočasně odsouzeni k pobytu na zemi a s tím se nikdy nedá dělat nic jiného, než jenom čekat na lepší povětrnostní podmínky.

Když se k nim Algy zase přidal s konvicí čaje a balíčky sušenek, počasí bylo stále beze změny. Bylo také stále slyšet, jak Indiáni řádí, zpívají i opile vyřvávají, ale pokud mohli soudit, nijak se nepřibližovali. Konverzace vázla. Nebylo co řešit. Biggles jen soustředěně pozoroval mlhu, objeví-li se první známky, že se začíná rozptylovat.

Algy po chvíli přerušil mlčení: „Předpokládám, že jakmile se tohle mlíko zvedne a budem vidět na to, co děláme, že taky zvedneš mašinu a vypadneme odtud?“

„Právě o tom přemýšlím," zamyšleně mu odpověděl Biggles.

To Algyho překvapilo. „Páni, co je na tom k přemýšlení?"

„Myslím na to, že by to bylo prima, kdybychom s sebou mohli také vzít Atu-Hua."

„No, ty jsi se už taky zbláznil, jako všichni ty Indiáni! Co nám záleží na tom, co se stane s tím kusem vykuleného nesmyslu!?"

„Kdybychom ho zachránili, Londýn by nemusel vyplácet na zahraniční konto pana Pallima žádné pojistné."

„Stačí přece, že víme, že soška existuje!"

„To ale nestačí. Jak bychom to asi dokazovali? Pallimo sošku u sebe nemá. Dokud ji nebude zase držet v ruce, tak má právo uplatňovat tu svoji pojistku."

„To bych nechal na jiné lidi, ať si to spolu vyřídí oni."

„Bezpochyby. Ale když já končím případ, tak mám rád všechno jasné a vyřešené. A to bys už měl o mně dávno vědět."

Algy pokrčil rameny. „No dobře, ať je teda po tvém. Tvůj problém je, že jsi vždycky tak děsně zodpovědný!"

„Říkej tomu spíš moje neštěstí než můj problém. Ale já se nechci hádat."

Algy se odmlčel.

Conchita změnila téma. „Moc ráda bych si přála vědět, co se stalo s Pepe. On byl takový milý hoch. Měla jsem ho ráda velmi moc. Když jsme poprvé letěli spolu, mnoho mi pomáhal."

„Kolik mu je let?"

„Dvacet."

„Smůla. Obávám se, že je velice nepravděpodobné, že bychom ho někde našli," prohlásil Biggles zasmušile. „Jakou asi může mít osamělý člověk naději, že se dostane z těchhle kopců bez zásob, bez patřičného oblečení a výzbroje?"

„Třeba na nějaký způsob přišel. Byl to poloviční Indián."

To Bigglese zaujalo. „No, to by se mu opravdu mohlo hodit. Asi by věděl lépe než my, čím se tady může člověk živit, aby přežil." Ve skutečnosti ale Biggles tak mluvil jedině proto, aby utěšil Conchitu a ne proto, že by věřil, že zmizelý navigátor Caravany má opravdu reálnou naději se zachránit.

Nastalo další ticho. Všichni už dopili čaj, Biggles si zapálil další cigaretu a počítal, kolik mu jich ještě zbývá. Čas se hrozně vlekl. Pak se najednou zezdola od havarovaného letadla ozval strašlivý řev a jekot, až všichni leknutím vyskočili na nohy.

„No, to jsem zvědav, co to asi jenom mohlo být?" zabručel Biggles.

„Kouř," vykřikla Conchita. „Vidím kouř! Oni dělají oheň!"

„Vypadá to, že se rozhodli udělat si z toho, co zbylo z letadla, pěknej táborák," poznamenal suše Algy. „Možná na počest, že se domů vrátil ten jejich bůh Atu-Hua. Nic jiného se tam pálit nedá. Všechno kolem je jinak úplně mokré."

„Já jenom kvůli nim samým doufám, že by nic tak stupidního neudělali, i když musím přiznat, že to bohužel zrovna tak vypadá," potvrdil to Biggles, když se nad vrcholky stromů na rozhraní džungle objevil mrak černého kouře jako velká houba.

„Stejně na tom nezáleží,“ mávl rukou Algy. „Letadlo je tak jako tak na odpis. Tohle je to nejlepší, co se s ním mohlo stát.“

„Asi jsi na něco zapomněl, Algy.“

„Nedovedu si představit, že by tam z těch trosek něco ještě mělo takovou cenu, aby to stálo za záchranu.“

„To je sice pravda, ale já mám na mysli to palivo, které tam zbylo. Jak jsme si všichni všimli, hlavní nádrž byla neporušená. To asi zabránilo požáru, když letadlo dopadlo na zem. Jestli ale vyletí do povětří teď, tak ti ubožáci dole budou moc litovat, že si neudělali ten táborák někde jinde!“

Bigglesovi slova od úst téměř urvala obrovská exploze, která otřásla vzduchem, do oblohy vyletěl oblak plamenů a trosek a tisíce ptáků se vyděšeně zvedlo z korun stromů horského pralesa.

„Tak už vyletělo. Oni to opravdu udělali,“ prohlásil Biggles až příliš klidně.

A jeho slova zase téměř zanikla ve strašlivém rámusu, výbuchu křiku, vytí a jekotu a hluku trosek dopadajících na okolní stromy a skály. Zvuky, které následovaly potom a rychle odeznívaly v dálce, vyvolávaly představu překotného útěku.

„Takže ty blázni si pěkně připálili zadek!“ konstatoval po chvíli Algy.

„Obávám se, že někteří z nich budou mít mnohem větší popáleniny,“ ponuře pronesl Biggles. „Ubozí blázni! Od nich se nedalo čekat, že budou vědět, co se může stát.

Vy zůstaňte tady. Já zaskočím tam dolů, podívat se, jak to dopadlo. Slyším nějaké sténání, jako kdyby to někdo pěkně schytal!“

„Proč se o to staráš?“ namítal Algy. „Já bych je nechal, ať se o sebe postarají sami. Jestli se mezi ně pokusíš vstoupit, tak ti spíš nakopou zadek, než aby ti byli vděční. Proč jim dávat najevo, že jsme tady ještě my?“

„Já si myslím, že všichni, kdo to přežili na nohou, už jsou pryč,“ odmítl Algyho argumenty klidně Biggles. „Připrav mi tu skřínku Červeného kříže. Nejpravděpodobnější zranění budou popáleniny.“

„Dělej si co chceš, ale já si myslím, že je chyba chodit tam tak blízko,“ vytrvával na svém Algy.

„Měj trochu slitování, člověče! Pamatuj si, že co se stalo tam dole, se může jednou stát nám.“ S tím se Biggles otočil a vydal se rychlým krokem směrem ke scéně poslední katastrofy.

Jelikož už znal dobře cestu, netrvalo mu to dlouho a za chvíli dorazil poblíž kraje průseku způsobeného padajícím strojem. Odtud postupoval dál velmi opatrně, protože ještě než mohl něco konkrétního zahlédnout, už slyšel sténání, takže věděl, že tam někdo zůstal, přestože většina Indiánů hned z místa toho svého bláznivého činu, či objektivněji řečeno, z místa činu své bláhové nevědomosti, rychle utekla.

Když došel skutečně až ke kouřícím troskám, naskytl se mu mnohem děsivější obraz, než si v duchu představoval, než v duchu čekal, i když věděl podle síly té exploze, že následky musí být strašné. Celá plocha kolem trupu letadla byla pokryta kouřícími pláty plechu, doutnajícími útržky látek, kůže, per a jiných ozdob servaných z těl slavících domorodců. Trup letadla se prakticky rozpadl a teď se tady rozvaloval s všelijak pokroucenými a demolovanými sedadly a ostatním

vnitřním vybavením, z něhož některé kusy ležely desítky yardů daleko. Zbytky palivové nádrže tvořily jakousi kouřící hromadu všelijak zprohýbaných a orvaných plátů plechu.

Nedaleko té hromady ležela tři mrtvá těla. Tito lidé byli asi v okamžiku exploze nejblíže nádrži, když vybuchla, protože byli bez oděvu a kromě toho, že byli příšerně spáleni, byla jejich těla také rozřezána od létajících plechových úlomků. Z jednoho dokonce vyčníval hluboko vražený kus ocelové traverzy. I letmý pohled stačil na to, aby bylo jasné, že jim už není pomoci. Najednou Biggles koutkem oka zachytil jakýsi pohyb a když se tím směrem podíval, spatřil na samém kraji vyhořelého prostoru jakéhosi muže, jak se snaží po kolenou odplazit pryč. Okamžitě se k němu rozběhl a přitom už z dálky viděl, že jeho pleť není zdaleka tak tmavá, jako těla ostatních obětí.

Vtom najednou zakopl a málem upadl přes jakousi dlouhou tyč, kterou zřejmě Indiáni odhodili při tom, jak se bezhlavě snažili zachránit útěkem před řádícími plameny. Na jednom konci tyče byl připevněný koženými pásky předmět, který Biggles doufal, že najde, i když se o tom nikomu nezmínil. V černém popelu se válel Atu-Hua, ten všemocný zelený bůžek s rudýma očima! Usmívaje se hořce nad představou neštěstí, které ten uctívaný předmět přinesl svým zbožňovatelům, nechal Biggles drahocenný poklad dál ležet ve špíně a spěchal k poraněnému muži, který uslyšel kroky a ještě stále na kolenou se zjevně bolestně snažil ohlédnout přes rameno, aby pak konečně rozeznal přicházejícího bělocha.

Byl to zjevně velmi mladý muž, vlastně takový mladíček, jestli mu bylo dvacet, tak to bylo hodně. „Socorro!“ vydechl uštvaně. Bigglesova slovní zásoba stačila na to, aby věděl, že mladík volá o pomoc, ale neodpověděl a místo toho hned jednal. Přiklekl vedle zraněného a začal prohlížet, kde je vlastně poraněný. Chlapec se mu snažil pomoci a s obličejem zkřiveným bolestí, se převalil na záda.

Žádné zranění ale nebylo na první pohled vidět, jenom ošklivě popálené ruce a obličej, vlasy mu uhořely až na holou kůži, místy plameny odpudivě přiškvařenou. Přišel i o všechny řasy a obočí, takže jeho tvář působila dojmem zlovolného netvora z nějakého hororu. Ale jeho tělo jako zázrakem neutrpělo žádnou vážnější popáleninu. Důvodem toho bylo, jak si Biggles s údivem uvědomil, že mladík na sobě měl normální šaty. Byly sice místy spálené, ale bylo vidět, že to nebyly žádné kusy hadrů, jako na sobě měli Indiáni. Jeho sako s kovovými knoflíky a jakýmsi emblémem na prsou, vypadalo jako součást nějaké uniformy. Tehdy, jak se tak říká, to Bigglesovi konečně došlo. Byla to skutečně uniforma a ne ledajaká a mladík nebyl vůbec Indián.

„Umíte anglicky?“ přímo vyštěkl Biggles.

„Ano, seňor. Já mluvit anglicky,“ zazněla očekávaná odpověď.

„Co ta vaše uniforma? Byl jste členem posádky Caravany?“

„Si, seňor.“

„Nejste náhodou Pepe?“

„Si, jsem Pepe. Jak víte?“

„Řekla mi to Conchita.“

„Conchita! Kde je ona?“

„Je v bezpečí.“

„Děkuji Bohu! A vy, jak jste sem vy přišel?“

„Mám tady letadlo. Hledali jsme vás. Conchita na nás mávala a tak jsme tady přistáli. Co jste dělal u těch Indiánů?“

„Já nechal Conchita a jít pro jídlo. Jsem byl skoro mrtvý, když mě Indáni najít a vzali do jejich vesnice. Oni se potom ptali, jak se já dostal sem do hory. Řekl jsem, že vzduchem. Oni pak šli a našli letadlo. Potom hodně slavili a zpívali a tančili. Fiesta, seňor.“

„Proč jste je nechal spálit letadlo, když jste přece musel dobře vědět, že je v něm spousta vysoce hořlavého paliva?“

„Oni byli jako šílený muž. Všichni opilí. Nemohli chápat, nechtěli chápat. Oni musí udělat nějakou oběť, protože –“

Biggles ho netrpělivě přerušil: „Protože si mysleli, že se jim vrátil zpátky ten jejich všemi uctívaný Atu-Hua?“

Pepe se přímo vyděsil: „Vy to víte, seňor?!“

„Ano. Teď už nemluvte, povíte mi později víc.“ Ve skutečnosti si Biggles až příliš dobře uvědomoval, že Pepe potřebuje naléhavě první pomoc a neměl by se vyčerpávat mluvením, ale současně na něho chrlil své otázky, protože měl strach, že by Pepe mohl ztratit vědomí nebo dokonce zemřít postraumatickým šokem a tím by přišli o veškerou naději mladého navigátora zachránit. Proto ještě pokračoval: „Tady pro vás nemohu vůbec nic udělat. Mohl byste se pokusit a jít se mnou?“

„Jít? A kam?“

„K našemu letadlu, kde vám ty spáleniny můžeme ošetřit. Jestli ale nemůžete vůbec chodit, musím dojít pro

ostatní a nechat vás tady samotného. Ale mezitím se ti Indiáni možná vrátí. Bylo by lepší, kdybyste se mnou mohl hned odejít, i když třeba jenom kus cesty. Tady odtud musíme rychle zmizet.“

„Pokusím se,“ sténaje prohlásil Pepe a začal se s Bigglesovou pomocí zvedat na nohy. Zamotal se, jako když už už omdlí, ale vyrovnal to a opřel se o Bigglese. Byl evidentně stále pod vlivem šoku a ty jeho popáleniny musely strašně bolet.

Biggles ho vzal v podpaží, odvedl pár kroků zpátky, zvedl z popela dlouhou tyč, o kterou předtím zakopl, kapesním nožem přeřízl řemínky a zašpiněnou sošku bůžka, který způsobil tolik zla, strčil do podpaží jedné ruky, druhou chytil Pepeho kolem ramen a společně se začali doslova sunout kupředu k lesu.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

PŘEKVAPIVÉ ODHALENÍ

S Pepem takřka zavěšeným na jeho paži, a po mnoha četných vynucených přestávkách, dorazil konečně Biggles na jejich vysokohorskou planinu doufaje, že se mlha konečně rozptýlila. Ale nebylo tomu tak. Právě naopak. Počasí vypadalo mnohem hůře, vzduch byl doslova plný vlhkosti, která jako by se snášela či vznášela ve vzduchu v podobě drobného mžení, v důsledku čehož bylo všechno do nejmenšího detailu pokryté nepříjemnou vrstvou vody.

Algy a Conchita už byli zřejmě hodně nedočkaví a zřejmě je už z dálky vyhlíželi, protože ihned, jakmile se Biggles s Pepem objevil na kraji pralesa, jim hned přiběhli naproti, přičemž Conchita stále ještě hodně kulhala.

„Podívejte, koho vám vedu!“ volal na ně už z dálky vesele Biggles.

Nemusel se Conchity samozřejmě vůbec ptát. I přesto, že byl mladý muž ve strašlivém stavu, s takovými popáleninami v holém obličeji, bez vlasů a v potrhaných a upálených šatech, okamžitě rozpřáhla ruce: „Pepe! Pepe!“ volala překvapeně, jako by nevěřila svým očím a byla by se na mladíka vrhla a začala ho objímat, kdyby ji Biggles včas nezarazil a neupozornil to temperamentní děvče, že jej i přítel není vůbec ve stavu, kdy by se s ním mohla mazlit, i kdyby to myslela kdovíjak dobře. „Ale no tak, Conchito, nechejte ho být, až mu bude líp,“ přísně ji

odmítl a pak se obrátil na Algyho podávaje mu zašpiněnou sošku. „Pořádně to někde v letadle schovej.“

„Co je to?“

„Atu-Hua.“

Okamžik to vypadalo, že Algy utrpěl šok a hned tak nebude schopen ani promluvit. „Člověče, proč sem vlečeš to prokletý haraburdí, co přináší všem jenom pech?!“

„No, když nám dalo tolik práce ho najít, tak mne jen napadlo, že si ho rovnou necháme raději pěkně u sebe. Kromě toho se z něho v té šílené hře, do které nás zatáhli, může docela dobře stát trumfové eso.“

Nikdo už dál nediskutoval, všichni se soustředili na pomoc nebohému navigátorovi, aby ho v pořádku dostali dovnitř do Merlina, kde mu okamžitě dal Biggles prášky proti bolesti, potom mu vydesinfikoval a zavázal popálená místa, která konec konců nevyhlížela nejhůře. Vzhledem k intenzitě požáru to mohlo dopadnout daleko tragičtěji, protože díky šatům byla zasažena jenom povrchová vrstva kůže a i ta byla spíše popálená než úplně seškvařená. Bylo možné mu dokonce i podat horkou polévku a vyhladovělý Pepe pak po jednom šálku prohlásil, že je „jako znovuzrozený,“ což samozřejmě bylo velice přehnané, ale vzhledem k jeho utrpení docela logické. Jakmile se mu ale dostalo v prostorné kabině Merlina veškerého pohodlí a účinky poúrazového šoku začínaly odeznívat, jeho stav se začal rychle zlepšovat a za chvíli byl již schopen souvisle mluvit.

„Uvědomujete si, že dokud trvá tahle hrozná mlha, tak vás odtud nedostaneme?“ oslovil ho za nějakou chvíli Biggles.

To samozřejmě Pepe jako navigátor velice dobře chápal.

„Zatímco tady musíme čekat, mohl byste nám povědět, pokud to víte, jak k tomu všemu došlo," navrhl pak Biggles. „Čím dříve se dozvíme, jak si vlastně stojíme, tím lépe. Kromě toho ušetříme dost času."

„Co chcete vědět?" souhlasil Pepe.

„Několik věcí. Zaprvé se ale chci zeptat, jestli si myslíte, že se Indiáni třeba vrátí zpátky k tomu, co zbylo z letadla po výbuchu?"

Pepe ale neměl tušení. „Mohli by se vrátit, to ano, pane. Oni nevědí, co ve skutečnosti dělají. Všechno visí od toho, co jim jejich čaroděj, ano, jejich šaman, vlastně povídá. On je má pod svým palcem."

„A proč se tedy vrátili ke Caravaně, když si předtím odnesli všechno, co mohli unést?"

„Aby obětovali letadlu oběť za to, že jim přivezlo zpátky Atu-Hua. Tak to alespoň já rozumím, totiž, víte?"

„A co hodlali vlastně obětovat?"

„Já."

Biggles zůstal jako opařený. „Chcete mi říci, že Indiáni chtěli obětovat vás?"

„Ano."

„Jak?"

„Stejný způsob, jako obětovat jejich otcové, když první bílí mužové přišli do jejich země. Spálení zaživa."

„Skvělé," zabručel Algy.

„Copak to dávno nezapomněli?" namítl Biggles nedůvěřivě. Ta představa obětovávání ve dvacátém století mu připadala naprosto absurdní.

„Oni nezapomněli vůbec nic. Oni si předávají svoje příběhy a návody z generace na generace. Udělali oheň z

kusů věcí z letadlo a právě mne chtěli hodit dovnitř, když vybuchl benzín. To mi zachránilo život, řekl bych já, seňor.“ Pepe se šťastně usmál. „Třeba si oni mysleli, že se Atu-Hua kvůli něčemu teď rozzlobil na ně.“

„To tedy asi rozzlobil,“ komentoval to tiše Algy.

„Povězte mi,“ přerušil ho Biggles. „Věděl jste, že je Atu-Hua v letadle?“

„Ne. Jak jsem to mohl jenom vědět? Poprvé jsem se o tom dozvěděl, když jsem našel jejich vesnici a našel je kolem něho tancovat. Já říkám vesnici, ale to je víc než to. Je to starověká ruina z kamene, nějaký kostel, myslím, myslím taková ta s byty pro kněze kolem. Jako ty ostatní, co byly objevený nedlouho před časem. Tahle je vybudovaná ze stejného kamene jako hora, na které já byl a se schovává velmi dobře. Těžko je vidět, dokud se nedostanete blízko až k ní. Myslím, že proto její objev dosud nikdo neuděl.“

Biggles přikývl. „Nemáte tušení, co to mohlo být, jaká byla příčina toho, že vaše letadlo najednou šlo tak prudce k zemi?“

Pepe upadl viditelně do jakýchsi rozpaků.

„Nesnažte se mne přesvědčovat, že to zavinil Atu-Hua,“ zažertoval Biggles s úsměvem.

„Náhodou, jistým způsobem, to tak vlastně mohlo být.“

„Co myslíte tím, jistým způsobem? Conchita nám říkala, že na palubě letadla došlo k nějakému silnému výbuchu?“

„Ano.“

„Co ho způsobilo?“

„Musela to být nějaká bomba.“

„Jak by mohla mít bomba něco společného s Atu-Hua?“

„Já nevím…“ Pepe rozpačitě uhnul pohledem.

„Jak by se mohla bomba dostat na palubu letadla?“

Pepe opět viditelně zrozpačitěl. „To možná bylo proto, že byl Atu-Hua na palubě, že tam byla daná ta bomba. Teď, když mám čas o tom přemýšlet, tak si já myslím, že to může být taky moje vina, že vybuchla bomba na palubě našeho letadla.“

„Vaše chyba!“ zvolal překvapený Biggles. „Zatraceně, chlapče, to mi tedy povězte, jak by se něco takového mohlo asi stát?“

„Já vám řeknu,“ začal Pepe po chvilce, jako by dospěl po duševním boji k nějakému zásadnímu rozhodnutí. „Já vám řeknu všecko. Co si myslím, že se stalo. Když jsme už už chtěli odletět z El Lobitos, kde jsme zastavili na chvíli, náš pasažér, seňor O’Higgins, najednou nemocný. A on mě požádal, abych od něho vzít malý balíček do Santiago. On si ho vezme, říkal, až dojede později, až bude zdravý zas. Byly to dva malé balíčky, spolu dohromady svázané malým provazem.“

„A vy jste souhlasil, že to pro něho uděláte?“

„Ano. Mně se to nezdálo jako něco špatného.“

„Předpokládám ale, že vám za to zaplatil?“ zpřísněl Biggles.

Pepe se zjevně styděl. „Dal mi sto escudos, Bůh mi to promiň!“

„To bylo od vás velmi hloupé, Pepe. Teď si asi myslíte, že v tom balíčku byla ta bomba, co?“

„Ano.“

„Z jakého důvodu?“

Pepe pokrčil rameny. „Aby zastavit letadlo a to nedoletět až do Santiago, já myslím.“

„Proč?“

„To já si nedovedu vysvětlit, ani představit, jedině že to mělo něco společné s Atu-Hua, o kterém jsem ale v tom čase nevěděl nic. Teď ale si vzpomínám, že jak se choval pan O’Higgins, tak to bylo opravdu podivné. Tak hrozně moc mu záviselo na tom, aby balíček šel letadlem! Ale on přitom říkal, že jsou v něm jenom hodiny.“

„A vy jste tomu věřil, Pepe?“

„Samozřejmě, že já věřil. Slyšel jsem přece, jak stroj tiká!“

„A teď si myslíte, že to asi bylo časovací zařízení té bomby, co?“

„Ano.“

„Kam jste ten balíček dal?“

„S ostatními balíčky spolu pohromadě a poštou do zavazadelního prostoru. Zasloužím si být potrestaný za to, že jsem udělal takovou věc, která je proti nařízení.“

„Už jste se potrestal dost,“ namítl Biggles klidně. „Kdybych byl vámi, o tomhle bych nikomu nic neříkal, dokud nebudete mít čas si všechno pořádně promyslet. Teď by to totiž mohlo způsobit ještě víc nepříjemností.“

„Bude tak, jak říkáte, seňor.“ Pepe pokračoval s očima upřenýma na Bigglese. „Teď si už možná myslíte, že třeba Atu-Hua s tím má přece jenom něco společné?“

„Teď ano, i když zdaleka ne tak, jak si to možná myslíte vy. Ten bůžek sám o sobě nemohl způsobit žádnou havárii letadla. Domnívat se něco takového by bylo skutečně směšné, i když možná existují dostatečně pověrčiví lidé, aby něčemu takovému uvěřili. Já si

naopak myslím, že tu bombu poslali na palubu letadla právě proto, že tam byl také Atu-Hua.“

„Ale proč, seňor, proč?“

„Někdo prostě nechtěl, aby se Atu-Hua dostal až do Santiaga. Jaký jiný důvod by se tady dal asi najít?“

„To já opravdu nerozumím.“

„Abych řekl pravdu,“ zamračil se Biggles, „ani já ne, i když teď už se mi zdá, že v té tajemné historii začíná přece jenom pomalu svítat. Podívejte se na to z tohoto hlediska. Pokud víme, tak jenom tři lidé věděli, že je tenhle starověký náboženský symbol na cestě do Chile. Někdo ho chtěl tady. Ale někdo jiný si to nepřál a pro to, co si myslel, musel mít zatraceně dobré důvody, protože byl připraven zničit celé letadlo a zabít kohokoli v něm, jen aby zabránil jeho příletu do Santiaga. Ten někdo si musí myslet, že se mu to všechno podařilo.“

„A teď, když máte toho bůžka, co s ním budete dělat?“

„Dám ho člověku, kterému patří, člověku, který ho koupil v Londýně na aukci uměleckých předmětů.“

„Ale co když si Indiáni budou třeba myslet, že je to jejich majetek?“ vložila se do hovoru rozpačitě Conchita.

„To by ovšem byl spor, který by musel vyřešit někdo jiný než my.“

„Pro Indiány má větší hodnotu než pro všechny jiné lidi,“ namítl Pepe.

Biggles mávl odmítavě rukou. „Někteří lidé si ale z čistě politických důvodů mohou myslet pravý opak. Mně osobně se politický aspekt celé záležitosti vůbec netýká. A netýká se ani lidí, kteří nás sem poslali. Pro ně je to pouze otázka peněz, ostatně jako mnoho jiných záležitostí v dnešní době. Atu-Hua byl pojištěný v

Londýně na velice vysokou částku a pokud se soška znovu nenajde, pojišťovna bude muset vyplatit pojistné.“

Pepe přikývl. „Teď já rozumím, ano. Který z mužů, co vědí, že Atu-Hua byl naložený do letadla by položil také bombu dovnitř? Můžete mi říci jeho jméno, seňor?“

„Ne, to nemohu. Ale časem na to přijdu.“

„To musel být ten muž, co mi zaplatil za malý balíček, abych to vzít do Santiago!“

„Tak to sice vypadá, ale nesmíme soudit příliš ukvapeně. A při té příležitosti vás musím vážně varovat. Může se stát, že ta osoba, zodpovědná za výbuch v letadle, nebude příliš potěšena, až se dozví, že jste to přežil a jste schopen vypovídat o tom, co se všechno seběhlo na palubě letadla. Možná se dokonce pokusí vám zabránit, abyste promluvil.“

Pepe vykulil oči. „Chcete říci, že já možná budu v nebezpečí?!“

„Vy oba, Conchita i vy.“

„Je to možné?“

„Obávám se, že ano. Mohu vám říci, že se někdo v Chile pokoušel i mně zabránit v tom, abychom hledali Caravanu. Teď jsme ji našli a já tady tím pádem budu ještě méně oblíbený. Ale to je jedno. Hlavní věcí je, dostat vás oba domů.“

„A Atu-Hua berete s sebou?“ zeptala se Conchita.

„Ano.“

„Kdyby bylo po mém, tak bych s ním švihnul dolů do té propasti, aby ho už nikdo nikdy neviděl,“ namítal Algy.

„To by nebyl tak špatný nápad, jenomže já se necítím oprávněný k tomu, abych házel do propasti sto tisíc liber, které patří někomu jinému,“ odpověděl klidně

Biggles. „Když jsme se dostali už tak daleko, tak tu záležitost dotáhneme do konce.“

Nic jiného se nedalo dělat a tak den pomalu plynul. Algy čas od času vybíhal ven z kabiny, aby se podíval na obzor, jestli se nezmění počasí a nikdo se zdola neblíží. Pepe se totiž nijak netajil svým strachem, že se Indiáni mohou vrátit, protože ho budou hledat, stejně tak jako ztraceného bůžka. Naneštěstí jejich šaman nebo čaroděj z požáru vyvázl živý. „Já vidět jeho, jak jde zdravý,“ prohlásil rozčileně. „Ty lidi nejsou jako Indiáni, co já viděl jinde. Ani oni nemluví jako Indiáni jazykem Quechua. To je společný jazyk jak Indáni mluví v Cordillera.“

Po delší odmlce Pepe stále rozhořčeněji pokračoval. „Na tom ale nic divného není. Vždycky se povídalo a vyprávělo o ztracených kmenech, co žijí mimo civilizovaný svět na nějakých dalekých a neobjevených quebrada, v srdci velkých hor.“

„Co je to „quebrada?“ ptal se Algy.

„Vy byste tomu říkat propast, nebo údolí, velmi úzké. Proč by nemohla mít taková velikánská horská země země jako je tahle naše, taková místa? Tam absolutně budou nějaký původní obyvatelstva, který se tam uteklo před bílými tvářemi, který byly šílený ze zlata? Někteří lidi pořád mají ten názor a mínění, že pořád existují malé skupiny Inků, který utekli do hor, když slyšeli, že jejich velitel, jejich král Atahualpa, byl Pizarrem zavražděný. A potom přicházel ten obrovský masakr všude. To je věc historická, ale já teď myslím můžu říct, že já vidět skutečně sám takový lidi. Já rozuměl některý slova, co oni používali, slova, co přešly do španělskýho jazyka, ale ne všechny. Oni nebydlí v

chozas, jak my říkáme primitivní domkům, ale v kamenných budovy, co musely být už dávno dávno před mnoha roky postavený. A co Moruchucos? Nikdo o nich nikdy neslyšet nic, až do doby nedávno, kdy před pár lety se najednou objeví ve městě jménem Montana. Oni říkali, že byli potomkové uprchlých Indiánů, částečně Španělé, částečně Indiáni, co to vzali do hor po válce v roce 1824. Takoví lidi by uměli žít v kraji, jako je tenhle, kde najdete prales a trávu jako v pampa, kde je až dvanáct stop vysoká a víc, jako je tohle místo, kde jsme my, například. Ale já moc mluvím," omluvně zakončil Pepe svou řeč, která ho v jazyce jemu ne zcela vlastním viditelně dost vyčerpala.

Algy se šel opět podívat ven, jaké je počasí. Dosud vždycky hlásil „beze změny", ale tentokrát, jak se blížil večer, najednou zpozoroval ve vzduchu jistý pohyb a mlha se začala pomalu pohybovat směrem pryč z planiny.

„Ta změna přišla už příliš pozdě, abychom z toho něco měli," prohlásil Biggles a zavrtěl odmítavě hlavou. „Já se nebudu pokoušet startovat z tohohle bidýlka, dokud pořádně neuvidím na to, co vlastně dělám. Bude lepší vsadit na jistotu a počkat do rána. Dáme si něco k jídlu a pořádně se na to vyspíme."

S tím rozhodnutím všichni souhlasili, protože všichni měli stejné zkušenosti s létáním a jeho závislostí na počasí.

Algy odešel prohlédnout sklad potravin, jestli by se tam nenašlo pár konzerv, ze kterých by se dala připravit slušná večeře, ale brzy se vrátil a ve tváři měl výraz nejistoty a překvapení. „Mám halucinace, nebo snad opravdu něco slyším?" zeptal se a pohlédl na Bigglese.

Biggles mu ihned neodpověděl. Místo toho přešel ke dveřím kabiny, otevřel je, vyhlédl ven a ponechávaje dveře dokořán, vrátil se dovnitř. „Máš pravdu,“ povídá Algymu zaraženě, „taky jsem cosi zaslechl.“

„Co to asi je? Ze by se blížila bouřka?“ polekaně se ozvala Conchita.

„Nebudu se pokoušet vás klamat,“ suše pronesl Biggles. „Zní to, jako by si Indiáni chtěli vykřičet plíce a hádám, že jdou zrovna směrem k nám!“

„Teď, když už překonali strach, se vracejí pro svého boha Atu-Hua,“ prohlásil Pepe naprosto zdrceně.

„Možná. Možná ale, že hledají jenom vás,“ podotkl Biggles.

„Co budeme dělat?“ vylekala se Conchita. „Nevypadá to, že máme zrovna moc možností,“ klidně odpověděl Biggles.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

BIGGLES RISKUJE

Jak se planiny pomalu zmocňoval soumrak, mlha se víc a víc rozptylovala, i když jakoby neochotně. Ale jak Biggles řekl, tahle změna počasí přišla příliš pozdě, než aby jim mohla nějak posloužit. Hranice otevřeného prostoru, zejména na straně, kde se dotýkaly holé útesy vlastně okolních oblak, se jevily jenom jako mlhavé stíny. Pokoušet se dostat do vzduchu stroj obklíčený horskými štíty dosahujícími až dvaceti tisíc stop výšky a více, to by bylo takové riziko, které si žádný zkušený pilot nemůže dovolit.

Ozvuky hlasů, znějících jako nějaké divošské procesí, se po přestávce začaly ozývat znovu a zřetelně se přibližovaly. Biggles, který stál u otevřených dveří kabiny, svým kolegům oznámil nevítanou zprávu, totiž že si už je naprosto jistý, že Indiáni opustili trosky nebohé Caravany a právě teď směřují až nahoru na pláň.

„Tedy, já to nechápu," ozval se Pepe, který vypadal stejně vylekaně jako udiveně. „Proč by sem jenom Indiáni chodit? Přece není možné, aby vědět, že jsme tady my?"

„Oni moc dobře vědí, že tady někdo je," bez obalu mu oznamoval Biggles. „Tam v té měkké půdě kolem havarovaného letadla a tady všude kolem jsme museli zanechat tak jasnou stopu, že by ji mohl v té nejtemnější noci sledovat skoro slepec, natož Indiáni, kteří tráví polovinu života stopováním zvěře! Za to ale nikdo nemůže. Tomu se prostě nedalo předejít."

„No, radši bysme měli začít něco dělat," zavrčel Algy podrážděně. „Nemůžem tady přeci sedět jako vykrmený kuřata, co jenom čekají, až jim někdo zakroutí krkem!"

„Myslím, že jim půjdu naproti, abych zjistil, k čemu najednou takový poprask," rozhodl se Biggles.

„A k čemu to bude dobrý? Mluvit s nima stejně nemůžeš. Neumíš přeci ani slovo indiánsky," vehementně protestoval Algy. „Sejdeš tam dolů k nim a první bude, že do tebe někdo z nich zapíchne svůj oštěp!"

„K tomu by mohlo docela dobře dojít, jestli tady zůstaneme jen tak sedět a budeme jen čekat až oni přijdou až k nám," odporoval mu Biggles netrpělivě. „Mně se vždycky osvědčilo popadnout býka za rohy a využít momentu překvapení. Až se tam najednou objevím, tak z toho budou mít šok. Nebudou vědět, co to má znamenat, a kdo já vlastně jsem. A mezitím, co se budou snažit na to přijít, se mi třeba podaří je nějak přimět k tomu, aby se vrátili."

„Vezměte s sebou Atu-Hua a dejte jim ho," navrhovala směle Conchita. „Třeba to je to, co vlastně hledají."

„Myslím, že to není ono," vysvětloval neúnavně Biggles. „Třeba by to zabralo, ale na druhé straně by to mohlo mít také úplně opačný efekt než potřebujeme. Co myslíte, Pepe? Já jsem naprosto přístupný vaším návrhům. Vy přece o těchto divokých lidech víte víc než já."

„Když jsem se s nimi já naposledy setkal, tak oni mne chtěli hodit do táborovýho oheň," ponuře odvětil Pepe. „Takoví jsou to lidi. Já pochybuji o jejich mozku, jestli vůbec nějaký mají, jestli jim někdy vůbec dobře

zafunguje. Mohl byste jich několik zastřelit. To by bylo něco, čemu by oni dobře rozumět.“

Vypadalo to, že je Biggles přímo v šoku. „To je tedy moc, moc hezké, od vás, od Chilana! Tihle lidé jsou sice třeba Indiáni, ale to přece vůbec nemění nic na skutečnosti, že jsou to chilští občané stejně tak jako vy! Barva jejich kůže na tom nic nemění. Já nemám o nic víc práva zastřelit někoho z nich, než mám právo zastřelit nějakého bělocha v Santiagu!“

„To je jenom otázka názorová. Když se vás snaží někdo zabít, máte všechno právo zabít jeho dřív.“

„Zatím se nás ale zabít nepokusili.“

„Ale vypadá to, že se o to budou pokoušet. Jestliže mi na to budeme čekati, pak bude příliš pozdě dělat něco proti tomu.“

Biggles se lehce pousmál. „S tím nemohu polemizovat. Jaké mají zbraně?“

„Viděl jsem jenom oštěpy, kamenné sekery a takové ty – tlusté klacky.“

„Žádné střelné zbraně?“

„Žádné jsem neviděl. Kde by oni chudáci dostat střelné zbraně? Pochybuji, že nějakou střelnou zbraň někdo z nich vůbec někdy vidět.“

„Heleďte, jestli něco rychle nepodnikneme, tak je máme tady!“ vložil se do diskuse poměrně ostře a netrpělivě Algy.

To bylo tak evidentní, že se o tom nedalo diskutovat. „Jednu věc rozhodně udělat nemůžeme a to dovolit jim, aby si hráli s naším letadlem,“ uzavřel dikusi Biggles. „Kdybychom o ně přišli, tak tady zůstaneme na věky.

No, uvidím, co se dá dělat. Vy zůstaňte schovaní tady. Pepe, vás nesmí za žádnou cenu spatřit! Třeba si

vzali do hlavy, že jste jistým způsobem zodpovědný za ten výbuch, který jim tak připálil zadek.“ S těmi slovy zamířil Biggles k východu.

„Já jdu s tebou,“ přidal se Algy vstávaje. „Nenechám tě přece, aby jsi šel proti tomu davu dole sám!“

„Díky, Algy, ale ty zůstaneš tady,“ nesmlouvavým tónem odpověděl Biggles. „To je rozkaz.“

Algy pokrčil rameny, ale mlčel.

Biggles rychle pokračoval. „Jestli se nevrátím, tak navrhuji, abyste bránili náš stroj co nejdéle to půjde. Ale nezačínejte střílet, dokud nebudete skutečně muset. Tím chci říct, že nemáte na vybranou, jestli si chcete zachránit život. Ve skříni je ještě jedna pistole. Algy, dej ji Pepemu. Ať poslední kulku šetří pro Conchitu, pokud ovšem nedává přednost tomu, že jim padne do rukou a bude muset strávit zbytek života s nimi tady v džungli.“ Když to Biggles dopověděl, kvapně se obrátil a vyšel ze dveří ven.

Minutu jen tak stál a poslouchal přibližujícímu se zmatení hlasů a odhadoval, že to není daleko od té části pralesa, kde už stromoví řídne a začíná být vidět na otevřenou planinu.

Na okamžik zaváhal, jak ho cosi napadlo, taková úplně evidentní věc, že ho až zaskočilo, proč ho něco takového nenapadlo dřív. Celou tu dobu vycházel z naprosto definitivního faktu, že Indiáni vědí o existenci bůžka jménem Atu-Hua, kterého také dobře znají a uctívají. Takže jakmile by ho spatřili, okamžitě by ho poznali. Vypadalo to, že k něčemu takovému skutečně došlo. To, co vyprávěl Pepe, to prakticky potvrzovalo. Ale jak by to bylo možné? Jak by ho mohli poznat? Přece

podle záznamů byla ta soška dlouhá léta v Anglii, možná dokonce i celá staletí. Ani jeden z těch divochů, ať už jsou jakéhokoli původu, ho nemohl nikdy vidět. Údajně se soška vynořila kdesi v East Endu a to by znamenalo, že ani jeden z těch Indiánů nemohl být na světě, když zmizela z Jižní Ameriky, podle zasvěcených badatelů pravděpodobně na palubě nějaké španělské lodi vracející se do Evropy.

Bigglesův analytický rozum se rozběhl na plné obrátky. Na tomhle případu je něco velice divného. Někde je něco v nepořádku. Je sice pravda, že se Indiáni mohli dozvědět o Atu-Hua z vyprávění, jak se to ostatně děje s folklorními tradicemi, zvyky a obyčeji, v každé zemi, ústním podáním, vyprávěním z generace na generaci, ať už je civilizovaná nebo tak zvaně necivilizovaná. Ano, přemýšlel Biggles v duchu, něco tady od začátku nehraje. O tom bůžkovi třeba Indiáni něco věděli, ale to přece neznamená, že ho také jsou schopni ihned rozeznat a identifikovat, když ho v životě uvidí skutečně poprvé. Docela ho otrávilo, že si tuhle otázku už nepoložil dávno. Zásadně by totiž změnila způsob, jakým by vedl vyšetřování a zvláště ty diskuse s Pallimem a Barrendem. Co to ostatně Pallimo tvrdil? Že nijak zvlášť netouží po tom, aby sošku sám vlastnil, ale že by velice nerad, aby ji získal někdo jiný. Tohle prohlášení se najednou octlo v úplně jiném světle a dostalo úplně jiný význam. Ten důvod, který naznačil Thurburn v Santiagu, tenkrát vypadal docela rozumně, jenomže nyní si Biggles nebyl vůbec jistý, že měl pravdu. Začal nabývat stále většího a většího přesvědčení, že byl zatažen do nějakých intrik, do nějakého spiknutí, které je

mnohem nebezpečnější a mnohem větší, než si kdy vůbec pomyslel.

Teď dokonce na okamžik začal uvažovat o tom, že se raději vrátí a vezme bůžka s sebou, aby viděl, jaký efekt to bude mít na ten šílený ryk, který se stále blížil. Ale potom ten nápad zamítl, hlavně proto, že neměl dost času, když chtěl ten rozvášněný dav zarazit ještě předtím, než se vyřítí na planinu a uvidí, že tam stojí letadlo. Obával se, že po tom, jak zapálili Caravanu, i kdyby si dali třeba větší pozor a chovali se nyní opatrněji, bylo velice těžké předvídat s jistotou jak se zachovají.

Biggles už neváhal ani vteřinu a vyrazil rychlým krokem ke kraji pralesa, kde obrovské stromy přecházely v houští tropických stálezelených keřů, takže se tam dostal těsně předtím, než se na stejném místě vynořili Indiáni. Vedla je jakási divná postava oblečená v hadrech a ověšená všelijakými primitivními ozdobami. Samozřejmě, že ho okamžitě zpozorovali, jak tam stojí bez hnutí a jejich chování odpovídalo přesně tomu, jak si to Biggles představoval. Zůstali stát jako přimražení. Všechen hluk najednou zmizel, jako když se najednou vypne rádio uprostřed populárního šlágru. Stáli tam a vykulenýma očima zírali, brady dole, pusu dokořán, ale obličej jinak pořád bezvýrazný, jak je typické pro domorodce na celém světě, když se octnou tváří v tvář něčemu mimo jejich chápání. Bylo jich asi dvanáct.

Asi půl minuty se na ně stejně ztrnule a bez jediného pohybu díval i Biggles. Jenomže to muselo jednou skončit. Proto se rozhodl, že to bude on, kdo to čarovné kouzlo překvapení přeruší. Zvedl tedy ruku dlaní dopředu, v gestu, které v naší civilizaci obvykle znamená „stát“, i když jinde ho třeba mohou chápat jako pozdrav.

Tady to nemělo absolutně žádný efekt. Indiáni se ani nepohnuli, kromě toho, že se ti vzadu tlačili na ty vpředu, aby viděli, co zapříčinilo takové zastavení. Když ale ten důvod uviděli, zachovali se stejně jako ti první, jako by jim vrostly nohy do země. Nikdo nevydal ani hlásek. Takhle to vypadalo nejméně celou minutu. Jako by to byla scéna z němého filmu.

Biggles, nemaje žádné prostředky ke komunikaci, nemohl dělat nic jiného než čekat, až zase Indiáni přijdou k sobě. Zatím ho uklidnilo, že neukazují žádné známky nepřátelství, i když bylo otázkou, co začnou dělat, až jejich mozek zase přijde k sobě. Kdovíjak to potom dopadne.

Pak už nastala ale doba, kdy Biggles přímo cítil, že už je nejvyšší čas, aby něco udělal. Rozhodl se, že udělá takový malý pokus, který nikomu neublíží, i když ma druhé straně také třeba nikomu a ničemu neprospěje. Velice pomalu a zřetelně začal zvedat ruku a pak ukázal na stezku, kudy Indiáni přišli k planině. Potom řekl nahlas, jasně a zřetelně: „Jděte!“ Samozřejmě, že vlastně vůbec neočekával, že mu někdo bude rozumět. A ukázalo se, že měl pravdu. Nikdo se ani nehnul. Indiáni dál jen zírali. Zkusil tedy říci totéž španělsky. Ale výsledek byl úplně stejný.

Jelikož už situace začínala být nesnesitelná, rozhodl se pro jiný přístup, ze kterého, jak doufal, alespoň získá určité poznatky, i přesto, že zahrnuje určité riziko. Nadechl se zhluboka a vykřikl: „Atu-Hua!“ Ale reakce Indiánů byla stejná, jako by byla u naprosto hluchoněmých. Všichni do jednoho to úplně ignorovali a ani se nepohnuli.

Biggles se rozhodl, že jejich pantomima trvá už neúsnosně dlouho a co víc, mohla by trvat ještě déle, a proto je nutné uchýlit se k nějaké drastičtější akci. Sice by ještě nějakou dobu jen tak stát vydržel, ale neměl k tomu zrovna chuť a kromě toho se začínalo citelně ochlazovat. Pomalu vytáhl pistoli. Podle výrazu ve tvářích těch prostých domorodců, kteří na něho stále upírali zrak bez jediného mrknutí oka, jako by byli zhypnotizovaní, usoudil Biggles, že jim to vůbec nic neříká. Pistole zřejmě vůbec neznali. Zvedl tedy ruku k obloze, namířil nad jejich hlavy a zmáčkl spoušť.

Tohle už pro ně evidentně něco znamenalo, protože to naplnilo svůj účel vysoko nad Bigglesovo nejoptimističtější očekávání. Jak se z hlavně zablesklo a krajinou kolem otřásl dunivý výbuch náboje, vypuklo naprosté zděšení. Celá skupina Indiánů sebou najednou trhla, jako jeden muž se obrátila a v panickém děsu se mlčky vrhla zpátky do hustého pralesa. Za okamžik nebyla na dohled živá duše. Jenom praskání křovin naznačovalo, jak krkolomný a panický je ústup Indiánů.

Po tomto neočekávaném završení napjaté situace, poněkud směšném, když se to tak vezme kolem a kolem, Biggles opět zastrčil pistoli do kapsy a bez ohledu na to, že se nachází uprostřed lesa, vytáhl balíček cigaret a jednu se mu po několika pokusech podařilo zapálit. Vlhko kolem by ostatně náhodnému požáru zabránilo stejně tak dobře, jako navlhly Bigglesovi i jeho sirky. Okamžik čekal, aby se ujistil, že se Indiáni opravdu ztratili v lese, potom se obrátil směrem k Merlinovi a spatřil Algyho, jak k němu uhání s pistolí v ruce.

„Myslím, že tohle nebudeš potřebovat," povídá mu a ukazuje na napřaženou pistoili.

„Co se stalo?“

„Nic.“

„Ale já jsem přeci jasně slyšel výstřel!“

„My jsme tady pořád jen tak stáli a civěli na sebe, až se mi to začalo zdát poněkud monotónní, ztratil jsem trpělivost a vypálil jednu ránu do vzduchu nad jejich hlavy. A to stačilo. Jeden výstřel úplně stačil. Pádili odtud pryč, jako bych byl sám ďábel.“

Algy si oddechl. „Dobrá práce, šéfe. Na jeden náboj je to docela efektní výsledek. Kam myslíš, že teď asi utekli?“

„Někam do lesa, bezpochyby. Možná se nezastaví, dokud nebudou zpátky ve své vesnici, ale na to by asi nebylo moudré sázet. Až budou mít čas si to rozmyslet, tak se vrátí, aby se sem ještě jednou podívali. No, ale teď jsou prozatím pryč a jestli zůstanou tam, kam patří, až do rána do slunce východu, tak budeme v bezpečí. Pojďme zpátky ke našemu stroji.“

„Takže oni o střelných zbraních vůbec nic netuší?“

„V takovémhle místě bych to ani nečekal. Vlastně jsem na to jen tak vsadil a ono to náhodou vyšlo, nic víc.“

Po cestě křovinami zpátky k letadlu uvažoval Biggles nahlas. „To co se stalo, mne přimělo k tomu, abych se znovu zamyslel nad celým tím případem a hlavně celým jeho charakterem. Začíná mne zajímat, jestli jsem ten případ nezačal vlastně z úplně špatného konce? Buď nám někdo naservíroval celou hromadu lží, nebo ti lidé, se kterými jsme už mluvili, a kteří jsou prý experty na zdejší problémy a situaci, ve skutečnosti ani nevědí, o čem to vlastně mluví. Skoro bych se vsadil, že tihle chudáci Indiáni, se kterými jsme se tady zapletli,

nemají o nějakém bohovi jménem Atu-Hua, či o komkoli jiném, ani zbla tušení. Když jsem na nich vyzkoušel to jméno, tak to na ně mělo stejný vliv jako kdybych třeba zavolal – Charleyova teta! Ostatně podle toho jejich způsobu života, daleko od nejbližší civilizace, uprostřed neznáma, já bych se opravdu vsadil, že nemají ani nejmenší tušení, jak to chodí a co se děje v současném světě. Možná, že je to dokonce jejich štěstí.“

„Takže, co z toho plyne?“

„Jestli nějaký chytrák počítá s povstáním domorodců, které vyvolá tím, že vytáhne na světlo světa tenhle dávno ztracený zázrak jménem Atu-Hua, kterého jsem od začátku podezíral, že je u kořene celého toho případu, tak zjistí, že se sice pustil proti proudu, ale chybí mu pádlo.“

„Ale pak nedává vůbec smysl, proč začali domorodci tak nadšeně tancovat a ječet, když našli ztraceného Atu-Hua v trupu Caravany?“

„Pokud mám vůbec nějaké zkušenosti s naivními a nekomplikovanými domorodci nejrůznějších národností, tak všichni jsou vždycky nadšením bez sebe, když mají jakýkoli důvod si zatancovat a zazpívat. Konec konců si ti chudáci v takových podmínkách, jako jsou tady, asi zábavy příliš neužijí, nemyslíš? Těm poslouží jakákoli záminka k tomu, aby se trochu rozjeli.“

„Otázka ale je, jestli se sem ještě nechtějí vrátit?“

„To je otázka, na kterou nehodlám vůbec hledat odpověď, protože bych jenom hádal stejně tak jako ty. Ale abychom se mohli alespoň trochu v klidu pár hodin prospat, budeme držet hlídky. Jestli přece jenom znovu přijdou, tak už určitě nebudou dělat takový hluk jako před chvílí.“

Algy jen přikývl.

Oba zachmuřeně kráčeli stále temnějším soumrakem.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

NEZNÁMÝ ZASAHUJE

Když Biggles s Algym dorazili k Merlinovi, přivítal je pořádně vylekaný Pepe s Conchitou.

„Stalo se něco?“ vyhrkla na ně vyděšená Conchita téměř bez dechu.

„Nic,“ zněla Bigglesova lakonická odpověď.

„Setkal jste se s nimi?“

„Samozřejmě.“

„A co dělali?“

„Nic.“

„A kde jsou teď?“

„Doufám, že doma.“

„Já slyšel výstřel,“ vložil se do té lakonické a pro ně nic nevypovídající konverzace Pepe. „Někdo tam v lese přece vystřelil!“

„To já,“ přiznával klidně Biggles. „Vystřelil jsem do vzduchu jako varování, aby už ke mně nechodili blíž.“

„Zabralo to?“

„Ano.“

„A co potom?“ naléhala Conchita a tvářila se, jako by jí Biggles zatajoval její zápletku napínavého televizního seriálu.

„Utekli horem pádem zpátky do lesa. Doufejme, že tam také všichni hezky zůstanou. Alespoň do rána.“

„A co když ne?“

„Drahá slečno, to je něco, co opravdu nevím a nemohu zaručit,“ Biggles pokračoval s obdivuhodnou trpělivostí. „Jediné, co můžeme dělat je čekat a pak

uvidíme. Mimochodem, jak to vypadá s tou vaší nemocnou nohou?“

„Už je to lepší, díky.“

„Prima. Tak co kdybychom si dali něco k jídlu? Ta mlha nám pomáhá v jedné věci. Ona nás tady sice drží na zemi, ale současně brání komukoli jinému, kdo by přišel na planinu, aby nás tady hned zpozoroval.“

Nikdo už nic jiného neřekl. Ze zásoby ve skříni pro případ nouze se Algy dal do přípravy prosté večeře. Conchita mu šla pomáhat, což byl úkol, na který jako letuška byla vlastně přímo profesionálně kvalifikována. Biggles vyšel ven, aby zjistil, nemění-li se počasí. Za okamžik se ale vrátil s tím, že se obloha začíná vyjasňovat, ale na pláni stále zůstává takový lehký závoj mlhavého oparu. Pak se dali všichni do jídla. Během večeře ale Biggles několikrát vstal a šel ke dveřím, protože se od lesa ozývaly podivné, jakoby hrozivé zvuky. Pokaždé se ale vrátil, aby jen ostatním oznámil, že se nic neděje a všude je klid. Vzduch byl sice téměř nehybný, nikde žádný ledový vítr, ale bylo velice chladno. Když dojedli a Conchita sklidila z improvizovaného stolu, vstal Algy a nabídl se, že půjde jako první na hlídku.

Biggles souhlasil. „Probuď mne o půlnoci,“ přikázal Algymu. „Já to už do rána vydržím a pak, jakmile se začne rozednívat, všechny vás vzbudím, abyste se připravili na start.“

„Je to opravdu nutné, aby byl někdo pořád vzhůru?“ zeptala se Conchita.

„Nechci raději nic riskovat,“ usmál se na ni Biggles. „Ale je to jen tak, pro jistotu.“

„A jestli Indiáni opravdu přijdou?“

„Tak to budeme řešit, až se to opravdu stane.“

Algy odešel k otevřeným dveřím kabiny a zaujal postavení na schůdku. Ostatní si vybrali svá sedadla jako lůžka, uvelebili se na nich tak pohodlně, jak to jen bylo možné a jak jim dovolovala situace. Ostatně kabina je dostatečně prostorná, takže se jim bude spát docela dobře. Nastalo ticho a Biggles také brzy usnul.

Ještě spal, stejně tak jako ostatní, když ho Algy vzbudil. Držel ho jednou rukou za rameno, lehce jím třásl a šeptal mu do ucha: „Je čas, abys mě vystřídal na hlídce!“

„Děje se něco?“

„Nic. Nezaslechl jsem vůbec nic.“

„To je prima. Tak se dobře vyspi.“ Pomalu a potichu, aby nikoho nevzbudil, přešel Biggles ke dveřím a opatrně vystoupil ven, aby přehlédl situaci kolem letadla, než zaujme pozici, kterou právě uprázdnil Algy. Byla tmavá noc. Vlastně relativně tmavá, protože nyní obloha, už bez mlhy, zářila tisíci hvězd tak jasnými, že vůbec nevypadaly jako zasazené do klenby, jak je tomu na severní polokouli v drsnějším podnebí, ale jako by visely v prostoru – což je sice normální situace, ale tady obzvláště nápadná. A dokonce i když nebylo vidět žádný měsíc, jejich záře dostatečně osvětlovala celou planinu, která se přímo koupala v chladném nafialovělém světle jakoby z jiné planety. Propast pod planinou působila jako obrovitá studna bez dna, plná tajemných a strašidelných stínů. Vzduch v téhle nadmořské výšce byl řídký a studený. Biggles se pronikavě zadíval směrem k lesu a chvíli soustředěně naslouchal. Všude bylo téměř absolutní ticho. Jako by byl na celém světě jen on sám. Ale takový pocit už zažil několikrát a nevěnoval tomu

žádnou zvláštní pozornost. Jelikož nic neviděl, ani neslyšel, uvelebil se na schůdku, aby se věnoval dál stráži, kterou si sám naordinoval.

Čas ubíhal a ubíhal. Uplynula dlouhá doba. Biggles si stále kontroloval čas na hodinkách, ale přitom věděl, že se mu tím hlídka o nic ani nezkrátí ani neprodlouží, protože teprve až se na obloze objeví první odlesky falešného svítání, nastane čas, aby šel ostatní probudit a připravili se na odlet. Za těchto okolností, i když zůstal vzhůru a byl po celou dobu ostražitý, upadl do jistého druhu snění, přičemž uvažoval nad problémem, který měl za úkol vyřešit, převracel v duchu ze všech stran dosavadní důkazy, které měl k dispozici a to všechno ve snaze najít ten nezbytný klíč, o němž si byl jist, že rozhodně existuje. Něco, co by vrhlo zásadní světlo na celou tu podivnou záležitost. Avšak jediným závěrem, ke kterému se byl schopen dopracovat, bylo ujištění, že kdokoli položil tu bombu na palubu Caravany, tak to nemohl být Palimo, protože když se letadlo zvedlo z letiště na poslední část své cesty do Santiaga, on byl zrovna v té době tisíce mil daleko, v Londýně.

Biggles se ponořil hluboko do svých myšlenek a upadl do jakéhosi meditačního stavu. Z něho ho najednou neurvale vrátil do přítomnosti zvuk tak vzdálený realitě, že na okamžik dostal strach, že určitě usnul a něco si právě představoval nebo měl dokonce sen. Byl to totiž výkřik. Přicházel odkudsi od lesa a byl to lidský hlas, který volal španělsky: „Haló, vy tam!“

Biggles neodpověděl, ale vstal a snažil se prohlédnout zbývající tmu. Co je tohle zase za nesmysl, pomyslel si trochu podrážděně. Nic nebylo vidět. Opravdu něco zaslechl? Nebyla to halucinace? Ale

praskání suchých větví ho rychle přesvědčilo, že se nemýlil. Za chvíli se znovu zopakovalo to volání, ale tentokrát pokračovalo: „Kde jste?“

Biggles pořád neodpovídal, ale rychle přemýšlel. Nakonec se rozhodl, že takhle by asi Indián nemluvil, i když to úplně vyloučit nemohl. Trochu ho uklidnila jedna zjevná věc, totiž že se ten člověk nesnažil přiblížit tajně a nepozorovaně. Ať byl ten příchozí kdokoli, svou přítomnost ohlašoval velice jasně a důrazně. Bigglese napadlo, že by to mohl být kapitán z havarované Caravany nebo jeho druhý pilot, který se podle toho, co říkala Conchita, vydal hledat pomoc. Že by se jim povedlo znovu najít místo jejich letecké katastrofy? To sice nevypadalo zrovna pravděpodobně, ale žádné jiné řešení téhle hádanky ho nenapadalo.

Přešla minuta. V tom nastalém tichu by bylo možné zaslechnout jakýkoli pohyb a Biggles skutečně slyšel, jak se někdo začal pohybovat k letadlu. Zahleděl se podle zvuku tím směrem a čekal, nehybně a tiše. Za chvíli už byl schopen rozeznat obrysy nějaké postavy razící si pomalu cestu vysokým trsem lilií, nebo co to bylo za kytky, které rostly za hranicí lesa, na samém okraji začínající travnaté planiny. Tam se ta postava zastavila a znovu volala: „Haló!“ Pak nastala pauza, jako by volající dával prostor na odpověď, na kterou čeká. Když žádnou nedostal, znovu se beze slov vydal kupředu.

To už se Biggles musel rozhodnout nastalou situaci nějak řešit. Zavolal proto tlumeně: „Haló, tady, sem k nám!“ Sotva to vykřikl, napjatě vstal a vyčkával. Uviděl, že se mlhavá postava vydává zcela bez nejmenšího pokusu se nějak krýt, přímo k němu. Odhadoval, že teď už ten člověk určitě uviděl odlesk hvězdného svitu na

trupu stříbrného letadla. Ale nechtěl raději nic riskovat. Když se ten člověk, jakýsi muž, objevil asi dvacet kroků před ním, vyštěkl, více méně podvědomě než úmyslně, ve svém rodném jazyce: „Stop! To už je dostatečně blízko!“

To vyvolala zřejmě šok nebo přinejmenším překvapení druhé strany, protože se okamžitě ozvala odpověď v angličtině: „No ne, vy jste Američan?“

„Ne, Angličan,“ odpověděl Biggles.

„Angličan?! Co u všech svatých dělá zrovna Angličan tady?!“ Hlas měl silný americký přízvuk.

„To je moje věc,“ suše odpověděl Biggles. „Já se vás mohu zeptat na totéž. Co chcete?“

„Dostat se odtud pryč,“ pokračoval ten člověk. „Musíme na sebe takhle křičet? Nebo se něčeho bojíte?“

„Ano,“ odpověděl upřímně Biggles.

„No, mně se bát vůbec nemusíte. K tomu nemáte žádný důvod.“

„Jste Američan?“

„Ne. Chilan.“

„Tak jak to přijde, že mluvíte jako Američan?“

„Strávil jsem pár let v USA. Nepozvete mne dál a nenabídnete mi něco k pití?“

„Ještě ne. Ale můžete přistoupit trochu blíž.“

„Ale sakra, mně přeci můžete věřit!“

„Nejsem zrovna v náladě každému věřit.“

Ten muž postoupil kus kupředu. Současně se ve dveřích objevil Algy, kterého vzbudil ten hlasitý rozhovor a ozval se zezadu: „Co se to tady, k čertu, zase děje?“

„Máme návštěvu,“ ohlásil mu Biggles věcně. Potom se obrátil opět na nenadálého návštěvníka. „Tak to už je až dost blízko. Kdo jste a jak se jmenujete?“

„Jmenuji se Estiban Huerta.“

„Odkud?“

„Ze Santiaga.“

„A co tedy děláte tady?“

„Jestli mi dovolíte, abych se posadil a dáte mi napít, tak vám to povím. Prožil jsem si docela peklo.“

„Tak dobrá, můžete jít dovnitř. Ale žádné triky!“

„Zkoušet nějaké triky, milí bratři, to je to poslední, co bych chtěl dělat. Chtěl bych jenom, abyste mi pomohli dostat se odtud, to je všechno.“

„Žil jste s Indiány?“

„Jasně. Právě se mi podařilo se jim ztratit.“

„Myslíte, že za vámi půjdou až sem?“

„Myslím, že ne. Podle toho, co jsem je slyšel povídat, tak rozhodně ne.“

„Znamená to snad, že umíte jejich jazyk?“

„Víceméně. Už jsem tady byl několikrát.“

Tou dobou už se vzbudila i Conchita a Pepe a přešli ke dveřím kabiny, aby zjistili, co se venku děje. Pak ustoupili stranou, aby mohl vejít Biggles, Algy i ten cizinec. Algy rozsvítil, když se posadili, takže si poprvé mohli nového příchozího pořádně prohlédnout.

Byl to mladý muž, asi něco přes třicet, štíhlé postavy a sluncem do bronzova opáleným obličejem, se značně vystouplými a ztrhanými rysy, pravděpodobně důsledkem nějakého horečnatého onemocnění. Měl černé vlasy, dlouhé a v nepříliš dobrém stavu. Leskly se jen matně, tváře měl neholené a už se na nich vlastně začínal ježit plnovous.

„Co tady v těch končinách, proboha, děláte?“ otázal se ihned, jakmile mu Algy nalil a podal šálek s pitím.

Biggles to byl, kdo mu odpověděl: „To je jedno, co tady děláme. Co vy děláte v takových končinách a evidentně úplně sám? Koho jste to vlastně hledal? Po kom jste se to vlastně sháněl, když jste volal z lesa?“

„Já nevím. Hledal jsem prostě někoho – kohokoli.“

„Takže jste věděl, že tady někdo je?“

„No jasně.“

„Jak jste to mohl vědět?“

„Od Indiánů. A teď budete chtít vědět, co jsem vlastně u Indiánů dělal, co? Takže když budete chvíli poslouchat, místo toho, abyste mi pořád dávali nějaké otázky, tak já vám to všechno klidně a dokonce rád, povím.“

„Tak se do toho dejte. Posloucháme.“

„Nejdříve mi dovolte vysvětlit, že jsem zlatokop, trochu taky cestovatel a výzkumník. To je z toho, že jsem jako kluk četl příliš mnoho dobrodružných knížek. Já jsem vždycky jedině chtěl prožívat nějaké dobrodružství, všude možně ho vyhledávat a věřte mi nebo ne, vážení, nakonec jsem ho měl přímo vrchovatě. Když jsem byl už dost starý, tak mě můj otec, který žil v Santiagu, poslal na střední školu do USA. Tam jsem pak studoval metalurgii a také odpromoval. Věděl jsem naprosto přesně, co chci dělat.

Také jsem věděl, že v těchto horách je určitě spousta barevných a vzácných kovů. Takže když jsem se vrátil domů a můj otec zemřel, sbalil jsem si tiše fidlátka a vydal se do světa, abych nějaké objevil.“

„Úplně sám?“

„Ale ovšem. Nechtěl jsem žádného partnera, který by mi byl jenom na překážku. Ale samozřejmě v podstatě jsem hledat ani ne tolik samotné drahé kovy jako spíše dobrodružství. Takový druh dobrodružství jako jsem o něm tolik četl. Nějakou dobu jsem se živil lovem chinchillas vysoko v horách. Víte, chinchillas, to jsou takové ty šedé krysy, co mají jednu z nejdražších kožešin na –“

„My víme, co je to činčila,“ přerušil ho Biggles. „Mluvte k věci, prosím, a pokračujte rychleji. Máme málo času.“

„No, to byla ta první věc, která mě přivedla do styku s Indiány. Musel jsem se s nimi blíž seznámit, poznat je, a oni se museli seznámit se mnou. Jak jsem se postupně dostával do míst, kam ještě nevkročila noha žádného jiného bělocha, tak jsem se toho o nich dozvídal pořád víc a víc. Například tady. Naučil jsem se jejich jazyky. Tihle Indiáni tady jsou příbuzní Araukánských Indiánů. Nikdy se nedostali blíže k naší civilizaci a mně se podařilo poslat vědeckým společnostem i vládním institucím spoustu informací jak o Indiánech samých tak o jejich životě, tradičních zvycích a tak dále. To mne pak přivedlo do kontaktu s lidmi, kteří se o ně také zajímali.“

Biggles na cizince ostře pohlédl. „S kým, například?“

„No, existuje u nás jeden velký boháč jménem Pallimo. Vlastně to byl on, kdo mne sem poslal.“

„On vás sem přímo poslal?“

„Ovšem.“

„Proč?“

„No, zdá se, že se dozvěděl, že někdo rozšiřuje mezi Indiány všelijaké zvěsti o tom, že se jim odněkud

navracejí jejich dávní starověcí bohové, aby jim v jejich těžkém postavení v dnešní době nějak pomohli.“

„A co jste vlastně měl dělat?“

„Měl jsem zjistit, jestli je to pravda a kdo takové zprávy vlastně rozšiřuje.“

„Nemluvíte náhodou o starověkém bohovi, kterému Indiáni říkali Atu-Hua?“ skoro zašeptal tu otázku Biggles.

Cizinec na něho vytřešti oči. „No jasně! Jak to, sakra, vy můžete vědět?“

„Já jsem sem přiletěl s podobnou zakázkou. Abych zjistil, jestli se Atu-Hua skutečně vrátil domů. Jestli to náhodou ještě nevíte, třeba vás bude zajímat to, co vám mohu oznámit, totiž že se ten starověký bůžek skutečně k Indiánům vrátil.“

„To tedy určitě!“

„Co tím chcete říci?“

„Jak byste mohl vy vědět, že se ten bůh vrátil?“

„Jak? Prostě tak, že jsem ho viděl na vlastní oči. Vlastně vám mohu říci, že je teď tady s námi v letadle.“

„Ale prosím vás! Nechte toho. Prohlédl jste si ho pořádně?“

„Ještě jsem ho neměl možnost pořádně dopodrobna prozkoumat, jestli máte na mysli tohle. Ale proč vlastně?“

„Někdo vám prodal naprosto bezcennou tretku. Víte, já jsem už sám na vlastní oči viděl to, co jste dostal, u Indiánů. Je to padělek. Pouhá kopie. A přitom není ani nijak zvlášť podařená. Ta věcička, kterou máte vy, o které si myslíte, že je to pravěký indiánský bůh, to je jenom kus pískovce s obyčejným červeným a broušeným sklem zasazeným do tváře.“

Teď byla řada na Bigglesovi, aby zůstal překvapeně koukat. „Jak můžete vědět, že to je pouhý padělek?“

„To já vědět nemohu. Ale Indiáni to vědí. Neptejte se mne jak, ale oni to vědí. Ale jejich náčelník o tom neměl nikdy sebemenší pochyby. A proto došlo k těm potížím. Normálně se tihle domorodci chovají naprosto mírumilovně a přirozeně klidně. Jenomže je nalákali, aby čekali, že dostanou svého pravého boha a teď si myslí, že to byl jenom další trik bílého muže, jak oni říkají, aby je obalamutil stejně, jako obalamutil jejich předky. Teď se pořádně rozzlobili a dokonce se obrátili i proti mně!“

Biggles zachytil Algyho pohled. „No alespoň jsme se konečně někam dostali,“ spíš zabručel, než konstatoval.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

NEZAPOMENUTELNÝ START

Biggles upřeně hleděl na cizince a pokračoval. „Atu-Hua se vynořil najednou zničehonic přímo v Londýně. Nabízeli ho k prodeji na aukci. A koupil ho zrovna pan Pallimo. Poslal ho potom letadlem do Santiaga a ten stroj, který ho přepravoval, se –“

„– se zřítil tady do toho lesa pod námi. O tom všechno moc dobře vím už od Indiánů, se kterými jsem zrovna bydlel.“

„A kde si myslíte, že je právě teď ten pravý bůžek?“

„Já bych řekl, že ho Pallimo pořád má u sebe. Do letadla se určitě vůbec nikdy nedostal. On si přece nepřeje, aby se ho zmocnili Indiáni!“

„Jak to víte?“

„No přece mi to sám řekl! Myslí si, kdyby jim ho dal, že by to byl jenom začátek obrovských problémů. Proto mi nabídl, že mi dá tisíc escudos, pokud se vypravím do těchhle končin a budu všude říkat, že to jsou samé lži, že by se měl Atu-Hua vrátit domů ke svým Indiánům. On dobře věděl, že nikdo tady Indiány tak dobře jako já nezná a navíc, že mluvím několika jejich jazyky, takže se s nimi dokáži v každé situaci dost dobře domluvit. A navíc, já už jsem tady byl, když jsem hledal zlato. Tehdy ovšem nebyly nejmenší potíže, ani poprvé ne, když jsem se tady objevil. No a tak jsem udělal, co na mně chtěl a všem Indiánům jsem to vyřídil. Jenomže pak přišla ta letecká havárie a já jsem byl najednou v pěkném průšvihu.“

„Oni toho Atu-Hua našli!“

„Už jsem vám přece říkal, co našli. Ten jejich šaman se hned tak oklamat nedá. Rozzuřil se, nazval mne lhářem a podvodníkem a nechal mě přivázat ke kůlu. Jenomže se mi naštěstí podařilo rozvázat pouta a utéci sem. To je celý můj příběh.“

Biggles přikývl. „Já vám věřím. Povězte mi ale tohle. Co si o tom všem vlastně myslíte? Co se to tady skutečně děje? Oč komu jde? Nemáte ponětí, kdo vlastně začal rozšiřovat ty pověsti, že se Atu-Hua vrací do Chile?“

Huerta chvíli mlčky přemýšlel. „Já znám jenom jednoho člověka, který Indiánům rozumí a ví toho o nich nejméně tolik, jako vím já. Hodně tady všude cestoval a v místních poměrech se vyzná jako málokdo. Jmenuje se O’Higgins.“

„Tak O’Higgins?!“ Biggles opět významně pohlédl na Algyho. „Proč by zrovna O’Higgins měl začít šířit nějaké pověsti o tom, že se vracejí indiánští bohové, nebo v tomto případě konkrétní bůh jménem Atu-Hua?“

„Já jsem přece neřekl, že to dělá on. Ale on je rozhodně člověk, který má velký zájem o zdejší indiánské kmeny. Když jsem byl v Santiagu, tak mne osobně dvakrát nebo třikrát vyhledal a dokonce přišel na návštěvu. Mě se zdá, že si nasadil do hlavy nějakého brouka, co se týče původních obyvatel zdejších zemí. Sbírá o nich kdejaké vykopávky a archeologické exponáty a zejména všelijaké předměty spojené s náboženstvím těch praobyvatel.“

„Jako Atu-Hua?“

„Ovšem.“

Biggles se zachmuřil. „Kdyby měl ten originál, mohl by ho vytáhnout na světlo, až se to bude hodit jeho politickým záměrům.“

„Asi ano. Co ještě ode mne chcete vědět?“

„Pověděl jste mi toho spoustu, na základě čehož mohu pokračovat v pátrání. Budeme se to muset pokusit nějak roztřídit, až se vrátíme do Santiaga. Zkuste si teď pořádně zdřímnout. Já se mezitím podívám, jak to vypadá venku.“

Biggles pokynul Algymu a odešel ke dveřím kabiny. Algy se vydal za ním. Venku zjistili, že je všude klid a na obzoru začínají hvězdy blednout v záři vycházejícího měsíce.

„Mně se tahle záležitost zná čím dál tím praštěnější,“ zavrčel Algy. „Nejsem schopen v tom poznat, kde to má patu nebo hlavu. Kdo si myslíš, že tedy vlastně má ten vzácný originál? Kdo si myslíš, že toho Atu-Hua schovává?“

„Já bych řekl, že ho má pořád ještě Pallimo.“

„Cože?“ ozval se Algy, jako by nevěřil tomu, co slyší. „Slyšel jsi dobře. To si myslím já.“

„A kde je Pallimo teď?“

„Asi ve svém domě v Santiagu, když se vrátil právě z Londýna.“

„Ale to přeci byl on, kdo začal všechen tenhle poprask s bůžkem a krádeží a tak. Promiň, ale mně to pořád nedává smysl.“

„No tak se podíváme, jestli se v tom dokážeme alespoň trochu vyznat a dát tomu nějaký logický smysl. Podle toho, co nám vyprávěl Pepe a teď zase ten náš nový pasažér, zlatokop Huerta, se mi to jeví takhle. Ovšem všechno mám založené na domněnkách a musím

si přiznat, že se mi to nijak zvlášť nelíbí. Jenomže když nemáme vůbec žádné důkazy, tak se nemůžeme opřít o nic jiného než vlastní dohady. Třeba se tedy mýlím, ale já to vidím takhle.“ Biggles se na chvíli odmlčel a vytáhl cigarety. Chvíli zjevně zápasil s pokušením, ale pak neodolal a po obřadném poklepávání s cigaretou na hřbet ruky, si přece jenom zapálil.

„V době, kdy byla soška na prodej na veřejné aukci, existovali v Londýně jenom tři lidé, kteří o ni měli více než obyčejný zájem. Pallimo, Barrendo a O’Higgins. Ti všichni bůžka zoufale chtěli pro sebe. Jestli si vzpomínáš, tak Barrendo ho chtěl na té aukci také koupit, ale přeplatil ho tam Pallimo.“

„Já ale pořád nejsem schopný pochopit, proč ho tihle lidi tak zoufale chtěli?“ divil se upřímně Algy.

„Protože tady se ten bůžek okamžitě stává symbolem moci nad domorodým obyvatelstvem. A zjevně se z nějakého důvodu, a je vlastně jedno z jakého, každá z těch tří osob intenzívně angažuje v politice. Pallimo, který si pořídil Atu-Hua díky svému nesmírnému bohatství, se možná obával, že ti zbývající dva by ho mohli o sošku nějakým způsobem připravit. Osobně mi tvrdil, že O’Higginsovi naprosto věří. Jenže tomu zase nevěřím já. Lidé jeho postavení, s takovým bohatstvím, kteří se vypracovali tak vysoko, nevěří nikdy nikomu. Možná to je právě ten důvod, proč jsou dneska z nich takoví boháči. A jelikož jsou to vlastně političtí konkurenti, dokonce soupeři, je velice nepravděpodobné, že by si navzájem důvěřovali. Každý z nich hraje nějakou složitou a těžko proniknutelnou hru. To ale není podstatné. Když Pallimo koupil tu sošku, chtěl ji nějak dostat domů. Takže se rozhodl pro falešnou stopu. Zašel

si k nějakému sochaři v Londýně a objednal si u něho lacinou, ale naprosto přesnou kopii Atu-Hua.“

„Proč si myslíš, že tu kopii si nechal udělat zrovna Pallimo?“

„Byl to přece jediný člověk, který měl k dispozici originál jako předlohu. A jediný z těch tří byl schopen tu sošku získat v jistém omezeném časovém limitu. Řekněme to takhle. Žádný z těch zbývajících dvou si nemohl nechat udělat tu sošku, dokud se Pallimo nerozhodl, že ji předá osobně O’Higginsovi a tou dobou už měli objednanou cestu domů. Kdyby si někdo z nich chtěl udělat kopii, muselo by to být během cesty, to znamená během letu a to bylo prostě nepředstavitelné. Ne. Tu kopii určitě udělali v Londýně a objednal ji tam Pallimo. Potom kontaktoval O’Higginse a požádal ho, aby tu sošku vzal s sebou a převezl ji, až pojede domů, do Santiaga. On mu ale samozřejmě nesvěřil ten originál, ale jenom tuhle kopii. Dovedu si proto představit docela dobrý důvod. Pokud by O’Higgins toho falešného bůžka ukradl a snažil se ho využít ve svůj prospěch, Pallimo by mu mohl dokázat, že je podvodníkem tím, že by najednou ukázal pravého bůžka. Ten pravý bůžek by se tak dal dokonce využít jako určitý prostředek k vydírání. Ale ať už je to, jak chce, O’Higgins se vydal domů s padělkem a nechal Pallima, aby se v klidu kdykoli později, až se mu to bude hodit, vydal domů se svým autentickým Atu-Hua. Ještě mě pořád sleduješ?“

„Jistě, že tě sleduju.“

„Fajn. Takže pojďme dál, i když to budou jenom hypotézy. Barrendo zjistí, že O’Higgins veze domů od Pallima nějaký balíček a dohaduje se, co to v něm asi je. Nebo mu to třeba O’Higgins přímo prozradil. Ještě stále

se nevzdal nadějí, že Atu-Hua nějakým způsobem přece jenom získá a tak si rezervuje letenku do Chile stejným letadlem. Co se stalo během první části letu, to se můžeme jenom dohadovat, ale jednou věcí si můžeme být naprosto jisti, alespoň myslím. Tihle dva cestující, jediní pasažéři na palubě letadla, se znají a proto spolu začnou mluvit. O čem by asi nejpravděpodobněji mluvili? No o Atu-Hua, přirozeně. Třeba se i podívali dovnitř do toho balíčku. Jestli se tam skutečně podívali, tak si určitě uvědomili, že ta věc je podvrh a že jim tedy Pallimo vypálil rybník. Proto se možná Barrendo rozhodl, že už nebude ztrácet čas a honem v Buenos Aires vystoupil.“

„A nechal tam O’Higginse, aby jednal na vlastní pěst.“

„Přirozeně, protože O’Higgins měl určitě strašný vztek, že ho Pallimo takhle doběhl a snažil se tedy vymyslet nějaký plán, jak mu to vrátit a vyrovnat tak skóre. Jelikož věděl, že letadlo přistane v El Lobitos, rozhodl se porazit Pallima jeho vlastní zbraní tím, že to zařídí tak, aby letadlo nikdy do Santiaga nedorazilo. Takže umístil na palubu letadla bombu. Pepe nám prozradil, jak to vlastně udělal a jak se vymluvil, proč musí náhle opustit letadlo uprostřed trasy.“

„Mně to nějak není jasné,“ namítl Algy. „Co by z toho měl za užitek, kdyby způsobil havárii toho letadla?“

„Co se mu honilo hlavou, to můžeme jedině hádat. Ale je fakt, že by se v případě havárie okamžitě dostal do postavení, které by mu umožňovalo, aby zabránil Pallimovi žádat o vyplacení té dohodnuté pojistné částky za ukradeného bůžka.“

„Ale jak by to asi udělal?“

„No přece tak, že celou záležitost oznámí jako pojistný podvod. Atu-Hua na palubě vůbec nebyl. To, co měl doručit, to byla jenom bezcenná kopie objednaná Pallimem. Kdyby se našly trosky Caravany, tak by se to dalo také dokázat. A Pallimo by nikdy nemohl vyjít s tou soškou na světlo, aniž by se tím absolutně neodepsal a vlastně nepřihlásil ke spáchání zločinu. Já vím, že to zní hodně složitě a tak zamotané, že je těžké tomu uvěřit, ale musíme mít na paměti, že mluvíme o lidech, kteří jsou bezohlednými politiky."

„Banda podvodníků," zabručel Algy.

„To jsem neřekl. Normálně jsou to třeba i docela slušní lidé, loajální ke své zemi a skuteční vlastenci. Jenomže tohle je politika a každý z těch tří dělá jenom to, co si myslí, že je pro jeho zemi zrovna nejlepší."

Algy vypadal vyděšeně. „Podle tebe byl O'Higgins připravený na to, že zamorduje třeba i celou posádku Caravany?!"

„A proč ne? Vzhledem k tomu, co bylo v sázce, to pro něho nic neznamenalo. Když dojde na boj o politickou moc, tak už tu přece byli a jsou lidé, kteří klidně zahájili revoluci i přesto, že moc dobře věděli, co nevinných lidí přitom přijde o život. Je to stále stejné. Dějiny se vůbec nemění, na to můžeš vzít jed, kamaráde."

„No ale tihle chlapi si už všichni užívají hezky v pohodlí svých luxusních baráků! Doufám, že s tím hodláš něco udělat?"

„Promyslím si to cestou do Santiaga. Upřímně řečeno, je mi jedno, co si tihle tři provádějí navzájem. Nás sem poslali, abychom zabránili uplatnění pojistné

události a vyplacení pojistného, což já rozhodně hodlám splnit.“

„Ale jak?“

„Pravděpodobně tak, že se sejdu osobně s Pallimem a tváří v tvář si to vyříkáme. Přece to vlastně všechno začal on sám tím, že nechal padělat sošku Atu-Hua! A my ji konečně máme. Moc rád si poslechnu, co mi k tomu může říct.“ Biggles pohlédl na oblohu a poznamenal: „Podívej, tady už nám přichází zítřek. Za půl hodiny bychom měli mít dost světla, aby bylo možné se odtud dostat konečně pryč.“

„Moment!“ zavolal najednou Algy, mávl na ně rukou, aby je ztišil a pak soustředěně něčemu naslouchal. „Zdá se mi, že jsem něco zaslechl!“

Odkudsi z dálky, jakoby zdola pod džunglí, se ozýval podivný zvuk, jakési bzučení rojících se divokých včel či podobného hmyzu.

„To zní jako kdyby se ti Indiáni zase znovu navztekali,“ poznamenal Biggles a za okamžik dodal: „A jdou směrem k nám, už se o tom nedá pochybovat!“

„Proč by chodili sem?“ divil se Algy.

„Nemám tušení. Třeba hledají Huertu nebo Pepeho. Nebo někoho jiného, na kom by si zchladili žáhu. Určitě vědí, že Huerta utíkal naším směrem. Ale místo klábosení bychom s sebou měli hodit! Pojďme, musíme říct ostatním, aby si pospíšili.“

„Ale na to, abys odstartoval, ještě není dost světla!“

„Když dojde na nejhorší, nezbude mi, než to zkusit. Nemůžeme s nimi přece začít normálně bojovat! Pořád jsou ještě dost daleko a než dorazí až sem, tak bude zase o něco víc světla. Takže raději všechno připravíme k odletu.“

Svolali všechny v kabině, vysvětlili jim, v jaké se nyní nacházejí situaci. Jejich sdělení o blížících se Indiánech vyvolalo sice úlek, ale žádnou paniku. Merlin už stejně stál ve startovní pozici, jak ho Biggles připravil ihned po přistání, takže s ním nic víc dělat nemuseli. Biggles poslal Algyho, aby hlídal venku a oznámil mu ihned, jakmile se první Indiáni objeví v dohledu. Jestli se překvapením zastaví, až uvidí letadlo, to by jim mělo poskytnout dalších velice cenných pár minut. Ale jestliže by ihned pokračovali směrem k Merlinovi, Algy měl okamžitě skočit na palubu, aby se mohlo odstartovat. Biggles potom požádal všechny cestující, aby se pořádně při startu drželi, protože letadlo bude při rozjezdu asi hodně skákat a drncat, a pak zaujal své obvyklé místo v sedadle pilota, nastartoval motory, aby se trochu zahřály a pohodlně se posadil, aby mohl dobře vidět čelním sklem k lesu. Ale mohl jen tak tak rozeznat jenom hrubé obrysy obrovitých útesů po levé straně. Na pravé straně, kde planina končila okrajem propasti s prudkým srázem kamsi do hlubin, byl jenom zamlžený závoj a neznámá prázdnota.

Venku najednou prudce utichlo veškeré mumlání a zaklínání Indiánů a Biggles hádal, že to je přesně ten okamžik, kdy vyběhli na planinu a najednou se před nimi zjevily obrysy letadla. Chvíli na ně museli překvapeně civět, ale to ticho dlouho netrvalo. Po minutě je přerušil obrovský jekot a všelijaké výkřiky. Algy stačil ještě zavolat: „Už jdou na nás a mají oštěpy!“ a už se šplhal dovnitř Merlina, aby zaujal sedadlo vedle Bigglese. Zabouchl dveře a zavolal: „Rozjeď to! A jeď co to dá, už jsou zatraceně blízko!“ V jeho hlase bylo slyšet téměř až úzkostnou naléhavost.

„Zapněte si pásy a pořádně se držte!“ ponuře zavelel Biggles a současně otevíral naplno plyn. Zvuk motorů se teď změnil v pořádný řev, který přerušil i jekot Indiánů a Merlin se rozjel kupředu a začal nabírat stále větší a větší rychlost.

Algy křečovitě civěl před sebe a v duchu se modlil, aby jejich stroj nabral dostatečnou rychlost ke startu dříve, než se dostanou na samý okraj planiny, který se stále ztrácel ve tmě. Co se stalo ale potom, v následujících pár minutách, to si Biggles nikdy nemohl úplně vybavit a vlastně i těmi fragmenty vzpomínek si nebyl nikdy úplně jistý. Letadlo sebou ošklivě házelo a divoce skákalo po nerovném terénu, i když se nárazy značně zmenšily, jakmile Merlin zvedl ocas. Bigglesovi se jen stěží dařilo držet letoun v přímé dráze. Potom najednou cosi prudce narazilo na jedno kolo podvozku, letadlo se smýklo stranou mimo svou stopu a rozběhlo se šikmo proti černé díře, která otevřela svůj jícen jako bezedná propast vpravo od nich. Nebyl čas snažit se startovací dráhu nějak vyrovnávat, a i kdyby to vůbec bylo možné zvládnout bez toho, aby se neutrhl celý podvozek, všechno se to odehrávalo příliš rychle. Merlin se tedy dál rval s kamenitým terénem. Za okamžik se doslova vrhl ze skály dolů do mlhy a jakýchsi hrozivých temných stínů. Motory zařvaly naposledy, protože je Biggles vypnul.

Algy nevydal ani hlásku, jenom sepjal ruce před obličejem, protože očekával zcela přirozeně následující konec letadla a všech těch lidí, co v něm v tom okamžiku byli beznadějně uvězněni. Očekával náraz a zvuky jako praskot a tříštění toho nebohého stroje a pak už nic. Ale konec nepřicházel. Naopak, náhle ho velký tlak přimáčkl

do sedadla a Algy z toho usoudil, že se letadlo začíná šplhat nahoru. A skutečně, letoun se vzpamatovával z pádu a jeho nos směřoval vzhůru. Když už si Algy myslel, že cítí, jak je trup letadla opět v horizontální poloze a sebral odvahu odkrýt si obličej a podívat se po Bigglesovi, uviděl, že sedí ztrnule v sedadle a táhne letadlo do lehkého stoupání. Nemohl si vybavit hloubku té propasti, do které spadli a i kdyby se o to pokoušel, bylo to už vlastně jedno. Hlavní bylo, že byla dostatečně hluboká, takže si v ní Merlin zřejmě našel dost místa, aby se vzpamatoval ze střemhlavého pádu dříve, než se stačil roztříštit na dně té zdánlivě bezedné díry.

„Ty mně zabiješ!“ podařilo se mu vydechnout.

„Na to je pořád ještě čas,“ kousavě prohlásil Biggles a rozhlížel se rychle vlevo, vpravo a pak dolů pod letadlo. „Jsme docela dole v údolí. Ale podle toho, co si pamatuji, když jsme byli u Caravany, tak by tady mělo být dost místa, abychom se odtud zase dostali nahoru.“ Brzy se ukázalo, že mají štěstí a místa tam bylo skutečně dostatek. Motory se teď zase rozeběhly na plné obrátky a zvedaly stroj ostře vzhůru, takže Merlin po chvíli prudce vyletěl do rozzářené modré oblohy a paprsky jasného slunce se zablýskaly na jeho trupu. Algy zase mohl klidně dýchat, ale Biggles ho v klidu nenechal.

„Podívej se do kabiny, jak jsou na tom ostatní.“ Přikázal mu stručně.

Algy se odpoutal, trochu vrávoravě zvedl a vyšel splnit rozkaz. Ihned se ale vrátil a hlásil, že je všechno v pořádku, až na to, že všichni cestující zřejmě utrpěli menší šok z toho, jak se letoun málem převrátil, potom propadl a pak strmě stoupal vzhůru.

„Já se jim vůbec nedivím,“ prohlásil Biggles s úsměvem. „Abych se ti přiznal, kamaráde, jsem z toho taky pěkně v šoku!“

Pořád ještě stoupaje nabral Biggles kurz mezi sněhem pokryté vrcholy velehor, které hrozivě čněly do výšky před nimi. Potom už jim v další cestě nestály žádné potíže.

O půl hodiny později už byl Merlin v příjemném a teplém ovzduší a klouzal po dlouhé dráze nad úrodnými údolími chilského středozemí směrem ke své prozatímní základně v Los Cerrillos. Tam požádal Biggles Algyho, aby na chvíli převzal řízení a odebral se do kabiny.

Uvnitř mezi ustaranými cestujícími, kterým zachránil život, pak vyslovil svou žádost: „Chtěl bych vás všechny požádat o jistou laskavost. Za chvíli přistaneme a vy všichni se budete muset vydat na cestu domů. Já mám v Santiagu ještě jistou důležitou práci v souvislosti s Caravanou, takže byste mi velice pomohli, kdybyste co nejméně vyprávěli o tom, co se stalo, přinejmenším až do zítřka, kdy budete samozřejmě muset sepsat úřední protokol o všem kolem té havárie Caravany.“

Když se na tom dohodli, vrátil se Biggles do kokpitu a pár minut nato už přistával na dráze konečně regulérního letiště.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Poslední trumf

Když se později téhož dne ve svém hotelu Biggles s Algym dali do pořádku, s chutí se řádně najedli, osprchovali a trochu si odpočinuli, vysvětlil Biggles, co si mezitím vymyslel, že hodlá udělat. Algy se na to ale netvářil nijak nadšeně.

„Teď pojedu na návštěvu k Pallimovi," oznámil mu Biggles.

„Copak by to nepočkalo do zítra?"

„Zítra už tady taky nemusí vůbec být. Až k němu dorazí ta novina, co se stalo s Caravanou a vyjde najevo, jak je do toho namočený, což se tady určitě ihned rozkřikne, možná ho napadne, že by bylo moudré podniknout zase nějakou cestu kolem světa, alespoň do té doby, než se všechno uklidní. Dřív nebo později budou muset Conchita s Pelem zaprotokolovat svou podrobnou výpověď. To je samozřejmě správné, jenomže takový dobrodružný příběh se nedá utajit před novináři. Takže já chci chytit Pallima ještě dřív, než se o všech těch podrobnostech doslechne sám."

„A co s ním chceš udělat?"

„Chci od něho jen získat písemné prohlášení, že stále ještě vlastní Atu-Hua, nebo alespoň přesně ví, kde ta soška právě je. S tímhle v mojí kapse se Pallimo neodváží ještě stále uplatňovat nárok na nějakou pojistku, tím jsem si jistý a to je taky všechno, oč mi zrovna jde. A je to taky všechno, co na nás chtěl letecký komodor Raymond. Mně se už taky chce domů. Nejméně tolik

jako tobě a hlavně ještě dřív, než tady vypukne pěkný skandál. Jako že vypukne, na to vem jed. A já budu rozhodně raději, když u toho nebudeme muset být. Až dojde k oficiálnímu vyšetřování, k čemuž asi také dojde, pokud Pallimo nemá dost moci, aby to tady celé ututlal, mohli bychom tady také zůstat trčet celé měsíce. A co se týká těch našich tří hlavních aktérů v tomhle případě, Pallima, Barrenda a O'Higginse, ty můžeme nechat, ať si to rozdají mezi sebou. Proto musím jednat hned, než to tady všechno začne vřít."

„No a jak ses rozhodl, co se týče mne? Chceš, abych šel k Pallimovi s tebou, nebo tam hodláš jít zase sám?"

„Jelikož vím, čeho jsou tihle lidé schopni, tak bych raději nic neriskoval a nechal bych si otevřenou ústupovou cestu. Jestli jsem se v životě vůbec něco naučil, tak to je mimo jiné ten fakt, že člověk Pallimova typu, s jeho pověstí a postavením, nebude váhat použít cokoli, aby se mu dostal do ruky náš důkaz o tom, že je do té aféry s Atu-Hua osobně pěkně namočený. Mám na mysli toho pochybného bůžka, co si nechal udělat a co máme s sebou. Kdyby se mi jako náhodou najednou něco stalo, a pokud se nevrátím do večera, ty už tím pádem budeš vědět, že je to se mnou opravdu špatné, co nejrychleji odjedeš na letiště, vyzvedneš náš stroj, vezmeš s sebou toho falešného bůžka a sám poletíš rovnou domů. Soška je pořád v té schránce, kam jsem ji dal hned po přistání. Potom ji osobně předáš našemu šéfovi. To by mělo jako důkaz stačit, aby byly automaticky jakékoli žádosti o vyplacení pojistky bezpředmětné. Mezitím, co budu pryč, můžeš Merlinovi doplnit nádrže, aby byl připravený ihned odstartovat. Potom se vrať sem a tady na mne počkej."

„Jestli to chceš takhle, proč ne," pokrčil rameny Algy. „A když se Pallimo přizná, co budeš dělat pak?"

„Vyrazíme brzo ráno rovnou domů."

„Ale jestli dojde k oficiálnímu vyšetřování, tak zdejší úřady budou chtít, abys tady zůstal a mohl svědčit u soudu?"

„Jestli ode mne budou majitelé Caravany potřebovat osobní hlášení o tom, jak přišli o letadlo, můžou ho dostat skrz oficiální kanály přímo v Londýně."

„To je fakt."

Tím jejich rozhovor skončil a Bigges se vydal ven z hotelu, kde chytil taxi a řidiči udal jméno Pallimovy rezidence. Když dojeli na místo, přikázal řidiči, aby na něho počkal, šel k bráně a ohlásil se svým jménem s tím, že musí nutně osobně mluvit se seňorem Pallimem. To určitě vzbudilo Pallimovu zvědavost, protože Bigglese nenechali prakticky vůbec čekat a byl vzápětí uctivě uveden do přepychově zařízené pracovny plné vzácných starožitností a dobového španělského nábytku. Muž, kterého přišel navštívit, mu spěchal zdvořile, s příjemným úsměvem vstříc. To Bigglese utvrdilo v přesvědčení, že se ještě nic nedozvěděl ani o Caravaně, ani o jejich setkání s domorodci.

„Ale to je příjemné překvapení, inspektore," zahlaholil seňor Pallimo. „Rád vás opět vidím! Slyšel jsem, že jste tady. Tak co, měl jste konečně štěstí ve svém pátrání po tom mém ztraceném pokladu starých Inků?"

„Obávám se, pane, že nebudete mít tak dobrou náladu, až zjistíte, kvůli čemu jsem vás musel navštívit," ledově pronesl Biggles.

Výraz Pallimovy tváře se okamžitě změnil a zdvořilý úsměv vystřídal ztrnulý pohled. „Opravdu? Nesnažte se mi namluvit, že jste v těch našich nekonečných horách našel tak dlouho a beznadějně pohřešovanou Caravanu?“

„Ano, pane. Našli jsme nejenom Caravanu, ale také se mi podařilo najít toho padělaného Atu-Hua, kterého jste si nechal vyrobit a pak s ním poslal O’Higginse, aby ho dopravil sem k vám domů.“ Tady Biggles vystřelil jen tak nazdařbůh, byla to jenom taková rána do tmy, ale podle *výrazu* Pallimova obličeje to byl zásah do černého.

Pallimo okamžik mlčel, potom se zamračil. Chvíli jako by přemítal a pak se rozhodně ozval: „Nemám tušení, o čem to tady vlastně mluvíte.“

Biggles se nedal vyvést z rovnováhy a pokračoval tak klidně, jako by vůbec žádnou námitku neslyšel. „Seňore Pallimo, nechcete přece, abych vám tady vyprávěl jistý příběh, který vy rozhodně musíte znát také, dokonce možná mnohem lépe než já sám. Ta věc, kterou jste dal O’Higginsovi, aby vám ji dopravil sem domů, to přece nebyl originál, ale jenom jeho kopie!“

„Jak to můžete vědět?“

Bigglesova odpověď zněla velmi lakonicky: „Seňore, já jsem tu věcičku našel a mám ji momentálně tady v Santiagu, víte?“

Pallimo zřejmě překvapením ztratil trochu rovnováhu, protože zašátral rukou za sebe, chytil se opěradla židle a pak se posadil. „Kde jste ji našel?“

„V troskách té nešťastné Caravany, na kterou někdo spáchal teroristický útok a dal jí na palubu bombu.“

„Za to samozřejmě nejsem zodpovědný já!“ rychle se ohrazoval Pallimo.

„Já jsem přece neříkal, že jste za to zodpovědný vy osobně. Ale někdo za to zodpovědný je a stálo to život několik lidí. Za to, i když samozřejmě nepřímo, jste také zodpovědný vy.“

Pallimo si nalil z karafy na stole jakýsi temný hnědožlutý nápoj, který vypadal jako bourbon. Ruka se mu přitom nepatrně chvěla. Nabídl sklenici nejdříve Bigglesovi. „Whisky?“

Biggles zavrtěl hlavou a upřeně Pallima pozoroval.

Pallimo se zhluboka napil. „Co s tím hodláte dělat, inspektore?“

„To záleží na vás.“

„Co chcete?“

„Máte pořád ještě ten originál Atu-Hua?“

Pallimo se opět zvedl a začal přecházet po místnosti. „Poslyšte, inspektore Bigglesworthi, jsem si jist, že tuhle nešťastnou záležitost můžeme vyřešit ve zcela přátelském duchu. Nikdo z nás si jistě nepřeje veřejný skandál. Mohu vám udělat velice výhodnou nabídku, aby se vám to všechno vyplatilo –“

Biggles ho rozhodným odmítavým gestem zarazil uprostřed věty. „Ne, ne. Na to jste si vybral špatného člověka, seňore. Ale neodpověděl jste dosud na mou otázku.“

„Upřímně řečeno, ano, ještě ho mám.“

„Kde je teď?“

„Tady.“

„To je všechno, co potřebuji vědět. Dovolte, abych vám objasnil, jaké je moje postavení v celé té věci. Já si rozhodně nepřeji, abych se tady stal příčinou nějakých

nesrovnalostí nebo nedorozumění. Proč jste udělal to, co jste udělal, to sice nevím, ale mohu hádat. Jenomže moje poslání tady je pouze zajistit, aby nedocházelo k podvodnému uplatňování nároků na vyplacení pojistky za věc, která je údajně ztracená, ale ve skutečnosti existuje. Tím můj zájem o tu věc končí, takže jsem přece jenom připraven a ochoten s vámi uzavřít jistou dohodu.“

Pallimo zareagoval nečekaně rychle: „Co navrhujete?“

„Jediná věc, kterou musíte udělat je, dát mi potvrzení, že Atu-Hua je stále fyzicky ve vašem držení, že jste právoplatným majitelem té sošky. Tím zabráníme jakýmkoli nežádoucím nárokům na odškodné od britské pojišťovny.“

„A když odmítnu?“

„Potom vezmeme do Londýna ten padělek, který jste nechal zhotovit, jako důkaz pokusu o pojišťovací podvod. To by ale znamenalo vaše odhalení a váš skandál nejenom tady a v Londýně, ale prakticky na celém světě.“

Pallimo chvíli přemýšlel. „Pokud bych vám takové potvrzení dal, jakou mám vlastně záruku, že celou tuhle záležitost nezveřejníte?“

„Žádnou. Absolutně žádnou. Budete se muset prostě spokojit s mým slovem. Ale pokud nevyhovíte mé žádosti, tak možná začnu mluvit. Jsou tady ještě dvě nebo tři drobnosti, o kterých byste měl vědět. Našel jsem totiž jednoho člověka. Zachránil se od Indiánů, kteří ho u sebe věznili a já jsem ho přivezl sem. Věřím, že toho člověka dobře znáte. Jmenuje se Huerta. Řekl mi, že jste si ho objednal, aby podnikl jistou akci, jistou kampaň, mezi Indiány. Také jsem přivezl dva lidi, kteří přežili tu

havárii Caravany. Ti vám mohou říci, co se přesně stalo. Je to navigátor a letuška. Budete se s nimi muset nějak vyrovnat sám. Shodou okolností jsou však stále ještě nezvěstní oba piloti.“

Pallimo ještě pořád váhal. „Hodláte tady zůstat?“

„Dejte mi to potvrzení, které chci a budu se snažit, abych s ním během nejbližších dvanácti hodin opustil vaši zemi.“

Tohle zjevně u Pallima rozhodlo. Přešel k psacímu stolu a vzal si pero. „No tak dobře, co bych tam měl přesně napsat?“

„Budu vám diktovat. A nebojte se, budu stručný.“

„Já, Don Car los Ricardo Pallimo, bydlištěm v Santiagu de Chile, tímto prohlašuji, že nefritová soška indiánského bůžka jménem Atu-Hua, o které jsem se domníval, že je ztracena, byla nalezena a je v mém fyzickém vlastnictví. Proto tímto bezvýhradně odvolávám veškeré své žádosti o náhradu škody.“

„A teď to dole podepište,“ dodal Biggles, když Pallimo nervózně dopsal.

Pallimo přikývl, podepsal se, složil papír na čtvrtky a podal Bigglesovi, který si ho schoval do náprsní kapsy. „Děkuji vám,“ přikývl a vstal. „Jelikož tím končí naše společná záležitost, nebudu už vás zbytečně zdržovat.“

„Musíte mi prominout,“ poněkud nesvůj pronesl

Pallimo. „Je mi to líto, nechtěl jsem, aby na to někdo doplatil. Snažil jsem se to vyřešit co nejlépe. Zaměstnávám totiž spousty Indiánů a nerad bych viděl, aby se nechali svést k nějaké nepředloženosti jenom proto, že se to hodí politickým aspiracím někoho jiného. Bylo to ode mne velice hloupé, naivní, a byla to chyba. Teď to vidím jasně.“

„Seňore, všichni občas dělíme chyby," odpověděl Biggles už na odchodu. Pallimo vyšel vedle něho k domovním dveřím. „Přeji vám dobrou noc, seňore."

„Dobrou noc, inspektore."

Venku Biggles zjistil, že jeho taxík tam stále ještě čeká, nastoupil a bez problémů dorazil do svého hotelu.

„Tak co?" nedočkavě na něho hned dorážel Algy.

„Žádné problémy, absolutně žádné," uklidňoval ho Biggles. „Mám jeho přiznání v kapse. V zásadě to asi není špatný člověk. Snažil se z toho sice dostat jinak, ale tentokrát mu to nevyšlo. Jakmile se rozední, startujeme a rovnou domů!"

Zbytek tohoto zvláštního případu si může čtenář více méně domyslet sám. Žádné další problémy už se nevyskytly, což Biggles ocenil, protože se obával, že si třeba seňor Pallimo, až bude mít dost času na přemýšlení, všechno rozmyslí a využije veškerou moc, kterou má k dispozici, aby jim zabránil v odletu ze země. K ničemu takovému ale naštěstí nedošlo a tak nazítří za slunce východu už byl Merlin ve vzduchu a prudce stoupal vzhůru, aby překonal tu ohromující překážku zdvihající se mezi ním a rozsáhlými pláněmi Argentiny.

O dva dny později byli Biggles s Algym konečně zase doma v Anglii. Biggles šel ihned přímo do kanceláře komodora Raymonda, položil před něho na stůl Pallimovo doznání a falešného nefritového bůžka. „Myslím, že to je všechno, co potřebujete, pane" hlásil stručně.

„Byly nějaké potíže?"

„Vlastně ani ne."

„Prima,“ přikývl spokojeně komodor. „Zvu vás na oběd. Tam mi můžete povědět, jak jste to všechno zvládl.“

Biggles se nikdy nedozvěděl, jaký byl ve skutečnosti konec celé té záležitosti kolem malého nefritového bůžka. Je ovšem třeba přiznat, že se po tom nikdy ani nijak zvlášť nepídil. Neměl o to prostě dost velký zájem. Jelikož šlo o čistě domácí záležitost, v tisku mimo Chile se neobjevily žádné informace. Biggles si myslel, že udělal to, kvůli čemu ho tam poslali, a byl spokojený, že to také tím skončilo. Čistě náhodou se ale pár týdnů nato setkal s jedním pilotem společnosti, které patřila také havarovaná Caravana, a ten ho informoval, že celá záležitost sice nakonec skončila u soudu, jenže ani on nevěděl přesně, kdo koho vlastně žaloval a proč.

Ale jedna zpráva, která Bigglese dostihla, ho přece jenom potěšila. Do Scotland Yardu totiž přišel dopis s poděkováním od Conchity. Psala v něm kromě jiného, že si myslela, že by Bigglese zajímalo, že ti dva hledaní piloti z Caravany se nakonec živi a zdrávi objevili v Argentině. V dodatku potom oznamovala, že píše i za Pepeho, za kterého se právě provdala.

Takže proč se vlastně všichni zúčastnění v případě nefritového boha Atu-Hua chovali zrovna tak, jak se chovali, zůstalo tak trochu záhadou. Na první pohled to nemělo žádnou logiku, ale jak Biggles poznamenal k Algymu, když o něco později probírali znovu celý tenhle případ, on stejně nikdy v zahraniční politice žádnou logiku nenašel.

William Earl Johns

BIGGLES A NEFRITOVÝ BŮH

Z anglického originálu Biggles and the Little Green God

přeložil Jan Nemějovský

Obálka Josef Pinkava s využitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Jaroslav Kalát – Riopress Praha
jako svoji 174. publikaci
První vydání
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát
Vytiskla Příbramská tiskárna s. r. o.

Doporučená prodejní cena 129,– Kč

ISBN 80-86221-38-5